Nalezená kniha

Dr. Wolfian

červen 2023

© 2023 Dr. Wolfian
Všechna práva vyhrazena.

Tuto knihu lze šířit pouze se souhlasem Marauder Publishing. Kontakt na autora je dr.wolfian@gmail.com.

Neoprávněné užití tohoto díla je porušením autorských práv a může zakládat občanskoprávní, správněprávní, popř. trestněprávní odpovědnost.

Nalezená kniha
Dr. Wolfian
Plzeň, 2023
Marauder Publishing
1. vydání
PREPRINT

Obsah

Enigma 7

1 Iniciace **8**

2 Sigily **12**

3 Pozice smrti **16**

4 Éter, neboli astrál **18**

5 Práce v astrálu **25**

6 Gnóze **29**

7 O pyramidách **32**

8 O Lilith **37**

9 Vnitřní oratoř **44**

10 Psychedelie **48**

11 O inkluzi 53

12 Služební duchové, servitoři 59

13 Útočná magie 63

14 O studiu 66

15 Zdroje informací 70

16 Sny 75

17 Kontakt s démony 79

18 Mentor 83

19 Lykantropie a vampyrismus 88

20 Sexuální magie 92

21 Sexuální preference 97

22 O hudbě 100

23 Lesní magie 103

24 Kniha stínů 111

25 Černá a bílá magie 116

26 Magická místa 120

27 Magické pomůcky 125

28 Kult 130

29 Ezoterika 135

30 Procesy a čarodějnicemi 140

31 Kolo roku 146

32 Astrologie 151

33 Fanatismus 156

34 Proud 159

35 Únor 163

36 Necronomicon 166

37 Vnitřní sabat 170

38 Druidství 177

39 O potírání okultismu 182

40 O satanismu 187

41 Pravdivá Bible 192

42 Mantry a inkantace 196

43 Brány **209**

44 Magie jako únik **215**

Enigma

Zos—jedinec, počátek souřadnic a pozorovatel,
Kia—princip, kreace a hybná síla.
Zos Kia, podmět a přísudek, příčina a následek,
objekt a interakce, hráč a pravidla.
Obehnáni pukající bublinou,
mávajíce hůlkou bezovou,
zaštítěni vadnou latinou. Mágové.

Dr. Wolfian

Kapitola 1

Iniciace

Moudrosti nedosáhne člověk studiem starých knih, pochopením časem zavátých dohadů a dávno vyvrácených ideí. Moudrost získá až po pochopení sebe sama– svých nedokonalostí, předpokladů a tužeb.

- Moudrý člověk učinil finální krok k moudrosti sám, mentor jej k tomu mohl maximálně přiblížit. Ale nikdy se nikdo moudrým nestal slepým následováním rad sebelepšího učitele.

- Každý mentor nabízí patent na intelektuální uchopení světa, který je jediný správný. Jen málokterý mentor chápe, že jeho systém tak funguje pouze pro něho a není přenositelný. Přesto bude do roztrhání světa svůj světonázor hájit, protože je integrální součástí jeho osobnosti.

- Střezte se pseudo-intelektuálů předkládajících vyčtená moudra, kterým sami nerozumějí. Knihy, i ty kvalitní, nelze aplikovat v každé situaci a v každé době. Neexistuje univerzální suma knih, které by byly opěrným bodem při řešení jakéhokoliv problému.

- Jezte dle chuti, pijte dle potřeby. Žijte bez frustrací, experimentujte. Naplňujte své sexuální potřeby a nehleďte na názor okolí či dokonce společnosti. I hedonismus vás nakonec přivede na stezku bádání o podstatě světa, o spiritualitě a mystice. Abstraktní problémy bez jednoznačného řešení může totiž řešit pouze člověk, který je sytý, napojený, uspokojený a nezávislý.

- Nesuďte ostatní a neporovnávejte se s nimi. Pěstujte svou nezávislost a respektujte ji u jiných.

- Kromě nepatrných částek, neutrácejte za zázračné předměty, kurzy, cvičení a podobné prázdné vysavače peněz. Za kvalitní magii zaplatíte svým časem stráveným v meditaci či při studiu. Mág za zaručeně fungující tretky neplatí a moudrost je vždy zdarma.

- Každý student nalezne svou unikátní cestu k moudrosti, neexistuje šablona nebo obecně aplikovatelný postup. Nutná je jen soustavná vůle k postupu, který se vždy nakonec dostaví.

Neexistuje objektivní pravda. Každý si vytváříme konstrukt nebo model, kterým se snažíme pochopit svět kolem

nás. Nenechte si vnutit cizí model, vždy si vytvořte vlastní na základě zkušeností, které jste získali. Když vám někdo bude tvrdit, že navštěvuje 5. dimenzi spojenou s elementem ohně a andělskými bytostmi, je to jen jeho/její náhled na realitu, který s vaším pohledem nemá nic společného. Není to objektivní popis reality, ale osobní model. Nevěřte na tajemné energie, vibrační stavy mysli, plochou Zemi, chemtrails a diamantovou vodu. Za všemi modely je buď snaha o získání peněz, nebo pokus o popularizaci vlastní představy. Kdo se snaží pochopit realitu, studuje fyziku. Kdo se snaží pochopit psychiku a spiritualitu, studuje sám sebe a své reakce. Jsou lidé, kteří ochotně utratí tisíce korun za workshop nebo vedenou meditaci o víkendu na vesnici s organizátorem obdařeným podnikatelským duchem. Daleko hlubší a opravdovější zážitek ovšem získají po introspekci indukované LSD nebo lysohlávkami. Jeden čaj s houbami a procházka lesem s podobně naladěným kamarádem jsou pak cennější než odpoledne vyplněné přednáškami o kvantování vibrací a podobných nesmyslů. Namísto slepého přijetí cizího modelu, který stejně nemůže konkurovat fyzikálnímu popisu, vytvořte model vlastní. Uvědomte si, že cizí model odpovídá na cizí otázky. Na vaše otázky o smyslu žití a vnitřních trápeních odpoví jen a pouze vás unikátní model, který za vás nikdo nevytvoří.

Paradoxem je, že tvorba vlastního modelu a hledání odpovědí na vlastní otázky je zdarma nebo za pakatel. Investuje se pouze čas a úsilí, ale finance jen v minimální míře. Přesto se většina populace snaží najít nějakou zkratku, kterou by bylo možné zaplatit a následně užívat. Kolem

této touhy se rozvinul neuvěřitelný ezo-byznys s produkty, které ani nemá cenu popisovat. Přitom se jedná o past, do které slepě vstupují spirituální bytosti bez zkušeností. Pod pláštíkem spirituálního rozvoje pak na ně čekají žraloci a finanční predátoři, které zajímá jen stav konta a nikoliv magický rozvoj osobnosti zájemce. Vyvarujte se za spiritualitu platit.

Kapitola 2

Sigily

Lidskou myslí se prolínají dva světy–empirický svět fyziky a abstraktní svět možností. Fantazijní svět možností je pravděpodobnostního charakteru, je tedy plný verzí, z nichž se realizují jen některé. Návštěvu abstraktního světa provádíme každou noc během snění; probuzení je někdy nepříjemným návratem do tvrdého empirického světa. K prolínání těchto světů dochází až na mikroskopické úrovni, kde vládnou pravidla popsaná kvantovou mechanikou. Nás jako makroskopické bytosti ale spíše zajímá možnost působení na empirický svět.

Propojení empirického a abstraktního světa je realizováno pomocí magie a zprostředkujícím činitelem je osobnost mága. Veškeré magické pomůcky potřebné k provádění magických operací lze zúžit do jediného symbolu, kterým je sigilum (pečeť).

Sigily mají dvojí význam, jednak symbolicky, unikátně

označují konkrétní entitu či proces a dále vytvářejí soustavu obrazců, které jsou pochopeny pouze zasvěcenými. Tento systém je doveden do dokonalosti alchymisty a tvoří jistou formu šifry. Primárně jsou ale sigily ve svém smyslu telefonními čísly na bytosti, které se již dříve někomu podařilo kontaktovat. Ostatní, dosud neznámé bytosti je třeba o jejich symboly požádat, nebo během rituální praxe experimentálně symbol nalézt. Sigily se ale neomezují pouze na symboly a jednoduché obrazce, naopak lze někdy za sigilum považovat rozsáhlejší celky, jako jsou obrazy či celé knihy. Podstatné je uložení určité graficky či jinak znázorněné informace do podvědomí, podobně jako k tomu dochází při působení reklamy. Výsledkem je ovšem jistý typ astrálního spojení, kdy daná bytost začíná být součástí života jedince.

Pokud pracujeme s entitami dosud neznámými, ideálně je z důvodu lepší komunikace o sigilum požádáme. Výsledkem může být pokyn, aby magik otevřel během evokace resp. invokace nějakou knihu na určité stránce. Ale také se můžeme dočkat instrukcí ke grafickému zpracování symbolu, použité materiály a barvy či vhodný podklad. Symbol tak může být dosud neznámým útvarem, který je v daný okamžik znám pouze jedinému magikovi. Otázkou zůstává univerzálnost daného symbolu, protože je možné, že je naladěn na míru jediného magika. Pro magiky ostatní nemusí být použitelný. Stejně tak se nelekejme, pokud notoricky známé sigily, jako je to patřící Lilith, nefungují pro naše účely. Je tomu možná tak proto, že osobní spojení s danou bytostí prostě vyžaduje modifikovaný, nebo dokonce zcela

jiný symbol. Někdy je nutné cestu k astrálním bytostem prošlapat a není možné se spoléhat na již realizované kontakty a zkušenosti. Tak je tomu ostatně v každém kontaktu s astrálními entitami, protože nikdy nemáme jistotu, že hovoříme skutečně s danou entitou a nikoliv s bytostí za ní se vydávající. Každý kontakt je tak potenciálně jedinečný a možná i dosud nerealizovaný.

Neobávejme se tedy tvorby zcela nových pečetí. Každý magik si může svou praxi upravit dle jeho potřeb. Proč tedy trvat na již překonaných schématech. Některá místa magické praxe si zaslouží inovaci a svěží vítr. Zároveň mějme i úctu k tradičním, byť třeba i méně efektivním metodám. I když ovšem vytvoříme například zcela novou pečeť, je třeba ji aktivovat, což nám usnadní její uložení do podvědomí. Vlastní proces aktivace je značně individuální, ale obvykle je po nakreslení pečeti spojen s gestem vytvořeným rukama a zaříkáváním. Obsah zaříkávání a i konkrétní gesto může být magikem zvoleno dle praktikovaného modelu, nebo dle spirituální intuice. Výhodou těchto postupů je obecně nemožnost zcizení. I když by někdo nahlédl do magických poznámek praktika, nelze jeho/její praxi beze zbytku přenést do vlastní praxe. Kniha stínů a podobné prameny mohou být inspirativní, ale nejsou návodem, kterého je třeba se držet. I při úplném dodržení všech postupů a doporučení není výsledek zaručen. Spíše je možné poukázat na experimentální přístup založený na spontánní praxi s pokusy o vylepšení kontaktu a praktických činností. Vlastně i pečeti slouží jako doporučené symboly a útvary, které je možné klidně odstranit a věnovat úsilí slib-

nější technice. Na druhou stranu existují magikové, jejichž praxe je bez pečetí nepředstavitelná. Sigily tvoří významnou část jejich evokací a rituálů, bez nich by praxe nedosahovala výraznějších úspěchů. Jak je vidět, magie je silně individuální obor lidské činnosti. To je její nejdůležitější vlastnost a vlastně i nevýhoda, protože ztrácí reprodukovatelnost, která je vlastní vědecké metodě.

Kapitola 3

Pozice smrti

Magické operace se provádějí po uvedení mága do zvláštního stavu. Například šamani využívají bubínku, drog a dalších podnětů k navození transu; stejně tak mágové vyprazdňují svou mysl. Potlačují projevy vyšších kognitivních funkcí a nechávají mysl plynout na nejnižší úrovni – podvědomí. Jen upokojená, pasivní a připravená mysl je schopná magického konání. Během sestupu na tuto úroveň vnímání procházíme evoluční cestu, jen opačným směrem. Od vyšších savců s vyvinutým vnímáním, instinkty, uvažováním směrem k vývojově nižším formám. Ideálně dosáhneme úrovně, kdy mysl jen existuje a nesnaží se z okolní reality těžit, popisovat ji a rozvíjet fantazijní cesty, kudy se bude v budoucnu ubírat.

Pozice smrti je eufemismus pro dočasný, ale úplný rozklad osoby mága během magické praxe. Jedná se o sestup na nejnižší úroveň bytí; existuje pak jen jako pasivní pozo-

rovatel uvědomující sama sebe. V řeči magických skupin jde o sestup do Hlubiny, který ovšem není jako v případě jiných řádů střežen nebo bráněn. Pozice smrti je nutným začátkem magické praxe, protože po žebříku poznání lze stoupat jedině od první příčky. Do spirituálního vývoje nelze naskočit od prostředka.

Kapitola 4

Éter, neboli astrál

Mezi realitou a světem možností leží ještě jedna rovina, a tou je éter (astrální rovina). Právě tato část světa je naším spojením s vyšší duchovní realitou a právě skrz éter dochází k magickému působení. Jinými slovy, astrální rovina plná bytostí a jevů je tvořena éterem. Pokud magicky pracujeme, děje se tak téměř výhradně v éteru. Étérické bytosti jsou někdy označovány jako démoni, andělé, duchové a stíny. Jejich nehmotná povaha souvisí s tím, že žijí v jiné rovině bytí. Zároveň lze nalézt cesty ke komunikaci s těmito bytostmi a dokonce i způsoby, jak je ovládnout či přesvědčit o nutnosti konání.

Práce v éteru může být nebezpečná, protože bytosti s éterem spojené nemusí mít jen dobré úmysly. Pro vstup do étérické roviny ale není potřeba mnoha vzácných pomůcek a složitých rituálů. Veškerá důležitá činnost se děje v mysli operatéra, tedy na úrovni vědomí. Existují postupy, které

vstup mohou usnadnit, ale těžiště práce spočívá v gnózi.

Pro vstup do étericke roviny je možné využití transu, měkkých drog neovlivňujících zásadně vnímání, hudby, senzorickou deprivací (ale i senzorickým přesycením), monotónní činností či sněním. Předpokládá se, že každý útvar, čin nebo objekt mají vlastní obraz v étericke rovině. Do roviny ovšem plynou i obrazy ze světa možností, éter je tedy syntézou těchto rovin. Pouze zde je možné manipulovat či komunikovat s útvary, které nejsou přístupné z materiální, každodenní roviny.

Éterická rovina má svůj dopad na materiální rovinu, který je možné charakterizovat standardními prostředky. Jedná se o neintuitivní veličiny spojené s kvantovou mechanikou, jako je vlnová funkce, plnící roli jakési amplitudy pravděpodobnosti. Souvislost s vyššími rovinami je více než zřejmá. Podobně můžeme diskutovat dráhové integrály, lagrangiány, součty přes historie a další nástroje, které současná fyzika přijímá[1], používá (velice úspěšně) a sama označuje za trochu tajemné.

Sama moderní fyzika využívá mnoho magických objektů, jak jsou například sigily, které pak uctívá a propaguje. Vzpomeňme na Feynmanovy diagramy, vzorec ekvivalence hmoty a energie či na významné rovnice. Tyto objekty jsou dokonce tištěny na trička, dochází tak k dalšímu posilování egregora v éterické rovině. Hezkým příkladem může být lagrangián standardního modelu, tedy vztah popisující veškeré známé interakce kromě gravitace. Nevypadá snad takový lagrangián jako něco ze středověkých grimoárů?

$$
\begin{gathered}
-\tfrac{1}{2}\partial_\nu g^a_\mu \partial_\nu g^a_\mu - g_s f^{abc}\partial_\mu g^a_\nu g^b_\mu g^c_\nu - \\
\tfrac{1}{4}g_s^2 f^{abc} f^{ade} g^b_\mu g^c_\nu g^d_\mu g^e_\nu + \tfrac{1}{2} i g_s^2 (\bar{q}^\sigma_i \gamma^\mu q^\sigma_j) g^a_\mu + \\
\bar{G}^a \partial^2 G^a + g_s f^{abc}\partial_\mu \bar{G}^a G^b g^c_\mu - \partial_\nu W^+_\mu \partial_\nu W^-_\mu - \\
M^2 W^+_\mu W^-_\mu - \tfrac{1}{2}\partial_\nu Z^0_\mu \partial_\nu Z^0_\mu - \tfrac{1}{2c_w^2} M^2 Z^0_\mu Z^0_\mu -
\end{gathered}
$$

[1] Osobně bych se nedivil, kdyby největší celebrity moderní fyziky nevědomky vstupovaly do éterické roviny a své objevy přinášeli ve formě nenadálé inspirace.

$$\frac{1}{2}\partial_\mu A_\nu \partial_\mu A_\nu - \frac{1}{2}\partial_\mu H \partial_\mu H - \frac{1}{2}m_h^2 H^2 - \partial_\mu \phi^+ \partial_\mu \phi^- - M^2 \phi^+ \phi^- - \frac{1}{2}\partial_\mu \phi^0 \partial_\mu \phi^0 - \frac{1}{2c_w^2} M \phi^0 \phi^0 - \beta_h [\frac{2M^2}{g^2} + \frac{2M}{g} H + \frac{1}{2}(H^2 + \phi^0 \phi^0 + 2\phi^+ \phi^-)] + \frac{2M^4}{g^2}\alpha_h - igc_w[\partial_\nu Z_\mu^0 (W_\mu^+ W_\nu^- - W_\nu^+ W_\mu^-) - Z_\nu^0 (W_\mu^+ \partial_\nu W_\mu^- - W_\mu^- \partial_\nu W_\mu^+) + Z_\mu^0 (W_\nu^+ \partial_\nu W_\mu^- - W_\nu^- \partial_\nu W_\mu^+)] - igs_w[\partial_\nu A_\mu (W_\mu^+ W_\nu^- - W_\nu^+ W_\mu^-) - A_\nu (W_\mu^+ \partial_\nu W_\mu^- - W_\mu^- \partial_\nu W_\mu^+) + A_\mu (W_\nu^+ \partial_\nu W_\mu^- - W_\nu^- \partial_\nu W_\mu^+)] - \frac{1}{2}g^2 W_\mu^+ W_\mu^- W_\nu^+ W_\nu^- + \frac{1}{2}g^2 W_\mu^+ W_\nu^- W_\mu^+ W_\nu^- + g^2 c_w^2 (Z_\mu^0 W_\mu^+ Z_\nu^0 W_\nu^- - Z_\mu^0 Z_\mu^0 W_\nu^+ W_\nu^-) + g^2 s_w^2 (A_\mu W_\mu^+ A_\nu W_\nu^- - A_\mu A_\mu W_\nu^+ W_\nu^-) + g^2 s_w c_w [A_\mu Z_\nu^0 (W_\mu^+ W_\nu^- - W_\nu^+ W_\mu^-) - 2A_\mu Z_\mu^0 W_\nu^+ W_\nu^-] - g\alpha[H^3 + H\phi^0 \phi^0 + 2H\phi^+ \phi^-] - \frac{1}{8}g^2 \alpha_h [H^4 + (\phi^0)^4 + 4(\phi^+ \phi^-)^2 + 4(\phi^0)^2 \phi^+ \phi^- + 4H^2 \phi^+ \phi^- + 2(\phi^0)^2 H^2] - gMW_\mu^+ W_\mu^- H - \frac{1}{2}g\frac{M}{c_w^2} Z_\mu^0 Z_\mu^0 H - \frac{1}{2}ig[W_\mu^+ (\phi^0 \partial_\mu \phi^- - \phi^- \partial_\mu \phi^0) - W_\mu^- (\phi^0 \partial_\mu \phi^+ - \phi^+ \partial_\mu \phi^0)] + \frac{1}{2}g[W_\mu^+ (H\partial_\mu \phi^- - \phi^- \partial_\mu H) - W_\mu^- (H\partial_\mu \phi^+ - \phi^+ \partial_\mu H)] + \frac{1}{2}g\frac{1}{c_w}(Z_\mu^0 (H\partial_\mu \phi^0 - \phi^0 \partial_\mu H) - ig\frac{s_w^2}{c_w} M Z_\mu^0 (W_\mu^+ \phi^- - W_\mu^- \phi^+) + igs_w M A_\mu (W_\mu^+ \phi^- - W_\mu^- \phi^+) - ig\frac{1-2c_w^2}{2c_w} Z_\mu^0 (\phi^+ \partial_\mu \phi^- - \phi^- \partial_\mu \phi^+) +$$

$$igs_w A_\mu(\phi^+\partial_\mu\phi^- - \phi^-\partial_\mu\phi^+) - \tfrac{1}{4}g^2W_\mu^+W_\mu^-[H^2 + (\phi^0)^2 + 2\phi^+\phi^-] - \tfrac{1}{4}g^2\tfrac{1}{c_w^2}Z_\mu^0Z_\mu^0[H^2 + (\phi^0)^2 + 2(2s_w^2 - 1)^2\phi^+\phi^-] - \tfrac{1}{2}g^2\tfrac{s_w^2}{c_w}Z_\mu^0\phi^0(W_\mu^+\phi^- + W_\mu^-\phi^+) - \tfrac{1}{2}ig^2\tfrac{s_w^2}{c_w}Z_\mu^0H(W_\mu^+\phi^- - W_\mu^-\phi^+) + \tfrac{1}{2}g^2s_wA_\mu\phi^0(W_\mu^+\phi^- + W_\mu^-\phi^+) + \tfrac{1}{2}ig^2s_wA_\mu H(W_\mu^+\phi^- - W_\mu^-\phi^+) - g^2\tfrac{s_w}{c_w}(2c_w^2 - 1)Z_\mu^0A_\mu\phi^+\phi^- - g^1s_w^2A_\mu A_\mu\phi^+\phi^- - \bar{e}^\lambda(\gamma\partial + m_e^\lambda)e^\lambda - \bar{\nu}^\lambda\gamma\partial\nu^\lambda - \bar{u}_j^\lambda(\gamma\partial + m_u^\lambda)u_j^\lambda - \bar{d}_j^\lambda(\gamma\partial + m_d^\lambda)d_j^\lambda + igs_wA_\mu[-(\bar{e}^\lambda\gamma^\mu e^\lambda) + \tfrac{2}{3}(\bar{u}_j^\lambda\gamma^\mu u_j^\lambda) - \tfrac{1}{3}(\bar{d}_j^\lambda\gamma^\mu d_j^\lambda)] + \tfrac{ig}{4c_w}Z_\mu^0[(\bar{\nu}^\lambda\gamma^\mu(1+\gamma^5)\nu^\lambda) + (\bar{e}^\lambda\gamma^\mu(4s_w^2 - 1 - \gamma^5)e^\lambda) + (\bar{u}_j^\lambda\gamma^\mu(\tfrac{4}{3}s_w^2 - 1 - \gamma^5)u_j^\lambda) + (\bar{d}_j^\lambda\gamma^\mu(1 - \tfrac{8}{3}s_w^2 - \gamma^5)d_j^\lambda)] + \tfrac{ig}{2\sqrt{2}}W_\mu^+[(\bar{\nu}^\lambda\gamma^\mu(1+\gamma^5)e^\lambda) + (\bar{u}_j^\lambda\gamma^\mu(1+\gamma^5)C_{\lambda\kappa}d_j^\kappa)] + \tfrac{ig}{2\sqrt{2}}W_\mu^-[(\bar{e}^\lambda\gamma^\mu(1+\gamma^5)\nu^\lambda) + (\bar{d}_j^\kappa C_{\lambda\kappa}^\dagger\gamma^\mu(1+\gamma^5)u_j^\lambda)] + \tfrac{ig}{2\sqrt{2}}\tfrac{m_e^\lambda}{M}[-\phi^+(\bar{\nu}^\lambda(1-\gamma^5)e^\lambda) + \phi^-(\bar{e}^\lambda(1+\gamma^5)\nu^\lambda)] - \tfrac{g}{2}\tfrac{m_e^\lambda}{M}[H(\bar{e}^\lambda e^\lambda) + i\phi^0(\bar{e}^\lambda\gamma^5 e^\lambda)] + \tfrac{ig}{2M\sqrt{2}}\phi^+[-m_d^\kappa(\bar{u}_j^\lambda C_{\lambda\kappa}(1-\gamma^5)d_j^\kappa) + m_u^\lambda(\bar{u}_j^\lambda C_{\lambda\kappa}(1+\gamma^5)d_j^\kappa] + \tfrac{ig}{2M\sqrt{2}}\phi^-[m_d^\lambda(\bar{d}_j^\lambda C_{\lambda\kappa}^\dagger(1+\gamma^5)u_j^\kappa) - m_u^\kappa(\bar{d}_j^\lambda C_{\lambda\kappa}^\dagger(1-$$

$$\gamma^5)u_j^\kappa] - \tfrac{g}{2}\tfrac{m_u^\lambda}{M}H(\bar{u}_j^\lambda u_j^\lambda) - \tfrac{g}{2}\tfrac{m_d^\lambda}{M}H(\bar{d}_j^\lambda d_j^\lambda) +$$
$$\tfrac{ig}{2}\tfrac{m_u^\lambda}{M}\phi^0(\bar{u}_j^\lambda\gamma^5 u_j^\lambda) - \tfrac{ig}{2}\tfrac{m_d^\lambda}{M}\phi^0(\bar{d}_j^\lambda\gamma^5 d_j^\lambda) + \bar{X}^+(\partial^2 -$$
$$M^2)X^+ + \bar{X}^-(\partial^2 - M^2)X^- + \bar{X}^0(\partial^2 - \tfrac{M^2}{c_w^2})X^0 +$$
$$\bar{Y}\partial^2 Y + igc_w W_\mu^+(\partial_\mu\bar{X}^0X^- - \partial_\mu\bar{X}^+X^0) +$$
$$igs_w W_\mu^+(\partial_\mu\bar{Y}X^- - \partial_\mu\bar{X}^+Y) + igc_w W_\mu^-(\partial_\mu\bar{X}^-X^0 -$$
$$\partial_\mu\bar{X}^0X^+) + igs_w W_\mu^-(\partial_\mu\bar{X}^-Y - \partial_\mu\bar{Y}X^+) +$$
$$igc_w Z_\mu^0(\partial_\mu\bar{X}^+X^+ - \partial_\mu\bar{X}^-X^-) +$$
$$igs_w A_\mu(\partial_\mu\bar{X}^+X^+ - \partial_\mu\bar{X}^-X^-) - \tfrac{1}{2}gM[\bar{X}^+X^+H +$$
$$\bar{X}^-X^-H + \tfrac{1}{c_w^2}\bar{X}^0X^0H] + \tfrac{1-2c_w^2}{2c_w}igM[\bar{X}^+X^0\phi^+ -$$
$$\bar{X}^-X^0\phi^-] + \tfrac{1}{2c_w}igM[\bar{X}^0X^-\phi^+ - \bar{X}^0X^+\phi^-] +$$
$$igMs_w[\bar{X}^0X^-\phi^+ - \bar{X}^0X^+\phi^-] + \tfrac{1}{2}igM[\bar{X}^+X^+\phi^0 -$$
$$\bar{X}^-X^-\phi^0]$$

V kancelářích fyziků je pak vidět uctívání těchto rovnic. Vytištěné visí na stěnách, dveřích a na skřínkách, aby nebylo pochyb o jejich zbožňování, jsou i součástí oblečení, hrnečků, pozadí na telefonech i laptopech. Občas je někdo pověsí na nástěnky na chodbách, nebo je krasopisem vytvoří na tabulích. O některých[2] jsou vytištěny celé knihy, o jiných se každý měsíc vydává číslo specializovaného časopisu. Stačilo by jen zaměnit rovnice za goetické pečeti

[2] Třeba Navierovy-Stokesovy rovnice, nebo třeba II. zákon termodynamiky.

nebo za kresby A.O. Sparea a můžeme pozorovat kult s obrovským počtem členů.

Abych nikoho nenechal na pochybách, fyzikální rovnice jsou perfektním nástrojem ke studiu reality. Jejich úspěchy v popisu jsou dalekosáhlé a sám na elegantní rovnice hledím se zalíbením. Ale chtěl bych ukázat paralely mezi tak odlišnými jedinci, jako jsou teoretičtí fyzikové a mágové, kteří v nitru zůstávají stejnými lidskými bytostmi s podobnými tendencemi. Mění se jen objekt, přístup a uchopení zůstává stejné.

Kapitola 5

Práce v astrálu

Jen málokterá část magie vzbuzuje takové kontroverze jako nauka o astrální rovině. Dle okultního učení totiž neexistuje pouze hmotná rovina – naše realita. Okultně poučený člověk je dle této nauky schopen vstupovat i do dalších rovin existence. Jednou z nich je astrální rovina, další pak třeba nehmotná rovina. Tyto světy jsou našim smyslům nepřístupné, ale je možné je navštívit v okamžiku, kdy následujeme kroky popsané v rituálech, nebo meditací či lucidním sněním. Metody vstupu do astrální roviny se značně liší, někdy vyžadují emocionální vypětí, jindy dlouhodobou psychickou očistu, nebo naopak zátěž.

Jako okultisté tedy musíme předpokládat existenci vědě neznámé roviny, která se od naší liší a navíc hmotnou rovinu ovlivňuje. Magie je pak hledání vztahů mezi astrální rovinou a hmotnou realitou. Cílem magika je ovlivnění těchto vztahů, vytvoření nových, nebo naopak narušení vazeb mezi

astrálem a reálnou rovinou.

Samotný vstup do astrální roviny je velice individuální a probíhá u jednotlivých osob odlišně. Někdo vstupuje do astrální roviny mimoděk a celkem přirozeně, jiní lidé naopak vystupují z hmotné roviny velmi nesnadno. Pro úspěšnou praxi by si každý okultista měl vytvořit vlastní efektivní postup; problémem je nepřenositelnost individuálních metod, které mohou souviset se změněnými stavy vědomí indukovanými drogami, meditací, sugescí a dalšími způsoby. Protože tyto techniky působí na každého odlišně, nelze jejich užívání jednoduše zobecnit. Jisté je, že kromě užití technik je důležitý i výběr lokality a okolního prostředí ve smyslu použité hudby, kuřidla, teploty a například i fáze měsíce. Některé detaily mohou být pro určité osoby zásadní, jiné nemusí hrát významnou roli.

Dalším zajímavým problémem je skutečnost, že připustíme-li existenci jedné transempirické (astrální) roviny, nelze vyloučit ani existence rovin dalších. Pak ovšem nemůžeme s jistotou tvrdit, že v určitý moment pracujeme v astrální rovině, protože se může praktik nacházet v rovinách jiných, třeba i radikálně odlišných. Vyvstává tedy otázka, kolik astrálních rovin může existovat a zda se jejich vlastnosti liší. Odpověď samozřejmě neznáme a nemůžeme ani použít nástrojů vědecké metodiky, protože z definice transempirické roviny není tato oblast vědě dostupná.

Je-li astrálních rovin více, nebo dokonce nekonečné množství, dostáváme se do paradoxní situace, kdy každý návštěvník astrálu dorazí do unikátní roviny. Žádná návštěva astrálu by se tak neodehrávala ve stejné rovině jako ta

předchozí. Praktik by tak ztratil jakoukoliv kauzalitu v astrální práci. Každý okultista by navíc pracoval v jiné transempirické rovině. Je pak otázka, zda by okultisté společně nalezli nějaké styčné body a tím se byli schopni domluvit na popisu vlastností astrální roviny. Protože se praktikové jsou schopni na hrubých vlastnostech astrální roviny domluvit, pak pravděpodobně existuje pouze jediná, nebo jen omezený počet těchto rovin. Jistotu ovšem nikdy nezískáme.

Práce v astrální rovině spočívá ve dvou typech činností. Prvním z nich je získávání informací, které astrální rovina ukrývá. Protože v této rovině neexistuje čas a prostor, může praktik pozorovat prakticky libovolnou událost v minulosti i budoucnosti. Existuje názor, že události vzdálené od aktuální časové hladiny v reálné rovině, ať už vzdálené do minulosti, nebo do budoucnosti, jsou v rovině astrální obtížněji dosažitelné. Vypadá to tedy, že pravidla pohybu v astrální rovině obsahují ještě dodatečné podmínky, které zatím neznáme.

Druhým typem aktivit je pak ovlivnění astrálních otisků či objektů v rovině s cílem nepřímého působení na jejich analogie v reálné rovině. Jinými slovy, působením na astrální objekt se okultista snaží dosáhnout kýženého výsledku v rovině reálné, k čemuž dochází vlivem inherentního spojení objektů v reálné rovině a jejich obrazů v rovině astrální. Toto spojení je velmi často diskutované a mechanismus této interakce je stále neznámý.

Můžeme tedy rozlišit dva typy přístupů, které se k práci v astrální rovině pojí. Jedním z nich je poznávací přístup,

který je založen na prostém získávání informací a pozorování událostí v astrální rovině. Takový velmi ohleduplný a neutrální přístup má ovšem velmi specifické důsledky v reálné rovině. Například dojde k využití získaných informací, nebo se může transformovat osobnost magika. Další přístup je založen na aktivním využívání vazby mezi astrální a hmotnou rovinou. Okultní praktik pak ovlivňuje své okolí pomocí akce v astrální rovině.

Důležité je též vědomí, že v astrální rovině jsou přítomny bytosti, které bychom mohli označit jako hostilní, nebezpečné. Cesty do astrální roviny tak mohou být spojené s rizikem. Například mágové a další okultně vzdělané osoby mají v astrální rovině ve svém okolí služebné duchy či totemová zvířata, která jejich existenci chrání (případně plní jejich přání). Útoky na okultisty přes astrální rovinu se tak nemusí vyplatit. Stejně tak je možné narazit na bytosti, jejichž smyslem bytí jsou útoky na návštěvníky astrálu. Obrana proti těmto útokům může být velmi složitá, a proto je pro nezkušené návštěvníky roviny výhodné vstupovat do astrálu pod dozorem. Další možností ochrany je požádání přátelsky naladěných entit během setkání s nimi o ochranné prostředky, jako jsou amulety, talismany, nebo třeba i tetování, které je viditelné pouze v astrálním prostoru. Jakékoliv permanentní označení pak ale představuje další riziko, které astrálně propojí jedince s entitou, což nemusí být úplně žádoucí. Tyto aktivity je tak potřeba provozovat s chladnou hlavou a velmi opatrně.

Kapitola 6

Gnóze

Pro magickou praxi musíme mysl připravit a nastavit tak, aby se žádoucí procesy vydařily, nebo spíše abychom maximalizovali pravděpodobnost úspěchu. Mysl profánního člověka není magii přístupná jinak než náhodou. K magii je nutná otevřenost mysli a její pasivní pozice. Gnózí rozumíme potlačení rozvětveného myšlení, mysl se fokusuje na jediný fakt – uvědomění si samotné existence. Jakékoliv další úvahy, myšlenkové řetězce, nebo hloubání jsou nežádoucí. Magická praxe začíná v okamžiku úplného zastavení mysli.

Můžeme si to představit jako pohyb kyvadla na závěsu. Mysl musí být umístěna do bodu největší výchylky, kde se maximalizuje potenciální energie a minimalizuje kinetická energie. Až v okamžiku dosažení tohoto bodu můžeme začít magicky pracovat. Následná praxe pak povede k vyšší a vyšší kinetické energii – zvyšuje se tak pravděpodob-

nost úspěchu. Rituální resp. spirituální praxe má ovšem i okamžik maximální účinnosti, jakékoliv další aktivity jsou již méně a méně účinné. Je tedy nutné praktickou magii provádět jen do chvíle, kdy je mysl nejvíce fokusovaná na daný cíl. Při dalším pokračování můžeme narazit na neplodné aktivity, které nás k žádoucímu důsledku nepřibližují.

Také vizualizace patří k důležitým principům magické práce. Vhodné je gnózi zakončit vizualizací dveří, nebo spíše velkého množství dveří, které vedou k volaným entitám. Brzy zjistíme, že některé ze dveří nelze otevřít, jde totiž o naše skryté démony a limity. Poctivou prací se můžeme dostat do momentu, kdy i tyto skryté stránky naší osobnosti odemkneme, poznáme, integrujeme do vědomí a zbavíme se tak našich nežádoucích aspektů. Jindy poznáme, že dveře nevedou do oblastí, které byly naším primárním cílem. Až po překonání mnoha překážek můžeme konečně dorazit do destinace, kterou jsme původně zamýšleli. Proces to není krátký ani jednoduchý, ale to není téměř nic ve světě magie.

Kapitola 7

O pyramidách

Z neznámých důvodů jsou nejčastějším objektem šarlatánů, falešných teoretiků a amatérských badatelů pyramidy. Ezoterika je prosáklá nejrůznějšími pochybnými existencemi se zaručenými teoriemi o vzniku a účelu těchto starověkých hrobek. Přitom stačí věnovat jen trochu úsilí odborné literatuře ke zjištění, že soudobá egyptologie pochopila pyramidy více než dobře. Až na několik diskutabilních detailů můžeme pyramidy považovat za vcelku správně uchopenou problematiku.

Předně se jedná skutečně o hrobky. Není pochyb, že by účel těchto staveb byl jiný, ostatně lze tento účel dobře pochopit ze stavby Džosérovy pyramidy. Původní mastaba byla postupně rozšiřována do šířky a následně i do výšky tak, aby symbolizovala mocenské postavení tvůrce (myšlen faraon). Následující pyramidy byly vlastně jen variací na totéž téma. Postupně vidíme ústup od pyramid spíše

směrem k chrámům. Po přechodném období pak další renesanci pyramid. Protože byly mladší stavby designovány odlišně, můžeme předpokládat vykradení nejstarších pyramid právě v přechodném období. Mladší stavby se pak řídí jednoduchým zákonem, kdy se vládci snažili postavit hrobku co nejefektivněji, tedy i levně a rychle.

Fantaskní teorie o funkci pyramid jako baterií, kondenzátorů energie a podobně můžeme odmítnout. Tyto teorie trpí selektivní slepotou, kdy nevidí zřejmý účel stavby, zato trvají na nefyzikálních a pochybných předpokladech.

Monumentálnost, gigantické rozměry a mystérium obepínající pyramidy nás může okouzlovat, ale to je přesně účel, za jakým byly tyto stavby postaveny. Měly ohromit pozorovatele a učinit jej miniaturním ve srovnání s faraonem. Rozhodně ale nesouvisí s dávno zaniklou civilizací podporovanou mimozemšťany. Jsou důkazem, že pokud se velké množství lidí zapojí do činnosti s jediným cílem, výsledek může být ohromující.

Tato a další fakta určitě nepopírají magickou tradici starého Egypta. Magie byla v této oblasti pěstována a uznávána. Ale i spirituální člověk musí respektovat limity každodenní reality a nevkládat magii do všech událostí, nehledat magii i v profánních dějích.

Egypt jako takový skrývá mnohá tajemství, i když se majorita amatérských badatelů soustředila na pyramidy. Například je možné, že egyptský panovník je předobrazem židovského Davida či Šalamouna. Diskutuje se, že Šešonk I. byl inspirací pro krále Šalamouna, protože v historickém záznamu nemáme informace o židovském panovní-

kovi, který by se svými atributy Šalamounovi jen blížil. Podobně absorbovalo židovské náboženství představy z jiných kultur oblasti Mezopotámie; odlesky starších mýtů můžeme snadno rozeznat. Ale to je celkem běžný proces, například křesťanství obsahuje taktéž velké množství mýtů jiných kultur kompilovaných do jednotného příběhu.

Často tradovaná studie o broušení břitů v pyramidě a uchování mléčných výrobků po dlouhou dobu je, přes svou atraktivní českou stopu, pouhým nevědeckým výsledkem, který neobstál při dalším zkoumání. Mimochodem, jak je také možné studovat ostrost břitu bez využití pokročilých metod? Sám autor studie testoval břity během vlastního holení, což je tak subjektivní test, že jej nemá cenu dále komentovat. Následné studie již žádné závěry původního výzkumu nepotvrdily. I kdyby snad daný koncept fungoval, proč by jej okamžitě nevyužili výrobci ledniček a holících strojků? Jakékoliv prodloužení životnosti by jim přece poskytlo konkurenční výhodu za minimální náklady.

Na přelomu milénia a v posledních dekádách 20. století byla zpopularizována hypotéza, že pyramidy v Gíze jsou postaveny dle Orionova pásu – trojice hvězd uprostřed souhvězdí Orion. Málokdo se pozastavil nad tím, proč je uspořádání pyramid vzhůru nohama vůči pozici na obloze. Další pochybnosti vnáší nepříliš přesné přenesení polohy hvězd do rozmístění pyramid. Celá hypotéza pramení z myšlenky, že předdynastický Egypt byl ovlivněn prastarou, dnes již neznámou, vysoce rozvinutou civilizací. Technologicky by taková civilizace měla být na naší současné nebo vyšší úrovni. Hypotéza je dodnes velmi populární, i

když přímý důkaz pro její předpoklady neexistuje.

Hypotéza původně operovala s názorem, že pyramidy byly postaveny touto prastarou civilizací a jejich účel byl odlišný od standardně přijímané egyptologie. Posléze bylo datací určeno období, které se se standardní egyptologií velmi dobře kryje ($\approx$ 2500 př. n. l.), což vedlo k modifikaci hypotézy (G. Hancock). Momentálně tedy hypotéza předpokládá stavbu pyramid na půdorysu předchozího chrámu, který již rozhodně byl postaven mýtickou civilizací. Velmi dobře je tak vidět postupná imunizace teorie a pokusy o její pokřivení ve světle nevyhovujících důkazů. Zatímco tedy fantasmagorie nevzdělaných spisovatelů dosahují milionových nákladů, opravdové vědecké studie budí nadšení jen úzkého kruhu vědeckých pracovníků. Články o pyramidách jako zdroji elektrické energie jsou tištěny na stránkách světových deníků, aby skuteční badatelé dosahovali stovek otevření jejich kvalitních studií.

Při diskusi s ezotericky naladěnými jedinci lze pozorovat, že každý má nějakou teorii o účelu pyramid, která je odlišná od té obecně přijímané. Jako by bylo možné cokoliv, jen ne ta nejpravděpodobnější verze. Většinou je představena nějaká verze obsahující toky energie a vibrace, přestože vykládající nezná ani jednotku energie nebo obecnou rovnici vlnění. Rozsah pseudo-vědeckého přístupu u historických artefaktů je velmi špatnou vizitkou našich škol. Pyramidy v tomto smyslu představují jen vrcholek ledovce, u dalších artefaktů a staveb můžeme pozorovat stejný vzorec.

U humanitně nadaných jedinců můžeme pozorovat zvý-

šený zájem o spiritualitu. Jejich nedostatečné technické vzdělání je bohužel často zneužíváno lidmi, kteří šermují s odbornými termíny použitými i v nesmyslném kontextu. Setkáváme se tak s kvantovými jevy, tachyony, vibracemi a informačními poli. Původní význam termínů je pozměněn či jsou případně termíny vytvořeny nové. Tak vzniká zmatek, nekonzistence a šedá zóna, kterou lze vyplnit produktem fungujícím na nefyzikálním principu. Tyto podvodné produkty zaštítěné neexistujícími studiemi nebo falešnými autoritami jsou pak kupovány v dobré víře nevzdělanými jedinci. Praxe zmíněných podvodných prodejů by měla být zcela vymýcena, to by ovšem vyžadovalo hluboké přírodovědné vzdělání nejen kontrolních orgánů, ale i celé populace, která by tak produkty s úsměvem odmítla.

Kapitola 8

O Lilith

Lilith a Babalon jedním tělem jsou. Představují dvě strany jediné mince. Jediná bytost mající mnoho jmen a spoustu tváří. Královna succub i bohyně svádění, která muže klidně opustí těsně před vrcholem.

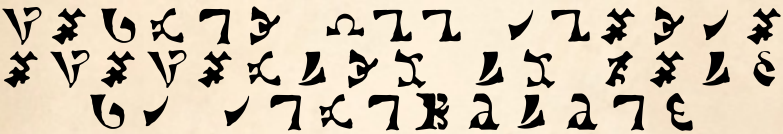

Pamatuj na Zjevení 17:1-18, nevěstka Babalon roztahuje své nohy. Babalon musí být uspokojena; přenechej jí své semeno nebo spojte své vaginální šťávy. Od Babalon se neodchází bez sexu.

Lilith je aspektem Babalon, která je odrazem daleko starších entit, snad sumerských. Představuje archetypální nezávislou ženu s vlastní agendou a vlastními touhami.

Liší se od typických bohyň lásky, jako jsou Inanna, nebo Diana či Afrodita.

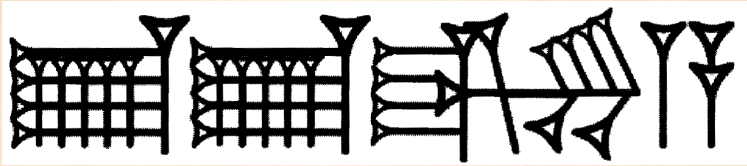

V Sumeru byla jako Lilith uctívána Lamashtu, která byla původce úmrtí novorozeňat. Jejím úhlavním nepřítelem byl Pazuzu, sám velmi nebezpečný démon. Do rohů místností se pokládaly nádoby dnem vzhůru a předpoklá-

dal se záchyt démona pod nádobou. Stěny nádob byly popsány mocnými zaříkáváními, aby se zachycený démon oslabil a odešel. Dětem se vkládaly do lůžek sošky Pazuzu, protože tak došlo k odpuzení Lamaštu. Někdy ovšem tento postup vedl k výsledku, kdy byl klín jen vyražen jiným klínem. Sám Pazuzu se zjevil i relativně nedávno v populární kultuře, kdy je hlavním démonem slavného filmu Exorcista (1971).

Členové řádu Zlatého úsvitu během iniciace členů přivedli adepty do magické oratoře, kde na stole uprostřed ležela nahá žena představující Babalon. Iniciace mimo jiné obsahovala o sexuální styk s reprezentantkou Babalon.

Lilith, Lamaštu, Babalon, ale i Namaah (Nehema), Obizuth či Labartu jsou různá jména jediné entity. Evokace i invokace se doporučuje zkušeným a vyrovnaným magikům. Jejich nezávislost a zároveň minimální slitování vyžaduje silnou osobnost, protože jakoukoliv chybu mohou využít v magikův neprospěch. Zároveň ale mohou s magikem jednat jako se sobě rovným, pokud dokáže, že se nezhroutí po prvním neúspěchu. Zdá se, že tyto entity oceňují cílevědomost.

Lilith a její další podoby se často zjevují v reálné rovině ve formě náhlého poryvu větru, změny teploty či směru větru. V našich končinách je s Lilith asociována laň, která se v přítomnosti Lilith náhle objevuje na mýtinách a paloucích. Šťastlivci mohou spatřit i pár koloucha a laně, který reprezentuje biblický pár Samaela a Lilith. Ze spojení tohoto páru prý vzniklo obrovské množství démonů. Mělo by se snad jednat o succuby a incuby, což jsou entity lačnící po sexuálním spojení s lidmi.

Snad z nevysvětlitelné spánkové paralýzy vznikla teorie, že člověk může být navštíven succubou nebo incubem. Jejich podoba souvisí s preferencí dané oběti. Succuby každopádně touží po semeni mužů, zatímco incubus penetruje ženy. Pochopitelně se toto schéma mění podle sexuálních preferencí daného člověka. Teoreticky se ale jedná o jedinou entitu s mnoha podobami, která získané semeno využívá k oplození žen, které pak rodí démonické děti. Tyto teorie podezřele kryjí možné sexuální delikty, je tak tedy pravděpodobné, že byly vytvořeny *ad hoc* k vysvětlení například incestních vztahů.

Je také možné, že potlačovaná sexualita středověkého, nebo raně novověkého člověka, zvláště v institucích, jako byly kláštery, vedla k projekci erotických představ, živým snům a fantaziím. Současné magie předpokládá existenci succub i incubů, ale jejich vliv je hlavně v oblasti snění. Reálně se lze s těmito entitami setkat převážně jako s vánkem nebo náhlým průvanem pocítěným na nahém těle. Přítomnost succub i incubů v astrálním prostředí je ovšem bez diskuse a práce s nimi může být velmi zajímavá. Po styku

s těmito entitami se dostavuje známý stav vyčerpání. Dále je zaznamenáno velmi chladné semeno incubů a občas neobvyklý tvar penisu, který může například být na povrchu pokryt šupinami.

Rizika pravidelného setkávání se succubami a incuby souvisí především v odlivu životní energie až jakési chudokrevnosti a ztráty radosti ze života. Kontakt s těmito entitami by tak měl být opakován po dostatečně dlouhé době, aby nedošlo k vytvoření závislosti a fyzickému chřadnutí. Succuby i incubové by měli být bráni jako zpestření sexuálního života, nikoliv jako centrální objekt.

Pro práci s Lilith je možné doporučit sexuální praktiky. Lilith vyžaduje a podporuje **jakékoliv** nenásilné a konsensuální sexuální aktivity. Pro úspěch operace magik může využít pečeť svádění.

Vzhledem k dominanci Lilith je možné doporučit pro magickou praxi takové sexuální praktiky, které uvrhují magika do submisivní role. Pro mužského magika je neocenitelná pomoc ženského elementu, kolegyně magičky či média. Se samotnými muži ovšem komunikuje Lilith též. Práce s Lilith často představuje iniciační část magické praxe, mnozí jedinci uvádějí, že je Lilith při prvním setkání políbila na čelo. Snad se tímto krokem aktivuje magické vnímání a instinkty obecně známé jako „otevření třetího oka“.

Kapitola 9

Vnitřní oratoř

Mnoho operací, vlastně drtivou většinu, lze realizovat v astrální rovině, namísto roviny reálné. Tento proces je stejně účinný, jako reálná magická praxe, a má mnoho výhod. Pro jisté operace jsou nutné velmi vzácné předměty a pomůcky (goetické entity), které lze v astrální rovině jednoduše imaginovat. Vyhneme se tak shánění těžko dostupných materiálů a jejich úpravě.

Vnitřní (interní) oratoř magika by měla mít dvě části – veřejnou a privátní. Veřejnou část sdílíme s ostatními účastníky operace, kterým podobu oratoře popíšeme. Od počátku operace imaginujeme společně a magik imaginaci vede. Privátní část oratoře nesdílíme s jinými magiky, jedná se o velmi soukromou část astrálního prostoru.

Nyní si uvedeme příklad, jak by taková oratoř mohla vypadat. Řekněme, že se jedná o nesmírně vysoký obelisk s ozdobami v gotickém stylu. Uvnitř, přesně pod vrcho-

lem obelisku, najdeme stůl ve tvaru pyramidy stojící na špici. Světlo z vrcholu obelisku, kde je skleněný jehlan, ozařuje stůl a jeho blízké okolí. Od vchodu do oratoře přes stůl vidíme u vzdálené stěny oltář se sochami entit blízkých magikovi. Po levici je výklenek se stříbřitým kalichem velkých rozměrů. V kalichu je možná koupel několika osob. Po pravici je místo k operacím sexuální magie, tedy část obsahující velké množství koberců, podušek, polštářů, dek a přehozů. Zde se v astrální rovině konají sexuální ritu-

ály. Poněkud dále za touto částí, v pravé zadní části jsou zřejmé schody do sklepení končící ve tmě.

Schody vedou k privátní části oratoře, kam vstupuje pouze magik – vlastník pracovny. Každý magik si tuto část imaginuje rozdílně. Časté jsou chodby s mnoha dveřmi, za kterými jsou specifické místnosti určené k evokaci, invokaci, věštění, očarování, nebo jiným účelům. Do místností vstupuje magik během osobní praxe v meditativním stavu, nebo obecně ve stavu změněného vědomí (například před spánkem). O operacích může ostatní praktiky informovat; nejen o výsledku, ale i o průběhu. Operace ale provádí zásadně sám, s pomůckami, které uzná za vhodné a postupem, který se mu jeví jako nejlepší.

Všimněme si, že vnitřní oratoř je plně pod kontrolou magika a jeho imaginace. Obsahuje tedy všechny představitelné pomůcky včetně těch, které bychom v reálném světě jen těžko sháněli. Vlastní design oratoře je zcela v režii magika, popis výše je jen orientační. Pokud magik chce oratoř vybavenou vodopádem a obloženou zlatem, nic nebrání této představě.

Oratoř bychom měli před magickou praxí vysvětit a očistit běžnými rituály; vstup do pracovny a jednotlivé fáze rituálu můžeme oznamovat například gongem. Stejně tak je dobré imaginovat i detaily, které nám umožní usnadnit vstup návštěvníků do veřejné části. Vlastník oratoře by měl mít schopnosti popsat scenérie podobně, jako Pán jeskyně (Gamemaster) v Dračím doupěti (DnD). Samozřejmě se nejedná jen o statický popis oratoře, ale i o průběh dalšího rituálu, který je s účastníky realizován. Velmi

žádoucí je nalezení kompromisu mezi květnatým popisem a stručným projevem.

Nedílnou součástí práce ve vnitřní oratoři je i reálná složka operace, která probíhá v naší každodenní rovině. Rituál by měl v reálné rovině začínat i končit. Počátek rituálu můžeme uskutečnit usazením účastníků do pohodlné polohy, úvodní modlitbou, provoláváním, zaříkáváním, pálením pečeti, vhozením kuřidla do kotlíku či společně provolávanou mantrou. Sexuální ritus může obsahovat políbení předmětu ve tvaru penisu či vagíny každým účastníkem. Rituál může být doprovázen tlumenou hudbou, případně může jeden z účastníků rytmicky hrát na bubínek.

Rituál prováděný ve skupině s novými členy by neměl obsahovat krvavé scény, explicitní sexuální prvky a další pasáže, které by mohly u účastníků vyvolat nelibost. Rituál s takovým obsahem je možné provádět jen ve skupině, ve které se členové dostatečně dobře znají a tyto prvky v průběhu očekávají. Nezapomeňme, že rituál je sdílenou zkušeností a měl by tedy všechny účastníky obohatit a posunout v jejich rozvoji. Jen těžko lze tedy plánovat rituál, který účastníky vyděsí a nebo znechutí.

Kapitola 10

Psychedelie

Každý mág je psychonautem, který se snaží prozkoumat zákoutí a hlubiny své psýché. Mnoho poznatků získaných během zkoumání již bylo naštěstí popsáno jinými psychonauty, jako jsou či byli Peter Carroll, Phil Hine, Ray Sherwin či William S. Burroughs. Čtení jejich díla tak může být inspirující, zvláště vzhledem k jejich přiznanému subjektivnímu přístupu, který nechává závěry vytvořit samotného čtenáře. Je to tak velmi vítaná změna oproti četbě direktivních grimoárů a učebnic, které neumožňují zpochybnění vlastních základních axiomů. O podobný přístup se velice úspěšně snaží ve svých knihách i Josef Veselý.

Výlety do stavů změněného vnímání jsou vysoce subjektivní zkušeností a právě tato skutečnost koreluje s pojetím magie jako hledání vlastního modelu reality. Vize a pocity z těchto stavů jsou nepřenositelné, stejně jako

vlastní magická praxe. Po popularizaci substancí, jako je LSD, můžeme vidět odklon od zaručeně platných návodů a seznamů pomůcek. Mágové druhé poloviny 20. století se stávají spíše výzkumníky vlastní psychiky a své zkušenosti se snaží pomocí analogií a přirovnání předat dalším psychonautům. Jak rozdílná je jejich praxe od středověkých příruček! V grimoárech a rukopisech středověku jsou k magické operaci přesně udávané časy, místa, propriety, úkony a zaříkávání, které musí magik přesně a jednoznačně plnit, jestli chce operaci úspěšně dokončit. V novodobé literatuře jsou všechna doporučení jen orientační a celé bloky rituálů lze bez obav odmítnout. Mnohé operace se dokonce odehrávají jen v astrálním prostoru pomocí imaginace. Důraz je kladen na psychické rozpoložení magika a na jeho víru v úspěch operace.

Ještě na počátku 20. století byla didaktika magie plná askeze a odříkávání (F. Bardon), aby o padesát let později mohl magik vykonávat operaci po dobré večeři a milostném vzplanutí s partnerkou. Zda to souvisí s příchodem nového aeonu (J. Karika), nebo s rozšířením psychedelik mezi běžnou populaci, není možné spolehlivě identifikovat. Jisté je, že popularizace psychedelik vede k spirituálním zážitkům, které se někteří pokusili integrovat do systému označovaného jako New Age. Ve své původní podobě byl tento systém celkem zajímavou životní filozofií, ale postupně se stal standardním komerčním nástrojem zaplevelenýmnaprostými nesmysly.

Subjektivní pojetí magie navíc přináší výhodu v neexistenci potenciálu pro vznik masivního hnutí. Magická

praxe je natolik roztříštěná, že každý praktik realizuje svou unikátní cestu s minimálním překryvem s ostatními magiky. Existuje jen několik obecných jednotících pravidel a i ta nejsou příliš závazná. Těžko tedy můžeme očekávat vznik populárního proudu, který by snad bylo možné zneužít, jak se tomu v minulosti mnohokrát stalo. Vzpomeňme si například na germánskou mytologii a její akcent v propagandě Třetí říše. Magie chaosu je tak inherentně imunní vůči falešným prorokům a fanatickým uctívačům.

Psychedelika nám připomínají, jak nejednoznačná může být realita, na kterou nahlížíme každý jinýma očima. A jak samotný nástroj, náš zrak, může být obalamucen. Změněné stavy vědomí jsou ideální pro introspekci, během které se nám mohou vybavit dávno zapomenutá traumata. Novým pohledem je můžeme konečně přijmout a zpracovat, což eliminuje jejich neurotický potenciál. Psychedelika užívaná v přírodě nás znovu spojí s naším přirozeným prostředím a vytvoří vazbu na rostliny a zvířata naší domoviny. Vyvoláváme tak dávno zasunuté atavismy předků a připomínáme si naší starou pohanskou spiritualitu, která byla často násilně přerušena katolizací českého kulturního prostoru.

Změny vědomí vyvolané umělě – psychedeliky – jsou vhodným momentem ke komunikaci s transempirickými entitami. Otevřené vnímání a citlivost na jisté druhy podnětů nás činí náchylnými k navázání kontaktu s bytostmi, které lze následně evokovat či invokovat. Ponechme stranou, zda jsou tyto bytosti výplodem našeho mozku, nebo se jedná o nezávislé entity pohybující se mimo náš em-

piricky zkoumatelný svět. I kdybychom komunikovali jen s představami vytvořenými naším podvědomím, tyto bytosti často reprezentují naše obavy, strachy, neurózy, nejistoty a také archetypální složky naší osobnosti. Identifikací a zpracováním těchto vnitřních démonů můžeme jejich vliv významně snížit až anulovat. Ostatně, právě LSD je velmi úspěšné při léčbě alkoholismu, kde dosahuje

až 70% úspěšnosti léčby. Pomocí LSD lze tak léčit vliv „démona alkoholu“, jistě lze tedy využít k očištění duše od jiných démonů, ať už je nazýváme tímto termínem, nebo třeba larvy.

Zvláštní na fenoménu psychedelik je jejich ilegálnost, která každého držitele staví do role kriminálníka. A to přesto, že riziko vytvoření závislosti na lysohlávkách nebo LSD je minimální. Podobně jako u marihuany a hašiše je agresivní chování vzácnou výjimkou, časté je naopak rozjímání s hlubokou introspekcí. Panické stavy lze minimalizovat vhodným prostředím a kamarády, kteří případnou epizodu rozeznají. Stejná rizika jsou u alkoholu bagatelizována a každý občan starší 18 let je považován za dostatečně vyspělého k podstoupení těchto rizik. U psychedelik jsou ale předmětem nekonečných debat pseudo-odborníků a mediálních expertů. Zatímco tedy legalitu dobře kontrolovatelného alkoholu nikdo nezpochybňuje, daleko bezpečnější psychedelika jsou předmětem sazby s rizikem nepodmíněného trestu.

Kapitola 11

O inkluzi

Magie chaosu nebo magie obecně představuje skvělou platformu pro jakéhokoliv jedince. Zatímco jiné spirituální systémy obsahují pravidla určující, kdo se může členem daného společenství stát, magie neklade na praktika žádné nároky. Jaký to rozdíl oproti například křesťanství či Svobodnému zednářství! Členem těchto společenství musí být člověk deistou a věřit v nadpřirozenou bytost. Dále je svázán vnitřními pravidly, takže třeba musí odmítat předmanželský sex a v extrémních podobách například i transfúzi krve. Podobné relikty ze středověku jsou pro moderního člověka těžko akceptovatelné. Někdy jsou tato pravidla dokonce základem pro vznik duševních poruch či neuróz. Odmítavý přístup světových náboženství k masturbaci je příčinou mnoha násilných činů pramenících z frustrace.

Dalším příkladem může být oddělené vzdělávání mužů a žen v islámských společnostech. Jestliže nejsou děti od

počátku svého vývoje seznámeny s existencí opačného pohlaví a jeho odlišnostmi, jejich psychický vývoj může být nenapravitelně poškozen. Zastaralé trvání na oddělených třídách ve škole a v dalších oblastech života vede k sexuálnímu násilí, protože se jedinci těchto společností nenaučí správné komunikaci s opačným pohlavím.

Samostatnou kapitolou jsou pak sexuální i jiné odchylky, které prakticky všechna náboženství odsuzují. Namísto vstřícného přístupu a podpory, kterou všechna náboženství v nějaké formě hlásají, vznikají pravidla pro potrestání jedinců, kteří jsou jen trochu jiní než majoritní společnost. Pasivní odmítnutí je navíc doplňováno tlakem na politickou reprezentaci s cílem zakomponování daného pravidla dokonce do právního řádu státu, jak můžeme vidět v případě interrupcí a dalších úkonů dráždících náboženské cítění věřících.

Magie nemá dodatečná pravidla a chování praktiků či jejich víra není limitujícím faktorem. Vlastně naopak, mnohé unikátní vlastnosti či dovednosti jsou spíše vítány, protože mohou být základem pro úspěšnou praxi. Vše je dovoleno a hranicí jsou jen legální mantinely týkající se násilí. Pokud se někdo rozhodne vykonat specifický rituál a po jeho skončení odchází všichni účastníci spokojení, nikdo rituál nehodnotí, nekritizuje, ani neposuzuje. Nikdo nevnucuje své představy o průběhu rituálu druhým, protože jen jejich vlastní cesta může vést k posunu, vývoji. Nic nemůže být více odlišné od apologetů církví, kteří neustále nutí své představy o morálce a spravedlnosti ostatním. Přitom jsou jen pohrobci organizací, ve kterých členové věří v existenci

koně s lidským obličejem létajícím do nebe či přežití všech zvířat během Povodně na jakési dřevěné arše.

Subjektivita magie je její velkou devízou. Zamezuje se tak vzniku jednotícího myšlenkového proudu, který by získal vyšší ambice, než je spirituální rozvoj jedince. Jakékoliv hromadné ideologie, typicky náboženství nebo politické ideje, vedou ke konfliktu. Ten je způsobem prostým oddělením skupiny lidí od jiné – my (věřící) a oni (nevěřící). Všechny ideologie pak nesou i vlastní požadavky, kupříkladu zákaz potratů, zákaz práce v neděli, diskriminace sexuálních menšin, vymezený prostor v médiích veřejné služby, indoktrinace dětí během studia, daňové úlevy a další[1]. Oprávněný nesouhlas s těmito požadavky je základem věčného konfliktu.

Psychonauti a praktikové magie chaosu se do konfliktu s právním řádem dostávají pravidelně, ale můžeme vzpomenout dvě dobře zdokumentované aféry v nedávné minulosti. Prvním z nich je putování Timothy Learyho, který opustil univerzitní výzkum a začal se profilovat jako LSD guru 60. a 70. let. Jeho seance, kde prováděl účastníky LSD tripy jsou dnes již kultovní. Ale i jeho zkoumání lidské psychiky zanechalo mnoho zajímavých výstupů. Jeho popularita jej ovšem dostala do hledáčku tehdejší moci, takže byl za držení dvou marihuanových jointů odsouzen k 16 (!) letům vězení. Až do svého stáří byl pronásledován a

[1] Stačí porovnat právní řády a hlavně soudní praxi v Polsku, Maďarsku a v České republice. O právních artefaktech v legislativě USA nemluvě.

žil pod neustálým nebezpečím odsouzení. Je zřejmé, že pokud je nějaká myšlenka nebo vzorech chování navázán na jediného člověka, i demokratický systém se takového jedince pokusí zničit, pokud se režim cítí ohrožen. Neštítí se k tomu dokonce využít i podvodů a zničení člověka provede i za chování s nulovou společenskou nebezpečností.

Druhou aférou je dnes těžko uvěřitelná Satanistická panika, která ovládla některé státy USA na přelomu 80. a 90. let. V této době se šíří zprávy o satanistickým kultech, které unášejí a vraždí děti, provádějí krvavé rituály, smilní a žijí sexuálně nepřirozeně (sic!). Rodiče během průběhu Satanistické paniky zakazovali dětem hraní fantasy her na hrdiny a jakkoliv odlišní jedinci byli pod drobnohledem. Situace se podobala honům na čarodějnice, kdy se do spárů inkvizice mohl dostat člověk za to, že nechodil do kostela, nebo za to, že do kostela chodil příliš často. Satanisté byli vykreslení jako zdrogovaní, psychicky narušení jedinci zahrávající si se silami temnot. Do jedné kategorie byli naskládáni skuteční satanisté, gothici, fanoušci metalu a další subkultury společně s homosexuály a bisexuály, kteří jsou vděčným cílem těchto afér pravidelně.

Vágně formulovaná filozofie magie chaosu je v absolutní opozici jednotících témat, která dávají vzniknout nešťastným moderním pogromům. Dnes už se sice nezabíjí pod svitem loučí a před rozzuřeným davem, ale likvidační metody typu dlouholetého věznění či obrovských pokut jsou stejně účinné. Lidé se likvidují humánněji[2]. Inkluze v magii

[2]Tahle věta zní jako oxymoron a zároveň v sobě nese kus nepří-

chaosu představuje naprosto přirozený prvek, bez kterého by se celý koncept zhroutil. Tvůrci magie chaosu jsou spojeni s proudem, který se institucionalizované spiritualitě vysmívá – Diskordianismem. Tato parodie na náboženství zcela převrací pravidla platná ve většině církví naruby, což může působit komicky, ale zároveň to nutí člověka k zamyšlení nad smyslem a dodržováním pravidel, jejichž hodnota je dnes oceňována spíše historiky.

Může být žena druidem? Jistě. Může být muž čarodějkou zasvěcenou Hecaté? Samozřejmě. Lze k rituálu použít hůl ze smetáku? Určitě! Může být žena papežem? No... Mohou mít ateisté pořad v íránské státní televizi? Hm... Může být v Polsku učitelkou otevřená lesbička? Well...

Zatímco je tedy v magii chaosu povoleno cokoliv, co vede k rozvoji magické praxe a magických schopností, jiné koncepty magie mohou působit svazujícím dojmem. Zároveň je magiky často oceňována účinnost těchto starších, tradičních konceptů. Ideálním přístupem je tedy eklektismus, kdy si praktik vybírá části jiných systému, které skládá do vlastního unikátního modelu. Nepřenositelnost tohoto modelu činí obtíže v pochopení praxe jinými magiky a zároveň je největší výhodou magie chaosu.

---

jemné pravdy.

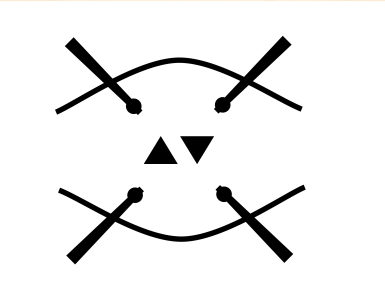

Kapitola 12

Služební duchové, servitoři

Jednou ze základních magických praktik je tvorba služebních duchů, kteří se také označují jako servitoři. Základní premisou tvorby těchto entit je vytvoření astrálního útvaru, který je nadán vlastním vědomím – tedy uvědomuje si svůj účel. Útvar, také označovaný jako egregor, zvláště pokud je kolektivně nabíjen a živen, plní jednoduchý úkol zadaný magikem. Vhodná formulace úkolu je důležitou složkou magické operace. Zamýšlená činnost nesmí být příliš komplexní, ani příliš obecná. Servitoři nejsou nadáni vynalézavostí ve smyslu geniálního plnění zadaného úkolu. Spíš se setkáváme se splněním úkolu nečekaným způsobem, který původně nebyl zamýšlen. Při tvorbě služebního ducha tak musíme volit mezi přesnou specifikací úkolu a maximální jednoduchosti zadání.

Ducha můžeme vytvořit prací v astrální rovině. Ideální, ale zdaleka ne jedinou, cestou je formování astrálního

světla, které necháme plynout z vlastního astrálního těla (obvykle z hlavy či hrudi). Světlo získá tekutou formu a můžeme jej utvářet do libovolné formy, například do formy nějakého zvířete nebo předmětu. Po zformování útvar aktivujeme, můžeme využít jednoduchou mantru nebo zaříkávání. Následně je útvar informován o svém účelu a o způsobu plnění úkolu. Finální fází je propuštění útvaru, kdy duch začíná plnit konkrétní zadání. Mnoho magiků pak zdůrazňuje myšlenku, že se na tvorbu, formu a úkol ducha musí zapomenout. Výsledky takového postupu jsou velmi účinné, zvláště pokud je výsledek působení ducha zvnitřněn, tedy magik se začíná chovat, jako by byl úkol splněn. Až po potvrzení, že došlo skutečně k naplnění magikovy vůle, následuje závěrečná fáze magické operace – propuštění ducha. Tehdy v astrální rovině necháme formu ducha rozplynout a získané astrální světlo absorbujeme, případně použijeme k jinému účelu, třeba jako je dar uctívané entitě.

Závěrečná fáze praktiky je velmi důležitá, protože bezprizorní duch může přetrvávat v astrálním prostoru a hledat si jinou činnost. Takové aktivity mohou ovšem nelibě nést jiné osoby, v případě vyššího počtu duchů pak i sám magik. Některá místa, kde se dříve odehrávaly magické operace, jsou plné nezničených služebních duchů a dalších (sekundárních) entit. Projevují se pak jako poltergeist, ovlivňují spánek obyvatel, narušují nové magické operace a negativně působí na zvířata.

Popsaná technika je jednou z mnoha činností, které vedou k magickému působení či pozměnění reality magickou

cestou. Tradičně se dále využívá například voltů a dalších magických předmětů. Nejedná se tedy o jedinou cestu k cíli, naopak můžeme říci, že jde o jeden z mnoha způsobů.

Kapitola 13

Útočná magie

Ačkoliv je magie mnohými považována za neškodnou zábavu případně za způsob splynutí s přírodou, některé oblasti magie jsou využívány k útokům a působení nepříjemností. Samotný akt magického ataku může být nebezpečným pro samotného magika, protože může dojít k tzv. **odrazu**, při které je útok přesměrován na původce. Odraz je nevyzpytatelným jevem a obrana proti odrazu je velmi individuální. Někdy postačí dbát na správné provedení rituálu, jindy je nutná jistá oběť magika, jako je delší půst, odříkání či celková očista. I největším mágům historie se některé operace hrubě nevyvedly a následný odraz měl až fatální důsledky[1].

Pokud odraz akceptujeme jako jednu z eventualit magické operace, můžeme přistoupit k vlastní realizaci útoku.

[1] Notoricky známý je útok Jana Kefera na Adolfa Hitlera, který nedopadl vůbec úspěšně.

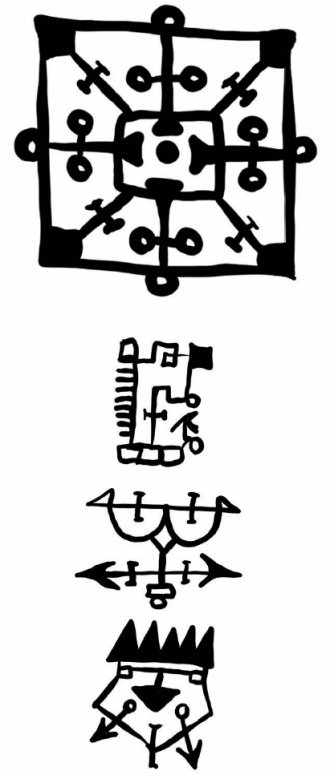

Existují nízké formy útoku, jako je třeba zapsání kletby na papír a zakopání na křižovatce. Také je možné využít volty a další předměty symbolizující cílovou osobu, na kterou je útok směrován. Vyšší formou je pak působení v astrální rovině, kde provádíme útok tvorbou egregoru, přímým působením, nebo třeba ve spolupráci s evokovanou entitou. Evokace v reálné rovině je asi nejvyšší mož-

nou formou; během rituálu se snažíme evokovat agresivní entity a donutit je k útoku na cíl. Vhodné entity jsou popsány v mnoha grimoárech, ať už historických, nebo novodobých[2]. Magik též může vytvořit entitu novou a přes její popularizaci neustále vyživovat její moc. Tak fungují egregory a k jejich rozšíření (pečetí) se bohatě používají sociální sítě a další moderní média (kyber-magie).

Mnoho laiků si útočnou magii představuje jako působení, které třeba u cílové osoby okamžitě vytváří nepříjemné fyzické konotace a při dostatečné síle i smrt. Tak ovšem magie nefunguje. Při magickém útoku je cílová osoba zasažena působením, které je zdrojem nepříjemných událostí, jako například autonehoda nebo lékařský nález. V nižší, ale velmi účinné formě, jde pak o ruchy a smyslové halucinace, které například osobě brání ve spánku. Při dlouhodobém působení těchto nižších forem je téměř zaručeno zhoršení psychického zdraví. Správně provedený útok vede k šramotu v místnostech, nevysvětlitelným zvuků, skřípání, stínech pohybujících se po zdech, vyděšení domácích zvířat, zachycení pohybu koutkem oka, zvláštním zápachům a dalším podivným událostem, které zdánlivě unikají vysvětlení. Magický útok se tak pohybuje na široké škále a přímé fyzické působení je spíše výjimkou. Ostatně, magik by měl žít tak, aby takový útok nemusel nikdy použít. Existují ovšem situace, do kterých se mág dostane cizím zaviněním a které mohou takovou magickou operaci vyžadují.

[2] Třeba *Demons of Wrath*, Corwin Hargrove.

Kapitola 14

O studiu

Velmi rozšířený strach z matematiky a fyziky podporovaný i nejrůznějšími pseudocelebritami je příčinou úpadku technického a obecně přírodovědného vzdělávání. Pokud porovnáme počty vysokoškolských studentů hlásících se na obory humanitního zaměření s počty studentů přírodních věd, získáme nelichotivý poměr ve prospěch humanitních oborů. Vědomosti absolventů těchto oborů pak neobsahují základní informace o fyzikální podstatě naší reality. Pokud odhlédneme od matematiky, která může být na pokročilejší úrovni obtížná, mnohé triviální závěry chemie a fyziky zůstávají velké části populace utajeny. Kdokoliv, kdo jen trochu zavadí o technické vzdělání, si je pak schopen nevzdělanou část populace obtočit kolem prstu.

Komickým aspektem je pak současná dostupnost informací, která může sice vést až k přesycenosti, ale která umožňuje doslova na několikeré kliknutí četbu jakékoliv

odborné literatury. Dnes jen hledáním klíčových slov můžeme najít nejzásadnější díla z téměř jakékoliv oblasti a kdykoliv. Srovnejme to s běžnou činností našich předchůdců, kteří poštou poptávali papírové kopie důležitých článků. Po odeslání žádosti pak několik týdnů čekali na svou kopii článku. Dnes můžeme v elektronické podobě nosit ve své kapse kompletní vývoj některých dílčích oborů. Případně s pomocí přehledových článků (review) dohledávat další reference a opomenuté studie. Asi nejstravitelnější podobou dostupnosti těchto informací jsou pak různá tématická videa tvořená popularizátory vědy. Nevědomost v oblasti základních informací dnes již není způsobena nedostupností informace jako takové, dnes je jednoznačně způsobena leností a nezájmem o okolní svět. Samozřejmě tomu tak není u úzce odborných témat, jako je třeba symetrie SU(3) u silné jaderné interakce. Ale základní poznatky, třeba typu zákonů termodynamiky či teorie relativity musí patřit k základnímu kánonu vzdělanosti.

Absence triviálních závěrů přírodovědných oborů vede k balamucení nevzdělané populace. Autor se setkal s prodejcem upravené vody, která měla dosahovat léčebných účinků. Princip byl popsán na základě přenosu informace[1] a změny vibrací vody. To jsou ale celkem snadno vyvratitelné jevy, jejichž vliv by byl zcela zanedbatelný na výslednou kvalitu vody. Případně se jedná o fantasie, které nemají se skutečnou fyzikou molekuly vody a kolektivním chováním shluků molekul vody (např. Zundelův iont) nic

[1] Podobně jako v případě jiného podvodu – homeopatik.

společného. Jakákoliv tvrzení prodejce bylo možné konfrontovat okamžitě s odbornou literaturou pomocí telefonu s připojeným internetem. A v okamžiku, kdy se objeví nesrovnalost, důvěra v zázračný přístroj nutně klesá. Podobný fact-checking provádíme běžně u daleko levnějších produktů, spirituální a léčebné přístroje však z neznámých důvodů nepodrobujeme přísnému testování. A to vše přesto, že prodej těchto produktů je nejen nevýhodný, ale hlavně nemorální, protože je často směřován na nemocné osoby, které nemají prostředků nazbyt.

Ačkoliv se v případě magie setkáváme s matematikou jen zřídka, znalost této fundamentální vědy patří do základní výbavy každého mága. Stejně tak i dalších oborů, jako je fyzika, chemie, biologie a informatika. Nelze provozovat Umění a být bezradným během setkání s jednoduchou rovnicí nebo vzorcem. Studium přírodních věd se nám bohatě vyplatí, protože nebudeme ošáleni nabídkou zjevně nefungujících přístrojů. Není řeč o běžných pomůckách, jako jsou svíčky vytvořené čarodějkou, ozdoby a dekorace, nebo samorosty prodávané druidem. Mluvíme zde o elektronických zařízeních, které jsou prodávány lidmi nechápajícími ani princip diody. Mluvíme o produktech, které svým popisem porušují fyziku střední školy. Případně o workshopech a přednáškách s předraženým vstupným, kde nás o fyzice bude poučovat kdejaký pseudoprofesor zastávající dávno vyvrácené interpretace kvantové teorie.

Studium magie musí být naplněno i studiem naší reality. Pokud chceme zkoumat jevy za naší empirickou rovinou, musíme zároveň porozumět naší každodenní realitě.

Studium přírodních věd je stejně naplňující jako bádání v prastarých grimoárech. Prostředky ušetřené za nefungující přístroje a produkty můžeme využít k nákupu bylinného čaje místní čarodějky, nebo k návštěvě rekonstrukce pohanského rituálu slunovratu.

Kapitola 15

Zdroje informací

Existuje nepřeberná zásoba knih a textů o magii, solitérní praktik se v záplavě zdrojů může snadno ztratit. Pokud magik hledá konkrétní knihu, mnoho je k dispozici online a zdarma. Jen někdy je nutné knihy zakoupit a magik by tak měl činit až po uvážení. Je tomu tak z toho důvodu, že 90% knih o magii je reprodukcí či kompilací starších zdrojů, které jsou snadno ke stažení zdarma. Část knih je též jen blábolením bez hlubšího smyslu, případně jednoznačně chybným či zavádějícím výkladem, ať už úmyslným nebo neúmyslným. Stejně jako v případě pomůcek a přístrojů je třeba mít na paměti, že jen vzácně narazíme na knihu psanou skutečným znalce a odborníkem, který se chce se čtenářem podělit o užitečné poznatky. Mnohá dílka z oblasti spirituality jsou spíše pokusem o co možná nejvyšší prodej knihy s lákavým názvem a neodpovídajícím obsahem.

V magii chaosu nalezneme důležitá díla, jako je Liber Null a Psychonaut od Petera J. Carolla, a tyto knihy jsou ke stažení na mnoha adresách a dokonce i v češtině[1]. Dalším skvělým autorem je například Phil Hine. Povšimněme si, že jejich díla jsou často krátká, ale obsahově bohatá a inspirující. To je typickým znakem magie chaosu, která předpokládá jisté základní znalosti magického světa a pouze rozvíjí již vytvořené návyky. Dále si všimněme, že k těmto zásadním dílům magie chaosu se dostaneme velmi snadno několikerým kliknutím.

Podobně lze čerpat informace i ze zdrojů jiných směrů magické praxe a stejně tak snadno lze tyto knihy stáhnout. Koupě knihy by tak měla být ospravedlněna její aktuálností nebo její nedostupností. Pouhá tvorba rozsáhlé magické knihovny je však pošetilou aktivitou, protože skončíme s knihovnou plnou bezcenného papíru.

Důležitým aspektem je též vlastní praxe. Je výhodnější zajímavé přístupy okamžitě (či ve vhodnou dobu) zkoušet a personalizovat, než knihu odložit a začít s jiným pracovním modelem od nuly. Knihy magie chaosu jsou většinou krátké proto, že předpokládají mnoho času stráveného samotnou praxí. Magie není studium co nejvyššího počtu modelů a postupů, magie je živoucí praxe s často primitivním teoretickým základem. Mnohdy je teoretická základna objevována právě praxí nebo přiřazována *ex post*.

Na druhou stranu je typickým znakem zkušeného magika,

[1] Rozsáhlou databázi knih nalezne čtenář například na `https://libgen.li/` nebo na `https://1lib.cz/`.

že svou praxi prokládá mnoha pracovními modely, se kterými se během svého rozvoje setkal. Z jednotlivým modelů pak vybírá jemu přístupné a fungující části. Není tak výjimkou, že pro rituál řekněme enochiánské magie využije pečeti vytvořené moderním řádem kdesi v USA a namísto *Sigillum Dei* použije pantaklu s chaosférou. Proč nepostupuje dle doporučených instrukcí? Protože se mu osvědčilo právě toto uspořádání. Výsledný pocit magika a účinnost jeho (eklektického) rituálu je daleko důležitější než slepé následování instrukcí. Jistá vybíravost je více než nutná, protože mnohé (i ceněné) zdroje si jednoduše protiřečí, takže je potřeba experimentem rozhodnout, jaká varianta je nejúčinnější pro dané účely.

Osvědčenou cestou k magickému rozvoji je tedy metoda pokus/omyl a četba uznávaných knih od známých autorů. Při práci s neznámými autory vzniká nebezpečí, že budeme posilovat egregora vytvořeného autorem a nedosáhneme požadovaného výsledku. Nejkvalitnější knihy ponechávají prostor pro kreativity a možné modifikace tak, aby šly snáze zakomponovat do vysoce individualizované praxe. Direktivní předpisy operací obvykle vycházejí ze zkušenosti jedince a nemusí být aplikovatelné v jakékoliv situaci. Důkazem jsou například i podoby evokovaných resp. invokovaných entit, které mohou být velmi odlišné až protichůdné. Je zřejmé, že magik ve svém snažení interaguje s transempirickou rovinou unikátně a zvolený způsob může být nepřenositelný.

Je třeba zdůraznit, že neexistuje jediný správný pracovní model a postup. Rozmanité knihy popisující nespo-

čet přístupů deklarují, že funkčním modelem se může stát téměř cokoliv. Magie chaosu tento poznatek využívá a navrhuje jen jisté mantinely, mezi kterými by se měl magik pohybovat. Rituál je tedy jen rámcově naznačen a jsou doporučeny jisté pomůcky s tím, že každý může celý postup modifikovat a uzpůsobit dle vlastního uvážení.

Kapitola 16

Sny

Sny téměř jistě představují způsob, jak se mozek během spánku izoluje od vnějšího prostředí. Biologická funkce je tedy primárně fantazijní interpretace vnějších podnětů, která zamezuje přerušení spánku. Jde tedy jinými slovy o příběh, kterým mozek reaguje na zvuky, doteky a další podněty. Tyto interpretuje jako součást příběhu, jehož děj ve snění sledujeme a jehož jsme součástí. Náhlý zvuk je zakomponován do příběhu tak, aby nás nenutil k probuzení.

V této interpretaci je jistě mnoho pravdy, jak zažil každý, koho někdy olizoval ve spánku pes, což mozek interpretoval jako erotické dobrodružství plné polibků. Podobných interpretací vnějších jevů každý zažil velké množství. Pravdou ovšem také zůstává, že v hluboké fázi spánku (REM) pravděpodobně dochází k třídění, upravování a zapamatování událostí uplynulého nebo dřívějšího dne. Mozek tak

filtruje informace a skládá je do ucelené linie. Přesný mechanismus je znám jen v obrysech.

Spánek je ovšem také obdobím, ve kterém dochází k časté interakci s entitami mimo naší rovinu. Někdy se tato interakce jeví jako inspirující, jindy jako děsivá. Mnohé sny dokáží predikovat budoucí vývoj událostí a je otázkou, zda je tomu tak díky práci podvědomí, které tuší další vývoj, nebo je tomu tak z důvodu kontaktu s transempirickou entitou. Jako magikové musíme uznat obě možnosti.

Snění lze do značné míry ovlivnit některými substancemi. Nelze moc doporučit alkohol, který má na spánek spíše negativní vliv a po intoxikaci způsobuje hluboké a neřízené snění. Často si pak obsah snů nepamatujeme a spánek nemá příliš očistný vliv na psychiku. Jiným typem substance může být marihuana, která ovšem neumožňuje řízení snění. Výsledné vize jsou tak spíše nahlédnutím do bouřlivého podvědomí se zvýrazněnými emocemi. Vizuální stránku snění lze významně ovlivnit požitím LSD nebo lysohlávek. Opět, vize jsou dosti neřízené, ale lze je částečně vědomě ovlivnit. Jak je zřejmé z tohoto popisu, substance jsou využitelné především pro divinační účely – tedy k určení událostí budoucích nebo skrytých. Pro precizní a vědomou práci s entitami je daleko nejlepší meditační stav vznikající během řízeného transu. Tohoto stavu lze dosáhnout téměř kdykoliv, ale doba usínání je ideálním každodenním tréninkem.

Pro praxi v oblasti lucidního snění a meditačních transů je velmi důležité vytvoření opakujících se rituálů, které nám pomohou tyto stavy navodit. Někdo poslouchá stej-

nou hudbu, jiný se uvelebí do jemu pohodlné, stále stejné pozice. Abychom vstup do změněného stavu vědomí urychlili a posílili, je nutné vytvořit sekvenci kroků, které po dalším opakování napomohou návratu do transu. Podobně jako tyto vnější faktory i imaginace hraje významnou roli. Obvykle se imaginuje sestup do tunelů, chůze po dlouhém mostě, výstup po schodišti a podobně. Tyto představy jsou unikátní pro každého magika, nelze je tedy zobecnit.

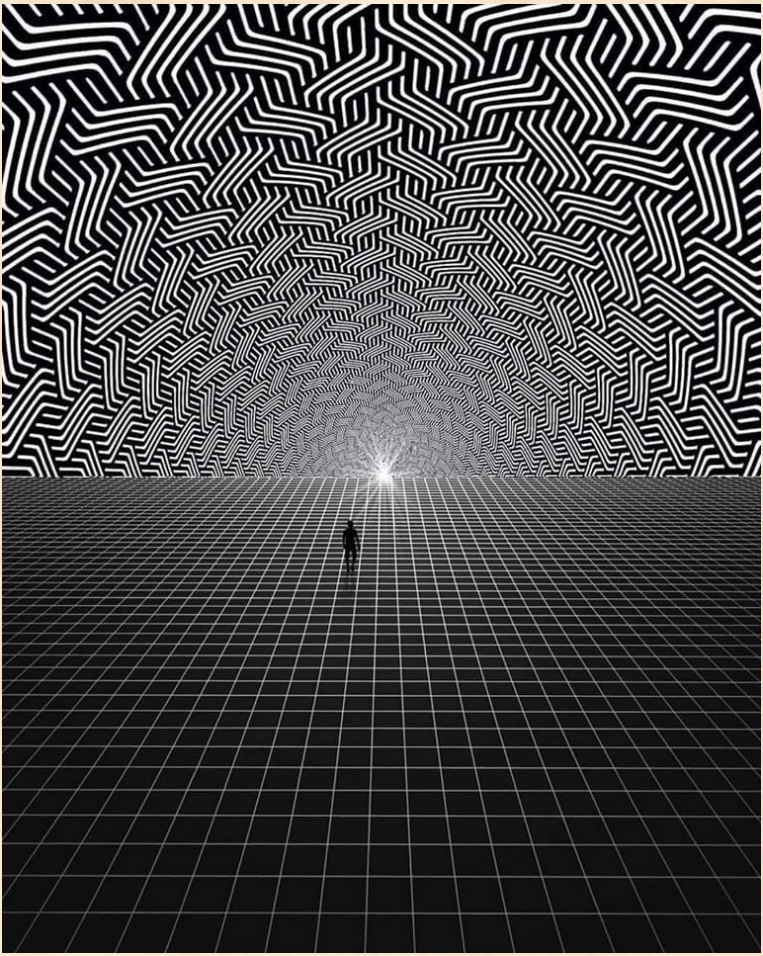

Kapitola 17

Kontakt s démony

Samotný kontakt s démony může být osvěžujícím i traumatizujícím zážitkem. Mnoho praktiků vede debatu na téma, zda je nutné démony o služby žádat či se je pokusit ovládnout. Kontakt s démony je svým způsobem obchod. Proto je nutné během rituálu démonům nabídnout nějakou obětinu, například víno či koláč a podobně. Interakce s entitou tedy funguje na bázi výměny, během které se nesmíme nechat vmanipulovat do situace, kdy bychom uzavřeli nevýhodný pakt.

Právě pakty jsou velmi nebezpečné a mohou vést až k fanatismu, posedlosti a hluboké depresi. Pakt samotný může být celkem nevinný a dočasný. Jindy je ovšem magik vlákán do paktu, který může velmi negativně ovlivnit jeho budoucí život, v extrémním případě i zkrátit. Tento postup je ostatně i předmětem známého příběhu o Dr. J. Faustovi. Sám Faust dobrovolně uzavřel pakt s entitou, od které po-

žadoval mnohé statky a odhalená tajemství. Po dvaceti letech úspěšného života ovšem přišel den, během kterého byl Faust relativně brutálně usmrcen. Příběh je vyprávěn v mnoha variantách a někdy není jasné, k čemu přesně došlo. V hlavních obrysech ale dějová linka sleduje posloupnost evokace-pakt-úspěch-smrt. Právě tato posloupnost by pro pakty měla být typická.

Pakty kromě jistého obchodního rozměru představují i jakési podstoupení magika entitě. V čarodějnických procesech se často vyskytovaly pakty jako důkaz spolčení s ďábelskými silami a zřeknutí se křesťanského boha. Zachovalo se několik paktů, které působí až úsměvně, kdybychom nevěděli, že byly použity jako součást soudu vrcholícího rozsudkem smrti. U některých paktů je zřejmé, že je někdo vytvořil pro potřeby procesu a nikdy nebyly skutečným výsledkem kontaktu s transempirickou entitou. Podpisy entit působí naivně a jsou doplněny rohatými hlavami, přesně v intencích tehdejších představ o podobě démonů.

Faktem ovšem je, že častý kontakt s jedinou entitou může vyvolat cosi jako závislost. Takové silné pouto může negativně ovlivnit život magika. Proto by měl magik či magička zaujmout rezervovaný postoj vůči jakékoliv entitě, se kterou přijde do kontaktu. Jistá forma náklonnosti není na škodu, ale jen po určitou mez. Kontakty s entitami by měly být oboustranně výhodné, a to především z dlouhodobého hlediska.

Pokud tedy navážeme kontakt s démonickou nebo jinou entitou, musíme vytvořit vztah, ve kterém jsou obě

strany respektovány a jejich cíle jsou naplňovány kompromisem. Kontakt je třeba ukončit v případě, že entita žádá naprostou poslušnost, příliš silné pouto (až uctívání), nebo nabízí služby za nevýhodných podmínek (pakty). Existuje mnoho způsobů obrany proti těmto praktikám, ale jejich výsledkem bude téměř jistě ztráta kontaktu s entitou. Během evokačních činností lze snadno entitu odstrašit přiložením magické dýky k pečeti entity. Samotná dýky poskytuje výborný způsob obrany téměř proti jakékoliv entitě. Staré grimoáry obsahují také zaříkávání a inkantace použitelné pro tzv. bičování démonů. Jejich účinnost je ovšem limitována pracovním modelem.

Kapitola 18

Mentor

Pro začátečníka je někdy velmi složité zorientovat se v nabídce knih, modelů a postupů magické praxe. Mnoho jedinců tak hledá zkušeného mentora, který by je provedl úvodními stezkami poznávání světa magie. Tato činnost může být velmi plodná, ale také nebezpečná. Mnohdy mentor nedokáže potlačit vlastní ego a své cíle, což vede k manipulaci s nezkušenými zájemci. V nejhorším případě si mentor jen tvoří skupinku následovatelů, kteří jej podporují i finančně. Taková spolupráce je obvykle nevýhodná a pracovní skupina začne vykazovat znaky sekty.

Tajemstvím skutečného magického rozvoje je solitérní praxe, která zvnitřňuje dosažené výsledky. Internalizaci výsledků napomáhá, že jich dosáhl sám praktik. Pokud je nějakého výsledku dosaženo pod vedením mentora, může se téměř jakýkoliv aspekt praxe stát předmětem nekonečného množství interpretací jeho podporovatelů. Výsled-

kem může být až štěpení skupiny na frakce. Proces připomíná vznik mnoha církví v křesťanství, které se liší pouze v malicherných detailech. A protože jsou magikové obvykle silné osobnosti, růst dílčích skupinek v rámci jediné praxe je téměř jistý.

Nejhorším možným postupem je idea, že si lze mentora zaplatit, případně že lze magii praktikovat po absolvování placených kurzů, přednášek a workshopů. Takto magie nefunguje a nikdy nefungovala. I když je taková metoda teoreticky možná, trh je dnes zaplevelen obrovským množstvím nabídek nevzdělaných hlupáku nabízejících skrytou moudrost. A další hlupáci jejich nabídky reflektují. V lepším případě skončí finančně ochuzeni a s hlavou plnou nesmyslů, které jsou pro jejich praxi bezcenné, v horším případě se pak otráví třeba durmanem, který jim podá nějaký nedouk. Skutečný rozvoj magických schopností nelze zaplatit ve formě kurzu nebo setkání. Opravdový vývoj je výsledkem hlubokého studia a hlavně vlastní praxe.

Komercializace magie patří k nejnechutnějším odvětvím obchodu. Ač je někdy nutné utratit prostředky k nákupu pomůcek, knih nebo třeba nástrojů, jádro magické praxe může být vykonáváno s minimálními náklady. I kdyby někdo utratil statisíce za kurzy, mentoring, nebo pomůcky, může být magicky pod úrovní člověka, který magicky pracuje s nulovými výdaji. Finance ve světě magie nemusí hrát vůbec žádnou roli.

Především mladé magičky jsou často puzeny ke spolupráci se staršími mužskými mentory, kteří jim slibují vyřešení jejich psychických problémů. Mentor pak supluje roli

otce, který třeba není v rodině magičky přítomen. Jejich pouto může být zcela nevinné, ale jsou známy případy, kdy vztah přeroste ve zneužívání a manipulaci. Namísto vyřešení psychických problémů jejich počet spíše roste. Vzhledem k možnému nebezpečí je tedy vhodnější pro tyto dívky praxe v malé skupině vrstevnic a především pilné studium. Mnohdy se prvotní zájem změní v pouhou fázi vývoje, což vidíme na věkové struktuře magiků a magiček. Pozorujeme nárůst zájemců o magii v raném dospělém věku, následný rychlý útlum a stabilní počet starších praktikantů. Z velké skupiny toužící po iniciaci se tak vyfiltruje malá frakce se skutečným zájmem.

Právě relativně velká skupina před nebo těsně po iniciaci je ve zranitelném věku, často trpí psychickými problémy (přiznanými i nepřiznanými), touží po dobrodružství a očekává úspěch okamžitě nebo v nejbližší době. Magický rozvoj ale trvá několik let a představuje i stohy přečtených knih, učení se jazykům, sledování jiných skupin a často i kompletní rekonstrukci vlastní praxe. Očekávání se tak může značně lišit od skutečnosti. K praxi se také pojí i požívání drog nebo nezvyklé sexuální chování, což může mladé zájemce poškodit ještě více a prohloubit jejich psychické obtíže.

Práce mentora je velmi silným slibem, že žáka/žákyni dovede mentor do fáze, kde již nebude potřeba vedení k úspěšné magické praxi. Někdy je tento slib splněn jednoduše a rychle, jindy trvá mnoho let, než je žák plně osamostatněn. Mentor se slibem zavazuje, že žáka nikdy nepodvede. Mentoring by měl být posláním, které mentor vyko-

nává pro žáka i celou komunitu. Ale nikdy by neměl být placenou službou.

Kapitola 19

Lykantropie a vampyrismus

Celou historií lidstva se vine představa, že někteří jedinci jsou schopní přeměny ve zvířata. Stejně tak můžeme najít víru v nemrtvé mágy sající krev bezbranných obětí během noci. Sledujeme tak různé varianty přeměny ve vlka (a jiných zvířat) a jakoby antagonistické entity – upíra. Tuto víru můžeme vypátrat až v antických pramenech. Zřejmě se tedy jedná o daleko starší mýtus, který má jádro v nějaké události hluboko v minulosti.

Projev této události v reálné rovině může souviset s různými onemocněními, jako jsou choroby způsobující extrémní růst ochlupení, nebo třeba choroby související se světloplachostí, kanibalismem a vírou v pozitivní účinek pití krve. Možností je nepřeberně. Krev jako jeden z nejsilnějších magických kondenzátorů jistě představuje ideální

nástroj k magické praxi. Stejně tak praxe během úplňku může alespoň pro některé entity působit jako výhodná. Z okultního hlediska tedy vnímáme velké množství asociací a korespondencí.

Je však téměř jisté, že jakékoliv proměny, ať už ve vlkodlaky, nebo v upíry, probíhají výhradně v astrálním prostoru – v rovině nepřístupné našim fyzikálním přístrojům. Vlkodlak tak představuje mága či čarodějku měnící formu ve starý a dobře prozkoumaný atavismus vlka. Upírem je pak mág rezidující v astrálním prostoru, přestože jeho fyzické tělo dávno odumřelo.

Útoky vlkodlaků i upírů probíhají nejčastěji v noci, což je důsledkem nevědomého vstupu nic netušící oběti do astrálního prostoru. Toto vymístění často probíhá právě ve změněném stavu vědomí, tedy v okamžiku snění a lehkého spánku. Výsledkem je kontakt oběti s astrální entitou, která reprezentuje buď živoucího praktika nebo astrální otisk dávno mrtvého magika.

Zatímco praktikující mág je zřejmým zdrojem pověstí o vlkodlacích, zajímavější situace je v případě upírů. Těmi jsou většinou velice mocní mágové, kteří pracovali tak intenzivně v astrální rovině, že vznikl jistý astrální útvar, ve kterém mohou po jejich smrti habitovat. Z informací o chování upírů víme, že stále existuje spojení astrálního otisku a fyzického těla. Dokonce je možné manipulací s fyzickým tělem dosáhnout přerušení tohoto spojení a ukončení existence upíra. Jaký je jeho další osud, nevíme. Ale standardním postupem je probití srdce mrtvoly dubovým klínem a useknutí hlavy rýčem. Neuškodí posolení mrtvého

těla, případně kremace provedená v polních podmínkách. Pravděpodobně je ovšem možné elegantnější řešení problému astrální cestou, což povede ke kontaktování upíra v astrálním prostoru a snad následné vymítání.

Je jasné, že upír i vlkodlak představují entity, které mohou škodit lidem neznalým práce v astrálním prostoru. Zájmem těchto entit je jejich vlastní rozvoj a přežití, takže přátelský vztah bude vzácností. I když lze předpokládat, že magik změněný ve vlkodlaka může agresivitu krotit. Otázkou zůstává, jak právě takový magik vnímá oběť nezkušeně vstupující do astrálního prostoru. Je možné, že tuto oběť vnímá jako cosi neodolatelného a nedokáže odolat puzení k uštvání.

Zajímavým aspektem je sexuální útok, který je někdy přítomen v kontaktu oběti a vlkodlaka. U upírů je sexuální podtext značně potlačen a případné zneužití či konsensuální styk je vzácnější. Případně můžeme vysledovat, že styk s vlkodlakem je animální a velmi hrubý, až sadomasochistický. Sexuální linka během styku s upírem je subtilnější a odehrává se spíše v letmých dotecích, náznacích a tvorbou erotického napětí. Přitom by se dalo očekávat, že sexuální magie s orgastickou explozí energie bude ideálním momentem k nasycení těchto entit. Je otázkou, zda orgasmus obětí je pro starobylé upíry něčím pochopitelným, možná se často jednalo o sobecké partnery bez zájmu o uspokojení protějšku. Případně je primitivní sběr krve účinnější strategií k dalšímu přežití a elusivní zákruty svádění představují jen další komplikaci, které se lze vyhnout jednoduchým tahem na branku.

Kapitola 20

Sexuální magie

Snad celou oblast sexuálního chování můžeme zařadit pod hlavičku magie. Sex nás provází většinu života a přesto představuje cosi tajemného, intimního a sdíleného jen s nejbližšími[1]. Během styku navíc dochází k potlačení vyšších kognitivních funkcí, takže praktik snadno vstupuje do astrální roviny, případně jednodušeji komunikuje s transempirickými entitami. Téměř vše spojené se sexem je tak zároveň součástí okultních nauk.

Protože je astrální rovina během sexu téměř volně průchozí s reálnou rovinou, nedoporučuje se experimentování v oblasti sexuální magie jedincům, kteří nejsou seznámeni alespoň s naprostými základy magické praxe. Koketováním se sexuální magií může vest ke kontaktování nesmírně silných entit, z nichž některé mají moc zničit magikův život

[1] Nebo je za nejbližší považujeme až po sexu.

i psychiku. Především je nutné varovat před spojením sexu a krve, násilí a ovládání (nekonsensuálního). Tyto entity totiž snadno převezmou moc nad magikovou osobností a zcela ji ovládnou. Magik je pak jen otrokem vlastních pudů a potřeb k ukojení chtíče. Pokud je navíc předmět sexuálního zájmu na hraně morálního a legálního chování, nemluvě o nutnosti oboustranné spokojenosti po styku, může se snadno stát předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení, případně psychiatrů. Ideálním stavem je tedy praxe založená na nenásilné formě styku s rovnocenným protějškem. Tato praxe nabízí obrovské množství možností k magické realizaci a navíc je dlouhodobě udržitelná. Pokud je založena na důvěře, umění dávat i brát, respektu i kreativitě, může se jednat o praxi permanentní.

Veškeré kondenzátory spojené s pohlavím jsou považovány za posvátné. Jako velmi aktivní je uvažována menstruační krev a první menstruace byla pohany považována za významný předěl v životě ženy, který byl doprovázen krásnými rituály. Ty měly uvést dívku do společnosti žen a byly chráněny před očima mužů. Jednalo se tak o soukromou oslavu ženství konající se často v posvátném háji, kde ostatní ženy obdarovaly dívku předměty charakterizující její nový status. Jak odlišný je tento přístup od bigotních věřících z monoteistických konfesí, které menstruující ženu považují za cosi nečistého?

Stejně magický potentní jsou ale i další sekrety vylučované pohlavními orgány během vzrušení či sexu samotného. Poševní sekret či sperma jsou neskutečně magicky účinné v oblasti aktivizace pomůcek, svěcení pečetí či obě-

tin. Pozitivně na tyto kondenzátory reaguje asi jakákoliv entita, se kterou chceme navázat kontakt. Můžeme-li entity rozlišit na feminní a maskulinní[2], pak feminní entity (Lamaštu) velmi dobře reagují na mužské semeno a maskulinní entity (Azazel) na poševní sekret respektive na menstruační krev. Klasickým způsobem práce je aktivace pečetí entit pohlavními sekrety, které se následně během vrcholu rituálu pálí v kotlíku. Sekrety se dále využívají k samotné tvorbě pečetí, které lze kreslit na papír či na tělo praktikantů. Někdy jsou sekrety hlavním operatérem rituálu konzumovány.

Sex a magie jsou též spojeny se skupinovou praxí, během které je sbíráno fluidum od jednotlivých participantů. Ostatně samotný sabat může obsahovat prvek, kdy kněžka uchovává semeno mnoha mužů (vaginálně nebo v nádobě), známé jsou i rituály, kdy muž penetruje bez vyvrcholení velké množství žen. Smícháním velkého množství sekretů pak dochází k uvolnění energie, která vábí téměř jakoukoliv entitu.

Cílem sexuální magie je tedy uvolnění orgastické energie. Čím více energie je uvolněno, tím mocnější entity rituálem oslovíme. Ale i jediný orgasmus je silným vábením ke kontaktu a pokud zachováme zásady rituální práce, můžeme evokovat či invokovat cílovou entitu velice snadno.

Poznámka: Zásadním cílem sexuální magie je uspokojení a další růst všech účastníků rituální praxe. Nelze tolerovat jakékoliv násilné či nelegální chování během ri-

[2]Což může být umělé bipolární rozdělení.

tuálu. Tím je myšlen především výběr účastníků a praktik. Příkladně využití nelegálních drog nemusí být v magii překážkou, ale zneužití následného stavu praktikantů je mimo hranice konsensuálního sexu. Stejně tak okrajové techniky, jako je škrcení, nejsou tolerovatelné v magické praxi. Rituál by měl probíhat tak, aby se každý praktikant „zbavil“ energetických fluid pro něj/ní nejuspokojivějším způsobem.

Kapitola 21

Sexuální preference

Magie je silně inkluzivní činnost zastřešující praktikanty bez rozdílu. Neexistuje aspekt, který by nějakého magika vylučoval z hájemství magie. Spíše lze pozorovat důraz na některé méně obvyklé, okrajové sexuální praktiky. Často jsou magické rituály koncipovány tak, aby účastník vystoupil z komfortní zóny a okusil nestandardní praktiku.

Pokud je takové počínání konsensuální a neobsahuje násilné či nemorální prvky, může být konkrétním obsahem cokoliv. Magická praxe se řídí jediným pravidlem, které klade důraz na úspěšnost konání. Žádné postupy vedoucí ke kýženému výsledku nemohou být z principu vyřazeny. Pokud tedy nikdo není poškozen a zároveň se pohybujeme v rámci legislativního rámce, neexistuje hranice, za kterou bychom nemohli nahlédnou. To činí magiky osvobozenými, protože chybějící dogmatismus jim neklade překážky je-

jich vlastního rozvoje.

Z tohoto pohledu se pak směšným zdají doporučení některých náboženství. A jako zcela primitivní se jeví i některé úkony, které jsou spojeny s mrzačením genitálií (obřízka[1]). Komické je i doporučení poloh při sexu, které některým účastníkům neumožňují dosažení orgasmu, nebo stanovení doby, kdy může ke styku dojít. Náboženství pod rouškou morálního chování leze do postelí vlastních vyznavačů a kreslí linky, které nelze překročit. Porušení těchto dogmat pak vede až k vypuzení vyznavače či vyznavačky ze společenství a izolaci. Je vůbec překvapivé, že si věřící některých, i velmi rozšířených, konfesí nechají diktovat, kdy, jak a s kým mohou sexuálně žít.

V magické praxi je inherentně skryta nutnost respektu k odlišným přístupům. Magii chápeme jako vysoce individualizovanou formu vnímání fyzikální i skryté reality, a proto nemůže jeden praktik odsuzovat nebo zpochybňovat praxi jiného. Stejně pak chápeme přístup k sexuální formě magie. Nelze tak podporovat jakoukoliv dehonestaci a kritiku cizí praxe, pokud prokazatelně neporušuje základní axiomy popsané ve druhém odstavci této kapitoly.

[1] Ženská obřízka je snad nejkrutějším úkonem, který je stále vykonáván a který nemá v 21. století jakékoliv ospravedlnění.

Kapitola 22

O hudbě

Hudba patří mezi velmi důležité a přitom zanedbávané oblasti rituální, skupinové i solitérní praxe. Jen minimum zdrojů uvádí vhodné hudební prostředí, které by mělo magický úkon doprovázet. Je tomu tak proto, že nelze vytvořit obecná doporučení platná pro jakoukoliv činnost. Některé oblasti, jako je například invokace, jsou tak individuální, že prostředí vedoucí k úspěchu musí být vytvořeno samotným praktikem. Vnější doporučení nemusí fungovat vůbec, v horším případě dokonce danou činnost ruší.

Nesmíme ale zapomínat, že sluch je jedním z pětice smyslů, a proto je vhodný výběr saturace tohoto smyslu důležitý. Magická praxe je činností vyžadující všechny smysly. I když tedy nevytváříme pravidla závazná pro ostatní, musíme vlastní praxi o zvukový doprovod jistě rozšířit. Schválně nehovořím pouze o hudbě, doprovodem praxe může být

i zvukové pozadí složené ze zvuků určité činnosti, nějakého děje a podobně. Někdy je výhodný i pouhý bílý šum, který překryje zvuky jiné činnosti. V meditativních a invokačních stavech se může praktik pokoušet o izolaci od okolního prostředí. To vyžaduje jiný typ zvukového pozadí než třeba ceremoniální magie. Stejně tak předpokládáme jiný typ hudby pro dosažení transu a astrálního vymístění oproti řekněme rituálu pro oslavu slunovratu.

Kapitola 23

Lesní magie

Magie lesa je založena na úzkém spojení čaroděje nebo čarodějky s živými organismy, které les tvoří. Magie tak vychází a je způsobena vazbou mezi magikem a přírodou. Praktik se tedy snaží co nejvíce zakomponovat do lesního prostředí a splynout s jeho procesy. Magik je tak nejen součástí lesa samotného, ale i ochráncem a nástrojem tohoto společenství organismů.

Spojení magika s lesem probíhá na všech úrovních – rostlinné, hmyzí, plazí, živočišné a dalších. Žádná z životních forem lesa nesmí být zanedbána, každý obyvatel lesa je součástí společenství. Les je tak propojená komunita, že potíže jedné složky znamenají ohrožení celého společenství. Například úhyn některých rostlin může vést k vymizení určitého druhu hmyzu, který je oblíbenou potravou jiného druhu ptactva. Drobný problém jediné komponenty tak může spustit řetězovou reakci s těžko představitelnými

konci. Lesní magik tedy musí dbát na rozvoj a racionální ochranu lesa.

V každém jen trochu větším lese lze najít magicky zajímavá místa pro všechny formy rituální praxe. Některá z nich lze určit vizuálně, jiná jsou zajímavá z astrálního pohledu, a proto je běžný jedinec nezaregistruje. Provádění rituálů je ovšem jen část lesní magické praxe. Často jsou z lesního materiálu, což je často dřevo, kameny, květiny a hlína, tvořeny pečeti, runy a symboly přímo na zajímavých místech lesa. Účelem je obvykle ochrana lesa nebo nějaké partikulární zájmy, kterým nemusí mimo tvůrce nikdo rozumět. Typicky se též vyskytují panenky z uschlé trávy a větviček, plátna a dalších materiálů, které symbolizují osobu magického ochránce lesa. Slouží většinou pro výstrahu a odstrašení, ale také k vymezení území, kde je magickým pánem daná osoba. Pečeti a symboly jsou pak často využívány k navázání kontaktu s entitou a propojení jejího působením s nějakou částí lesa. Poměrně časté je též zakopávání minerálů a nerostů se zvláštními vlastnostmi do určitých částí lesa, což může pozvednout spirituální úroveň oblasti. Všechny popsané aktivity jsou navázány na zkušenost a um praktika, jejich realizace neznalou osobou nemusí vést k žádanému výsledku, případně může danému účelu dokonce uškodit.

Lesy jsou zosobněním tří elementů, magik pak obvykle čtvrtý element – oheň – využívá (bezpečně) k rituální praxi. Právě bytostem spojenými s jednotlivými elementy jsou symboly v lese často věnovány. Dále se můžeme setkat s pohanskými božstvy, polobohy a bůžky. Méně často pak

pečeti vyjadřují vztah k temným entitám Šalamounské magie a podobných systémů. Tyto bytosti se častěji vyvolávají ve vnitřních oratořích, i když využití exteriérů není ojedinělé, mnohdy ale jednorázové.

Lesy jsou bohatě obydleny bytostmi, které se nevyskytují v běžných atlasech a encyklopediích. Popis těchto bytostí je zúžen na mytologii, ezoterickou a okultní literaturu. Jejich přítomnost je mnohdy zaznamenatelná pouze v astrální rovině, fyzicky se projevují jen někdy. V lese se tak můžeme setkat s vílami, skřítky, šotky, lešijem, divými lidmi, hejkaly či třeba bludičkami. Velmi vzácně, nebo na vhodných místech, lze tyto bytosti zahlédnout. Daleko častěji lze nalézt pozůstatky jejich činností, případně uslyšet pohybující se bytost v určité vzdálenosti. Mnohé z nich jsou aktivní v noci, což nenahrává lidským smyslům omezeným jasně danými limity. Pro zkušeného magika ovšem není problém navázání kontaktu s těmito tvory, ať už v astrální nebo reálné rovině. Lze dokonce založit komunikační nástroj, kdy si magik a bytost vyměňují dary v určité lokalitě (ideálním začátkem je jídlo).

Některé z bytostí mohou být nebezpečné, je proto k magickým jevům v lese přistupovat s obezřetností. Nikdy si magik nemůže být jistý tím, jaká bytost se třeba po staletích v lese probudila a na jakých základech většina mladých lesů stojí (nebezpečná jsou především dávno zapomenutá pohřebiště). Někdy se lesy vyskytují v místech starých válek a krvavých konfliktů, pak se můžeme setkat i s temnými silami skrývajícími smrtelné nebezpečí pro nezkušeného magika.

Ačkoliv to nemusí být na první pohled zřejmé, lesní magie v našich podmínkách navazuje na dlouhou, až prehistorickou tradici. Starší náboženské systémy jako centrální bod rituální praxe využívaly posvátné háje a další části lesa. Bohužel se detaily této rituální praxe nezachovaly v plném rozsahu, ale spojené lesa a magie je zřejmé z dochovaných zpráv o druidech. Kněží slovanské tradice (žreci) tuto praxi využívali ještě na přelomu prvního a druhého milénia. Až s příchodem křesťanství a rozvojem stavitelství sledujeme přesun spirituality do dedikovaných staveb. Původní praktiky jsou ovšem spojeny s organickým napojením do přírodního prostředí a upevněním sepětí s přírodou. Katedrály moderních náboženství pak přes svou ohromující velikost působí uměle a účelově. Magii lze ovšem provozovat bez vysokých věží, pozlacených rouch a obrovských obrazů biblických scén. Pompéznost nikdy neposiluje výsledný efekt.

V lesích obvykle probíhají důležité roční a přechodové rituály. Na vhodných místech, jako jsou palouky, vrcholky kopců a háje, se v průběhu roku schází skupinky osob, které mají zvláštní pouto k okolní přírodě. Přechodovým rituálem je například první menstruace dívek, po které se její vstup mezi ženy oslavuje na lesní mýtině. Mladá žena je obvykle obdarována ostatními účastníky drobnými předměty. Ročními rituály jsou oslavy slunovratu či rovnodennosti. Během těchto rituálů se zapalují ohně, které uprostřed lesa mohou způsobit potíže. A právě proto se využívá méně zalesněných míst, jako jsou holé vrcholky kopců a podobně. Je třeba poznamenat, že oheň v lese je zdro-

jem velkých problémů, pokud není správně obhospodařován. Je-li navíc rituál obohacen o konzumaci drog, může se oslava snadno zvrhnout v záchranu lesa před totální destrukcí.

Může se zdát, že přechodové rituály, jako je letní slunovrat a podobně, mohou hrát jen malou roli. Opak je pravdou, právě tyto rituály jsou zásadní pro soužití okultně nadaných osob a okolní přírody. Rituály nejsou jen ohraničením časových období, slouží též jako posílení pouta mezi přírodními silami lesa a osobou magika.

Pozitivní efekt na schopnosti a rozvoj magikových schopností je bez diskuse, málo doceněný je ale i vliv na les a přírodu jako takovou. Přechodové rituály prováděné druidy měly i druhou složku a tou bylo uklidnění přírodních sil a potlačení negativních či nebezpečných entit. Rituál je tedy jednak oslavou, dále prostředkem osobního rozvoje participantů a v neposlední řadě i nástrojem k nastolování rovnováhy. Les tak vytváří zpětnou vazbu, ve které působí uklidňujícím dojmem na návštěvníky a následně očekává v důležitých momentech návrat této harmonické energie zpět – právě ve formě přechodových rituálů.

Je smutné, že tato skutečnost je známa jen omezenému počtu lidí a zbytek jen něco málo tuší či cítí. Postupná industrializace lesního hospodářství šíření tohoto pocitu nepomáhá a jen minimum okultně citlivých osob je schopno a ochotno pravidelně rituály provádět. Pokud se k tomu přičte i forma rituálů, které v létě a na jaře probíhají bez oblečení, a pokud se navíc jarní rituál provádí jako sexuální ritus (prokreativní rituál), mnoho původně nadšených

zájemců rychle vycouvá a jejich zájem opadne. Naštěstí lze všechny hlavní rituály provádět i v rámci solitérní praxe.

Centrální části rituálů jsou často navázány na konkrétní les nebo lokalitu. Některé využívají tekoucí vody, jiné skalních útvarů ve tvarů oltářů a další třeba vyvýšených ploch a zvláštně rostlých stromů. Rituál je tak často velmi individualizovaný a šitý na míru daného místa. Například tekoucí vodu nenajdeme ve všech částech lesa, tedy i v těch magicky potentních. Což jakékoliv využití praktik spojených s tekoucí vodou limituje. Pokud les nemá žádného spirituálního patrona a pokud by se někdo rád této role ujmul, může rituální praxi vytvořit takzvaně od nuly. Dle svých pocitů a zkušeností může lesu rituál vytvořit tak, aby došlo k naplnění všech cílů tak, jak jsou popsány výše. Kromě některých obecně známých forem jsou rituály lesní magie stejně jen moderní rekonstrukcí velmi staré magie. Typickými lesními praktiky byli ostatně druidové, o kterých nemáme prakticky žádné informace.

Naprosto zásadní pro jakoukoliv lesní praxi je znalost okultisty v oblasti místní živé přírody – fauny, flóry i hub a dalších organismů. Praktik musí znát nebezpečná zvířata i rostliny (kterých v našich končinách není velké množství) a potenciálně nebezpečné situace (setkání s bachyní a selaty). Ač k opravdu nebezpečným situacím téměř nedochází, i lesní mág/druid musí znát své limity. K tomu je třeba poměrně rozsáhlých znalostí z oblasti biologie a ekologie.

Stejně jako běžné tvory a rostliny lesa pak praktik musí znát i magické tvory, které většina lidí zařadí maximálně

do legend a mytologie. Přesto se s těmito tvory můžeme setkat, pokud jsme v lese pozorní a patřičně okultně citliví. Asi nejvzácnější je setkání se zeleným mužem, lesním pánem, který je v současné době jen ojedinělým obyvatelem lesa. Ale jiné bytosti, jako jsou víly, bludičky, šotkové a skřítkové mohou tvořit běžnou část fauny. Vrcholovým zážitkem je pak kontakt s Cernunnosem, rohatým bohem, který ovšem vyžaduje evokaci a velkou dávku štěstí. V našich končinách se můžeme setkat i s divým lidem, který je v plné kráse spatřen jen málo, ale zvukové projevy nebo pocit, že je člověk sledován, mohou být častějšího charakteru.

Kapitola 24

Kniha stínů

Kniha magie je důležitým atributem magika a obsahuje praktické informace, které mohou být využity v průběhu rituálu. Mnoho tradičních magiků trvá na zapamatování provolání, modliteb, zaklínání, zaříkávání a inkantací. Zároveň je nutné poznamenat, že některé texty jsou tak rozsáhlé, že jejich zapamatování trvá mnoho týdnů. V dnešní hektické době je téměř nemožné obětovat takové množství času k zapamatování velkých textových celků. Magik si tak může vypomáhat záznamem, což není výdobytek moderní doby, ale spíše návrat k tradicím magických svitků, grimoárů a dalších děl, se kterými se v historii magie běžně setkáváme.

Magik tedy dokumentuje svou činnost a zaznamenává nové informace plynoucí z jeho nebo její praxe. Složité pečeti a symboly uchovává pro jejich využití na místě realizace rituálu. Dlouhé texty si v písemné formě připra-

vuje pro příslušné kroky rituální činnosti. Kniha obsahuje i mnohé obrázky, které ve své magické podobě představují komplexnější pečeti.

Vlastní materiál knihy je závislý na osobě magika a měl by jej v určitém smyslu i reprezentovat. Použitý papír či pergamen tvoří jádro knihy a desky představují obsah kondenzovaný do jediného symbolu či aspektu. Samotný obsah je ovšem žárlivě střeženým tajemstvím, které magik nesmí sdílet s ostatními. Kniha představuje záznam magikovy osobnosti a nejniternější podobu magikovy psýché. Tak citlivý obsah samozřejmě nemůže být vystaven na odiv. Magik by se tak zcela odhalil celému světu.

Otázkou jsou digitální média a jejich využití v moderní magii. Je třeba poznamenat, že papírová forma knihy je svým způsobem reálná manifestace zájmů magika. Psaním knihy a tvorbou pečetí již magik vytváří reálný ekvivalent astrálního objektu. Pokud ovšem magik jen potřebuje zdroj informací, digitální soubor uložený například v mobilu může postačovat. Nezapomínejme, že některé svitky je potřeba po jejich aktivaci a recitaci spálit. Takovou činnost si lze v případě digitálních médií představit jen těžko. Bližší detaily jsou předmětem relativně nové části magie – kybermagie.

Magie není pouze účelná metoda k dosažení jistých záměrů. Magie vyžaduje též působení na ostatní, ať už přímé účastníky rituální praxe, nebo pouhé pozorovatele. Pobíhání s rozsvíceným mobilním telefonem, nebo neustálá kontrola tabletu ruší výsledný dojem. Tak můžeme zhatit působení rituálu na citlivé osoby v okolí, které by se mohly

stát nádobou pro nečekanou invokaci magické bytosti. Z tohoto důvodu je vhodné moderními technologiemi šetřit a jejich využití by nemělo být otevřené, přiznané. Technologie mohou výborně posloužit k vylepšení nebo upřesnění rituálu, ale jejich dominance je v případě magie na škodu. Každý text lze ve finále přepsat na vhodný typ papíru resp. pergamenu. Každý rituál lze připravit tak, že moderní technologie není nutné využít. A proto je možné se těmto výdobytkům vyhnout a zachovat tradičnější ráz rituálů. Pokud je již využijeme, měly by moderní technologie sloužit jako okořenění rituální praxe.

V magické knize se mohou vyskytovat mnohé artefakty založené jen volně mezi listy. Tyto další objekty jsou vlastně spíše pravidlem. Někdy se jedná o jedinečné obrazce, kousky textu, rostliny, látky (hedvábí) a podobně. Kniha tak získává osobitější ráz a objekty jsou cenné především ze sentimentálního hlediska. Mohou však například probouzet pocity, nastavení, vnímání a další těžko popsatelné kognitivní funkce, které člověk neznající historii těchto objektů těžko charakterizuje. Vlivem zdánlivě nevýznamných detailů může osobnost mága doznat změn, které se projevují spíše v astrální rovině. Proto jsou magické knihy považovány za vysoce osobní a jejich význam pro cizí osoby může být nulový.

Je tedy nutné mít na paměti, že magickou knihu praktikant netvoří pro ostatní, aby je nechal nahlédnout a kochat se svými grafickými výtvory. Magická kniha je odrazem, ale spíše i součástí magikovy osobnosti. Může obsahovat informace, které umožní magika ovládat, šikanovat či vy-

dírat. Tyto informace, i když třeba napsané v šifře, není možné sdílet. Proto je magická kniha střežena a uchovávána mimo dosah ostatních lidí.

Cizí magické předměty jsou pro ostatní magiky tabuizovanými objekty, kterých se za žádných okolností nedotýkají. Sílu skryté magie a okultní výkonnost stejně cítí jinými kanály, než je prostý dotyk. Setká-li se tedy magik s aktivně používaným předmětem svého kolegy, pokud není explicitně vyzván, předmětu se nedotýká. Tato pravidla platí u magických knih v ještě větší míře.

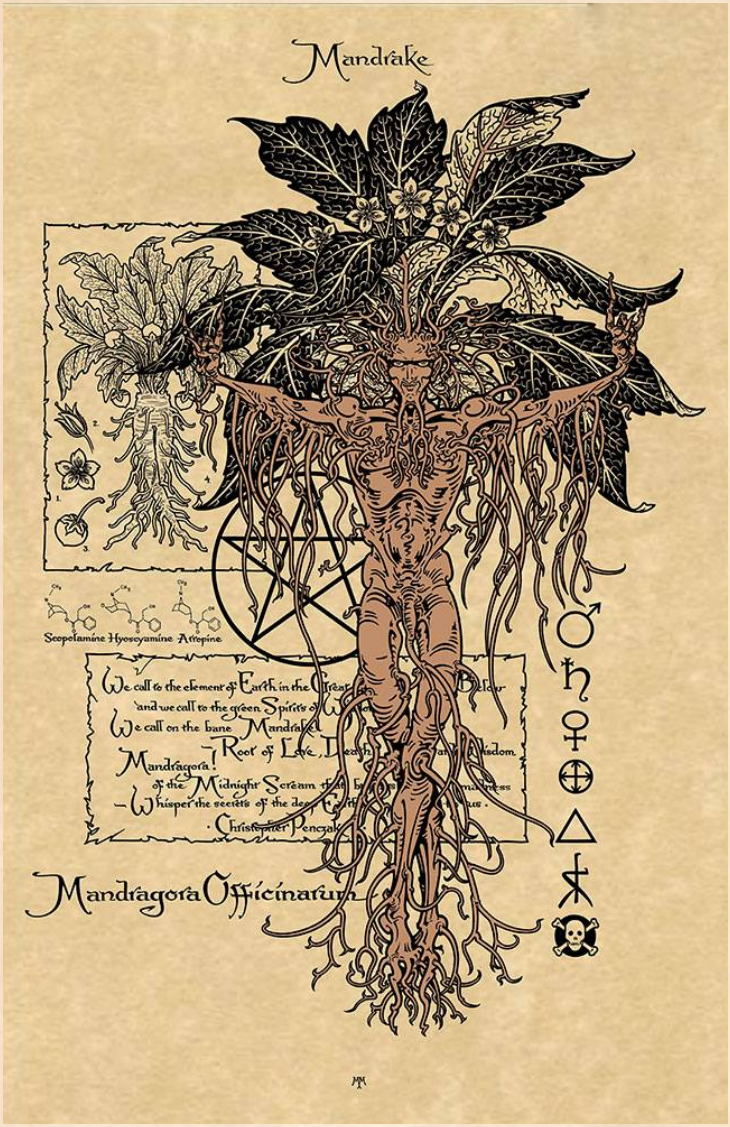
Mandrake
Scopolamine Hyoscyamine Atropine
Mandragora Officinarum

Kapitola 25

Černá a bílá magie

Někdy je magie rozdělována na černou a bílou. Toto rozdělení je nesmyslné, protože implicitně předpokládá existenci dobra, zla a možnost dělení praktické činnosti podle účelu. Většinu lidských aktivit nelze takto dělit, protože pojmy dobra a zla nejsou dobře definované. V praxi těžko můžeme něco označit za zlé či dobré, protože i zdánlivě jednoznačné případy mohou z jiné perspektivy nabývat zcela opačných kvalit. U mnoha případů se shodneme v drtivé většině na označení a událost či původce považujeme za dobrou či zlou. V případě magie (a jiných činností) ale žádné konsensuální posouzení nemusí být možné. Magik může velmi zlého výsledku dosáhnout s původně dobrým záměrem. A obráceně, zlá kletba může snadno dosáhnout veskrze pozitivních výsledků.

V době druhé světové války se jeden z nejvýznamnějších hermetiků, Jan Kefer, pokusil o magický útok na Adolfa

Hitlera. Jeho snažení sice nebylo úspěšné, ale z pohledu nacistů se jednalo o černomagickou operaci *par excellence*. Z pohledu českého národa naopak Kefer nepatřil mezi černokněžníky, ale mezi praktiky bílé magie. Jak bychom v takovém případě rozhodovali? Podle počtu stoupenců a oponentů? Je zjevné, že tyto často i dobře zdokumentované události můžeme posuzovat jen velice obtížně. Dokonce je evidentní, že dělení magie na bílou a černou je umělé a nevhodné.

V historii magie lze počátek tohoto rozdělení najít v první polovině 20. století. Jisté dělení magie ale provází celou historii tohoto oboru lidského snažení. Málokdy se ale magie štěpí podle linie představující účel nebo cíl snažení a použité prostředky z objektivního hlediska, ať už to v případě morálky znamená cokoliv.

Mnohé magické směry se orientují na praxi, která je výhradně neútočná nebo nezraňující. Ač můžeme tento přístup respektovat, opodstatnění pro něj kromě osobních preferencí není. V historii máme dokumentované mnohé příklady, kdy se velmi cenění mágové a magičky zcela jednoznačně pokusili o často i zákeřné útoky v astrálním prostoru nebo jiným okultně výhodnějším způsobem. Tyto příklady dokazují, že magie je využívána velmi obecně a jakékoliv omezení na morálně neutrální cíle je umělé. Do literatury a historických záznamů se pak kontroverzní a morálně pochybná rozhodnutí dostávají snadněji než ústupky a pokusy o smír.

Historie magie je plná magických soubojů a válek. Někdy jsou vedeny jednotlivci, jindy celými lóžemi či směry.

O mnohých událostech máme až fantastické zprávy a výjimkou nejsou ani úmrtí aktérů. Ponechme stranou, zda lóže nepředstavují jistý typ kultu, který potřebuje vnějšího nepřítele, aby ukotvil a upevnil mocenské vazby uvnitř lóže. Je však zřejmé, že magický souboj či dokonce konflikt většího rozsahu je běžnou součástí magické praxe. Výsledky těchto konfliktů nejsou často tak dramatické, jak nás informují tradované historky. Mnohdy se jako následek agresivní magie projeví pouhé zesměšnění nebo dojde ke komické, ponižující situaci. Jako by si magie hledala vlastní cestu k realizaci a jen v ojedinělých případech dochází ke skutečné fyzické újmě.

Dělení a hlavně praktikování magie černé nebo bílé je podobné využívání jediné misky na rovnoramenných vahách. Rovnovážná praxe by se neměla štítit i opačného odstínu, protože jen tak využijeme celý potenciál magie. Lpění na jediném správném charakteru činnosti, navíc vágně a subjektivně definovaném, je odmítnutím celku v kompletní barevnosti. Magie není bílá nebo černá, magie je šedá zóna mezi skutečnou realitou a vědeckým popisem založeným na materiálním vidění světa. Pro úspěšnou praxi není třeba tuto oblast dále dělit dle nejasných kritérií.

Kapitola 26

Magická místa

Magická místa jiskří potentní atmosférou a okultně citliví jedinci tyto lokality vyhledávají. Jednotlivé oblasti se neuvěřitelně liší ve svém charakteru. Někdy je temnota prosakující z astrální rovinu cítit takříkajíc na vlastní kůži, jindy je odlišnost lokality subtilní. Působení místa je také výběrové, kdy některé jedince zcela ovládne a jiné naopak nechá chladné, přestože se může jednat o srovnatelně citlivé osoby.

Magickým místem se může stát oblast, ve které v minulosti došlo k zločinu, konfliktu či jinému vzplanutí emocí. Právě emocionální výbuch je příčinou propojení reality s astrální rovinou, což vede k iniciaci nepochopitelných jevů na místě. U některých osob je emocionální vypětí spojeno s nevědomým vstupem do astrálu. Protože se často jedná o osoby okultně nevzdělané, jejich vstup do astrální roviny není správně zakončen a vytvoří portál, ze kterého do naší

každodenní roviny vstupují bytosti z dalších světů.

Podobně vznikají magická místa tam, kde již okultní působení dlouhodobě nebo silně probíhalo. Například v místě svatyň a posvátných hájů, nebo v okolí pohřebišť a podobných sakrálních objektů. Okultně silně namáhaná hranice mezi realitou a astrálem je tak tenčena a od určitého okamžiku netvoří bariéru, ale může být pro určité tvory prostupná. Tyto oblasti můžeme často najít v místech zbouraných chrámů, znesvěcených hřbitovech a dávno opuštěných svatyních. Mnohé lokality skrývají neskutečnou sílu, protože během jejich využívání byla prolita krev. To platí především pro starobylé pohanské svatyně a háje. Podobně, okultně neustále namáhaná místa jsou i hřbitovy, kde dochází k emocionálnímu napětí během pohřbu, které je periodicky potencováno návštěvami spojenými s truchlením a smutkem. Tyto lokality jsou často velmi hraničními a astrální rovina je hmatatelná na každém kroku.

Ačkoliv se to může zdát zvláštní, i vizuálně celkem nezajímavá místa mohou skrývat mocné energie. Můžeme se s nimi setkat v oblastech, kde došlo například k vraždám, znásilnění a mučení. Pokud tomu tak bylo před mnoha sty lety, dnes může místo vypadat zcela nevinně. Až citlivý jedinec zaznamená dotyk astrální roviny. Pocity okultních sil tak mohou někdy přepadat osoby zdánlivě nahodile, ale tak připadají jen nám, žijícím v současnosti. Celý obrázek bychom byli schopni dekódovat jen s kompletní znalostí historie místa, což není z mnoha důvodů prakticky možné, dokonce ani rámcově. Osoby okultně neznalé tak v magických nadaných jedincích vidí projev náhodných citových

vzplanutí, které postrádají systém. Právě tento systém je ovšem skryt nejen jejich smyslům, ale i možnostem racionálního poznání.

Někdy tak magikové a magičky působí při povrchním pohledu až směšně, protože jsou přitahování či odpuzováni místy zdánlivě nahodilými. Neznalými osobami jsou pak označováni jako potrhlí či zvláštní. Materialisticky zaměření jedinci totiž obtížně chápou, že na někoho mohou působit efekty jejich smyslům nepřístupné. Možná by měla být na školách rozšířena výuka filozofie.

Je třeba mít na paměti, že i mezi magickými místy jsou lokality s historií vybudovanou, nebo spíše vybájenou pro turismus. Těmito místy v České republice jsou například statek Pohádka, kde údajně došlo k Roubalovým vraždám, nebo třeba nedostavěný chrám v Panenském Týnci. Místa jsou totiž mystický jen svým vzhledem, ale k významné emoční tenzi zde nedošlo, a proto jsou z okultního hlediska nepříliš zajímavá. Pokud nadaní jedinci cítí magické působení, je možná způsobeno častou přítomností osob, které místo jen emočně zahřívají a sytí konáním například svateb.

Velmi mnoho extrémně potentních míst je spojeno s podzemím, hřbitovy a jeskyněmi. Dále mnoho těchto míst nalezneme v lesích a ve spojitosti s tekoucí vodou. Naopak méně magicky potentních míst je spojeno s pláněmi či poli, výjimkou jsou zvláštní průsečíky magických siločár označených již od pravěku menhiry a podobnými solitérními mohutnými kameny.

Magické lokality nejsou jen místa vhodná k meditaci či

invokaci. Tato místa mohou být i velice nebezpečná, protože mohou být obydlena bytostmi vpravdě neomezených sil. *Genius loci* místa může vybízet k posezení a klidu, ale ve skutečnosti může hrozit skutečně nepříjemné setkání s entitami, které budí hrůzu i mezi jinými astrálními bytostmi. Některé staré lokality jsou prostoupeny animálními, prehistorickými entitami, které zosobňují skutečný instinktivní strach a hrůzu. Kontakt s nimi pak vede až k psychickým poruchám a ztrátě soudnosti. Nepřestávejme tedy v magických místech být ve střehu. Jakékoliv prostředky obranné magie pak mohou být velmi prospěšné.

SOLVE
COAGULA

Kapitola 27

Magické pomůcky

Magické propriety a pomůcky tvoří nedílnou součást okultní praxe. Ve starších grimoárech je celkem vyčerpávajícím způsobem popsána výroba a další způsoby obstarání nejrůznějších předmětů, které jsou ke konkrétním účelům nejvhodnější. Je však třeba poznamenat, že některé z takto popsaných předmětů lze snadno nahradit dostupnějšími materiály. Případně lze rituál vykonat ve vnitřní oratoři, tedy v astrální rovině, kde můžeme imaginovat libovolný předmět. Vizualizace meče kata Mydláře tak není v astrální rovině problém.

Často jsou za magické pomůcky považovány běžné předměty, které mají v jistém smyslu unikátní historii. Může se například jednat o náramek, který měl na sobě umírající člověk, nebo o novodobý přívěsek nalezený u lesní svatyně. Tyto objekty, třeba i úmyslně "zapomenuté", mohou skrývat mohutný magický potenciál.

Protože jsou tyto skutečnosti obecně známé, využívá se podsunutí či vnucení magických předmětů jako nástroj okultní diverze. Každý nalezený předmět je tak možným magickým útokem a je třeba být pozorný a podezřívavý k náhodným nálezům. Jeden ze skutečně odporných útoků se odehrál před lety v blízkosti Benešova, kde nic netušící obdarovaný hermetik vložil do své sbírky darovaný kámen, který byl původně odvezen z nástupní železniční rampy v Osvětimi. Není třeba vysvětlovat, jaké entity jsou na takové předměty napojeny a jak silně byly před desítkami let syceny. Nebohý okultista byl postižen zdravotními problémy a až po velmi důkladné prohlídce zaregistroval temný problém ve skříni s přírodninami.

Že na výrobním procesu až tak nezáleží a že daleko důležitější je magický otisk, který je do pomůcky vetknut, je zřejmé z pozorování vývoje pomůcek během staletí. Konec 19. století a hlavně začátek století 20. je spojen s rozvojem nauky o elektřině a magnetismu. Tyto pokroky na poli vědy ovlivnily i okultní oblast a můžeme se setkat s častým využití magnetovce, mědi a dalších vodičů či obecně materiálů využívaných v elektrotechnice. Neviditelné magnetické pole připomíná některé okultní síly, a proto není podivné, že okultisté k tomuto přístupu tíhli a inspirovali se jím. Dokonce jej často modifikovali pro své potřeby. A tak namísto dřevěných magických hůlek vytvořených přesným popisem využívají magikové měděné tyčinky izolované hedvábím. A se stejným úspěchem, což nás nutně vede k hypotéze, že při výrobě magických pomůcek jsou daleko důležitější astrální postupy, spíše než

výrobní metody v rovině reálné.

Je třeba ovšem poznamenat, že komplikované postupy tradiční výroby magických pomůcek představují jistou formu oběti, což může pozitivně naklonit některé entity s pomůckou spojené a dobře reagující na obětiny. Tradiční postupy tak nejsou zcela bezcenné, ale jejich slepé dodržování nevede k maximalizaci potenciálu magické pomůcky. Spíše se výroba výrazně prodraží a výsledný efekt nemusí nijak překonávat pomůcku, kterou vyrobíme z lokálně dostupnějších surovin. Pokud navíc takovou pomůcku vyrábíme s myslí zaostřenou na podstatu a astrální otisk, úspěch na sebe nenechá dlouho čekat. Tímto způsobem se jde vyhnout například tvorbě zlatých nebo stříbrných pantaklů doporučovaných v Klíčcích Šalamounových, ale i dalších nedostupných či dokonce ilegálních pomůcek[1].

Na druhou stranu by praktik neměl spadnout do primitivní magie, ve které lze nahradit všechno a vždy nějakou zcela profánní variantou. Magie vyžaduje i kvalitní vybavení, které nepodléhá zkáze a umožní práci skutečně na úrovni. V nesnázích si lze vypomoci racionálně zdůvodněnou alternativou, ale s dostatkem času a prostředků by měl magik hledat kvalitní vybavení hodné jeho/její úrovně. Mezi oběma extrémy – využití podřadných materiálů či náhražek a doslovným sháněním unikátních předmětů a vzácných surovin – je třeba pečlivě hledat rovnovážný stav, ve kterém neutrpí kvalita okultní praxe a zároveň nedojde

[1] I pergamen a holubí krev jde nahradit lepším papírem a běžným inkoustem.

k zadlužení praktika na několik generací dopředu.

Mnoho aktivit je možné delegovat na magické pomocníky a strážné duchy. Především práce v astrálu přímo vybízí k využití těchto entit, které je ovšem před vlastní operací získat. Mnoho magických bytostí poskytuje tyto entity, které pak zůstávají s magikem někdy i po celý život. Některé z těchto entit mají formu zvířat či humanoidů, jiné se projevují jako světelné body či oblaky. Samotná forma entit je nesmírně rozmanitá a jsou zaznamenány případy, kdy prostupují až do reálné roviny. Častěji ale následují magika pouze během jeho cesty astrálním prostorem, kde habitují, dokud je magik nepotřebuje ke svým záměrům. Mocní mágové pak těchto bytostí *de facto* ovládají desítky. Počet ovšem není nijak určujícím kritériem, protože daleko důležitější jsou schopnosti a moc jednotlivých služebných duchů, takže jediný kvalitní duch může svým významem překonat i stovku méně užitečných entit. Ideální situací k získání služebného ducha je invokace resp. evokace starších božstev nebo vysoce postavených démonů. Tyto bytosti mohou na vyžádání magika obdarovat často i neuvěřitelně mocnými služebnými duchy. A právě při hledání alternativ magických pomůcek a postupů můžeme tyto entity s úspěchem využít, především samozřejmě během práce ve vnitřní oratoři.

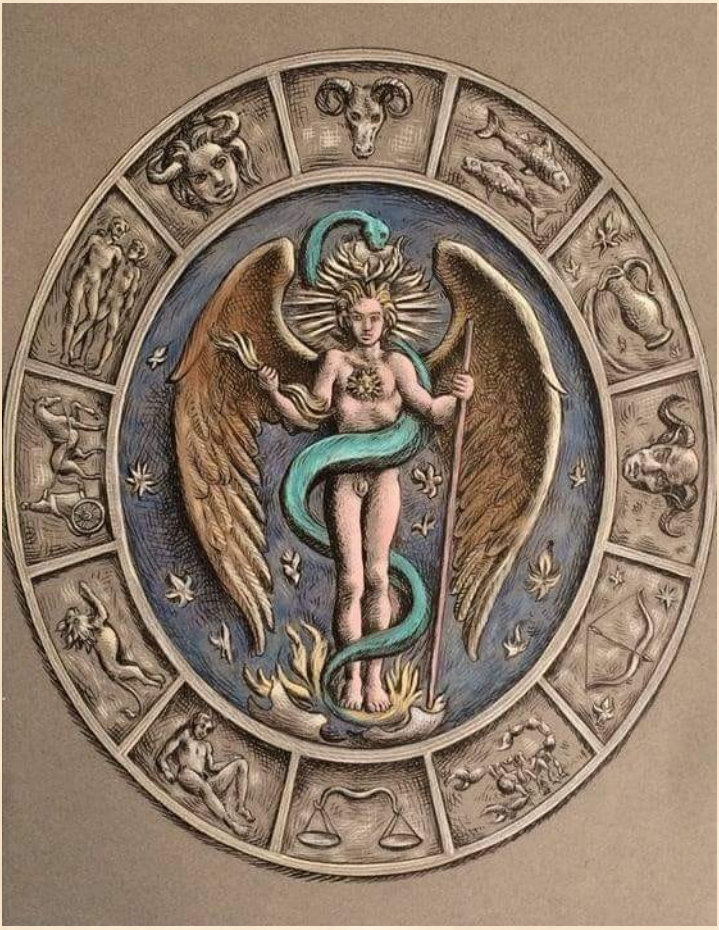

Kapitola 28

Kult

O kultismus, magie a mysticismus jsou činnosti, které mohou být prováděny jak solitérním praktikem, tak skupinou. Samostatná praxe je někdy nutností, protože se v dané oblasti nemusí nacházet dostatek magiků k vytvoření covenu, či lóže. Kromě jasně definovaných metod je možné magii praktikovat v plné šíři i samostatně. Dokonce i metody sexuální magie je možné pomocí masturbace snadno modifikovat k solitérní praxi. Některé složité rituály ovšem vyžadují skupinu. Někdy se též síla rituálu odvozuje od počtu osob, které se jej zúčastní. Je ovšem jisté, že i solitérní magik může evokovat Baala v plné síle, pokud tomu odpovídá magikova síla vůle, příprava a disciplína.

Skupinová praxe skrývá zásadní riziko, které nesmí být podceněno. Jde o atraktivitu magie pro různé psychicky nestabilní, až labilní a nemocné jedince. Snadno se tak při-

rozeně vytvoří skupina, ve které se sejdou oslabení jedinci s psychickými potížemi a predátoři. Časový vývoj takové skupiny téměř vždy vede ke vzniku kultu. Mnoho takových skupin je nakonec neškodnými, ale někdy tyto kultické aktivity vedou k tragédiím.

Pro členy skupiny je tedy velice důležité rozpoznat jakékoliv náznaky vzniku škodlivého kultu. Někdy to není zcela jednoduché, ale tento evaluační proces by měl být permanentní. Skupina by navíc měla být volně prostupná a neměla by představovat jakékoliv riziko pro své bývalé členy. To je zásadní vlastnost skupiny, protože pak není překážkou odchod mimo skupinu a zachovává se svoboda jednotlivců.

Existují dvě témata, která štěpí téměř jakékoliv seskupení individualisticky zaměřených jedinců. Prvním jsou peníze, což je často nepříjemné téma i v rodině, natož ve skupině přátel. Druhým tématem je moc, tedy určení směru a vývoje skupiny. Někdy je tato mocenská oblast poměrně demokraticky posuzována všemi členy. Jindy se skupiny ujímá silná osobnost, což je dalším znakem škodlivého kultu. Je-li tedy ve skupině přítomen jedinec s mocenskými ambicemi nesnášející kritiku, pak je lepší skupinu opustit. Důsledky mohou být velmi nepříjemné a jsou zdokumentovány v mnoha případech, jako byla třeba Waco komunita a další.

Na druhou stranu může skupinová práce umocnit magické praktiky na úroveň, kterou by jedinec jen těžko dosahoval. Práce ve skupině, která se řídí správnými zásadami, je člověku blízká, ostatně se často říká, že člověk je

tvor společenský. Skupina podřízená mocensky nebo ekonomicky je ovšem tyranie, a proto musí být zásady skupiny známy každému členu a každý s nimi musí souhlasit. Určitě se tak vyhýbáme skupinám, které vyžadují platby za neurčitě popsané služby, nebo za pouhou příslušnost ke skupině. Dále rozhodně nevyhledáváme skupiny s despotickým řízením a ustrašenými členy neschopnými se postavit na odpor. Podobně riskantní jsou i skupiny zabývající se nebezpečnými metodami a praktikami. Tím je myšleno využití fyzického násilí, drog a dalšími metodami, které mohou vést až k permanentnímu zmrzačení či dokonce smrti. Jednak jsou často tyto skupiny vedeny jedinci, kteří jsou naivními diletanty v oblasti magie, a jednak žádný magický úkon nestojí za možnost lehkého či těžkého zranění. Každý takový rituál lze ve skutečnosti designovat i tak, aby nebylo nutné tyto hraniční techniky využívat.

Je tedy jisté, že skupiny magiků mohou dosáhnout pozoruhodných výsledků. Ač se ve vstupu do těchto skupin skrývá jisté nebezpečí, z historie známe mnoho lóží a kultů, které můžeme považovat za extrémně úspěšné. Počet těchto skupin ovšem napovídá, že vznikají jen vzácně a jejich činnost nemusí mít dlouhého trvání. Dále je zřejmé, že tyto úspěšné skupiny vznikají v unikátním prostředí a v maximálně příznivé kombinaci členské základny. Nahodilá seskupení nemají dlouhého trvání a na sílu udržované skupiny jsou rizikem nejen pro jejich členy.

Solitérní praxe zase není zcela vhodná pro vysoce sociální praktiky, kteří potřebují svou praxi sdílet s ostatními. Výhodou je ovšem úplná bezpečnost, pokud praxe

nesklouzne do využití drog a dalších rizikových praktik. Pro některé jedince ale tato praxe působí suše a chybí jim rituály jako společenská, spíše než okultní, událost. Pak tedy mohou s vysokou mírou obezřetnosti začít vyhledávat podobně nakloněné osoby, třeba již i organizované do okultní společnosti. Radost a okouzlení stejně naladěnými lidmi by ovšem neměla zakrýt varovné signály, které tyto skupiny vyzařují. Právě v počátku by měl zájemce o vstup do skupiny nahlížet na veškeré skupinové aktivity mimořádně kritickým zrakem.

Kapitola 29

Ezoterika

Jen málo jiných systémů poškodilo magii tak, jako se to podařilo ezoterice. Vlastně vidíme magii procházející historií v poměrně rigidní formě s občasnými revolučními obdobími, které ovšem nepopírají dosavadní vývoj magie, spíše vytvářejí nové a nové směry. Magie v jádru zůstává stále stejná, podstata magie se nemění. A nezáleží přitom na aktuálně populárním náboženství, magie vždy tvořila alternativu. Ale ve dvacátém století se vyprofiloval parazit na magii, který cílí na osoby s psychickými problémy, uživatele drog a hlupáky.

Jádro ezoteriky nelze popsat jako homogenní sadu tezí. Ezoterika je celek mnoha často zcela opačných názorů, individuálních přístupů, filozofií a bohužel též nesmyslů. Z neznámých důvodů jsou praktikové přesvědčeni o své neomylnosti a mnohdy se snaží výsledky své činnosti zpopularizovat. Právě ezoterici jsou nejčastěji návštěvníky te-

levizních pořadů, podcastů a dalších mediálních výstupů. To je asi nejvýznamnější rozdíl oproti okultní praxi, která je[1] ze své podstaty skryta. Ezoterici naopak nemají problém své systémy prezentovat, obhajovat a v případě testu pak sledují jejich vyvrácení či neprostou nefunkčnost. Aby toho nebylo málo, obvykle se nejedná o nijak originální myšlenky, které ezoteriky uhranuly, daleko častěji jsou systémy převzaty ze zahraničních zdrojů. Čeští ezoterici se zahraničními systémy inspirují, případně je mírně modifikují, aby je pak mohli prezentovat jako vlastní.

Ezoterici jsou přitahováni informačními médii jako můry světlem pochodně. Cílem jejich praxe je totiž ekonomický prospěch, případně pozice guru, a toho lze dosáhnout pouze dostatečným zpopularizováním jejich přístupu. Z toho pak plynou i odporné zprávy o ezotericích zahlcující policii během pátrání o pohřešovaných osobách. Všechny tipy ezoteriků se pak většinou ukazují jako zcela mylné a odvádějící policii od práce se skutečnou přidanou hodnotou. Z hlediska ezoteriků je pak posílání tipů svým způsobem loterie, ve které je hlavní cena sláva po vyřešení případu. A právě takto dosažená sláva se dá snadno zpeněžit.

Dále si můžeme povšimnout absolutní neukotvenosti jednotlivých systémů, které se i vzájemně vylučují. To je nádherně dokumentováno jednotlivými pohledy na historii, především tu vzdálenou, kterou ezoterici interpretují a vykládají díky informacím získaným odlišným způsobem, než je ten standardní – tedy archeologie či paleontologie

[1] Slovo *occultus* v řečtině znamená *skrytý*.

uznávající vědeckou metodu. Můžeme tedy pozorovat pokusy o zjištění účelu například pyramid, kdy jedna skupina tvrdí, že se jednalo o sofistikovanou elektrárnu, a jiná, že pyramidy tvořily spirituální centrum vyzařující pozitivní energii po celém světě. Dříve či později pak na scénu vstoupí nebohý Nikola Tesla, který je z neznámých důvodů oblíbencem ezoterické scény.

Typická je pro ezoteriku nulová návaznost na předchozí systémy, mytologii, stará náboženství a tradiční praktiky. Astrální entity jsou ztotožňovány s mimozemšťany a případná komunikace vede k předpovědím konce světa. Následné neuskutečnění předpovězených skutečností se přejde povzdechem, aby brzy následovala předpověď nová, stejně nesmyslná. Materiály, jako nerosty či sušené rostliny, jsou užívány bez návaznost na staré tradice a asociace. Některým jsou přisuzovány neuvěřitelné vlastnosti, jako je štěstí v online sázení a podobně. Ezoterika se snaží vklínit i do vědy, používá termíny spojené s fyzikálními a chemickými jevy. Osobnosti scény, jako je pseudoprofesor Rak, operují naivně a amatérsky s vědeckou metodou, aby dokázali nesmysly typu *perpetuum mobile*, i když si to sami často ani neuvědomují. Využívají okrajové interpretace kvantové mechaniky, které opustili i samotní autoři (Wigner). Stylizují se do role znalců pokročilé fyziky, aby následně prohlašovali absurdity. To je právě asi nejnebezpečnější forma pokleslé ezoteriky, která s vědeckým puncem snadno ošálí neznalé. Když pak ještě pseudoprofesor napíše několik jednoduchých rovnic nejlépe s operátory, jako je laplacián, obdiv laického publika je zaručen. A nikomu nevadí,

že ani pseudoprofesor těmto rovnicím nerozumí. Zdánlivě vědecký jazyk se pak podbízí materialistickému prostředí, kterému se dnes jen těžko vyhneme.

Ezoterika tak tvoří cosi jako laický okultismus stojící na špatných fundamentech. Nelze rozhodně kompletně ezoteriku odsoudit, jen se zdá, že je nasycena psychicky nestabilními jedinci a osobami prahnoucími po moci či penězích. Výsledkem je celkem toxické prostředí, které se tváří jako alternativa, ale ve skutečnosti představuje jen spolek nepříliš hloubavých jedinců s mylnými představami o každodenní realitě i dalších astrálních rovinách. Ezoterika pak nepředstavuje použitelný nástroj k poznávání našeho světa, i když jisté proudy mohou mít zdravé jádro. Drtivá většina ovšem tvoří nepoužitelný balast.

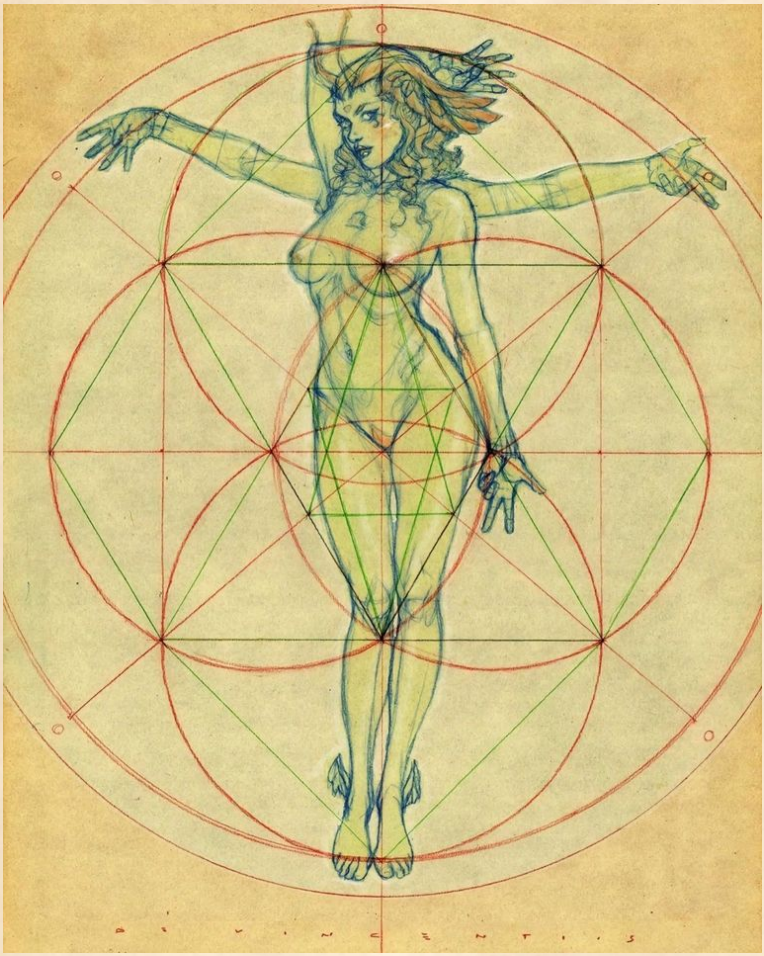
DA VINCENTIS

Kapitola 30

Procesy a čarodějnicemi

Historií magie se vine dlouhá řada nejrůznějších konfliktů se státní či církevní mocí. Především v raném novověku a na konci středověku můžeme pozorovat vzrůst procesů, které do historie vešly jako čarodějnické. Toto období zhruba od 15. do 18. století koreluje s Maunderovým minimem – obdobím slabé solární aktivity, jinak též označovaným jako *Malá doba ledová*. Lokální změny klimatu vedly k výrazně nižším úrodám, což si vyžádalo hledání viníka. A tím mohl být kdokoliv s mírně nekonformními názory, podivným oblečením, nebo otevřeně nesouhlasící s církevními dogmaty. Nejednalo se však pouze o ženy, čarodějnice, během procesů bylo usmrceno nebo jinak potrestáno i mnoho mužů. Kupodivu byly též zabíjeny kočky, které byly považovány za ďábelská zvířata.

Nouze spojená s neúrodou a neklidné politické i náboženské prostředí vytvořily atmosféru, ve které bylo možné

běžné sousedské neshody řešit udáním. Následné procesy pak ničily životy desítek, stovek a někdy i více lidí. Mnohé incidenty byly spíše vyřizováním osobních účtů v náboženských kulisách s magií jako záminkou. Jako magie je ostatně v této době označováno mnoho dnes běžných činností.

Procesy jsou založeny na postupech popsaných v ohavných spisech, jako je Kladivo na čarodějnice. Tyto knihy sepsané zjevně psychicky nemocnými autory vyžívající se v utrpení jiných jsou temnou skvrnou publikované literatury. Dnes můžeme žasnout nad absurditou některých pasáží aplikovatelných téměř na kohokoliv, kdo se v očích církve provinil čarodějnictvím.

V lidové magii byla jako mocný magický předmět považována posvěcená hostie. Pokud byla tato oplatka odnesena z kostelu, dalším rituálem ji šlo využít například ke zlepšení výnosů z hospodářské činnosti. Často se třeba zakopávala pod práh stodoly nebo chléva. A právě odnesení hostie ze svatého přijímání bylo záminkou minimálně dvou čarodějnických procesů v našich končinách. Lidové čarodějnictví ovšem nevyužívalo pouze hostie, jsou zaznamenány i magické aktivity spojené s hřeby z rakví, nebo třeba hlínou z hrobů sebevrahů. Přenesením těchto materiálů nebo předmětů do vhodných lokalit mělo způsobit zamýšlený efekt.

Situace v Evropě je v těchto letech velmi komplikovaná, církev zažívá mnoho krizí a války prakticky neustávají. Od církve se oddělují nejrůznější proudy a někteří volení papeži neuznávají kontinuitu papežské tradice, což

vede ke vzniku schizma. Církev se tak stává velmi citlivou na možné odchylky od jediného kodifikovaného učení a kdokoliv navrhující změny je považován za kacíře spolčeného s ďáblem. Tuto vyhrocenou situaci se daří udržovat po mnoho let a posun vidíme až s příchodem osvícenství. Je však třeba poznamenat, že čarodějnické procesy probíhají i dnes – především v zemích třetího světa. K započetí procesu pak stačí jen chybějící pigment, jak dnes a denně zažívají albíni. Dříve byl typickým indikátorem třeba zájem o léčivé byliny a jejich využívání, schopnost předpovídat počasí, ale i jistá forma nezávislosti (především u žen).

Zajímavé je, že lovci čarodějnic často bezděky předpokládali existenci astrální roviny, ve které obvinění komunikovali s ďáblem, nebo cestovali na sabat. Poměrně dlouho se vedla odborná debata, zda lze cestovat na sabat fyzicky, nebo tak čarodějnice činí pouze v astrální, nehmotné rovině. Dále byl sabat popisován velmi sugestivním způsobem s některými neopomenutelnými fázemi, jako bylo líbání řitního otvoru ďábla a podobně. Sabat byl též plný sexuálních aktivit, které byly provozovány jednotlivými účastníky a někdy participoval samotný ďábel či zvířata (kozel).

Ač nemůžeme konání takových sabatů vyloučit, popis spíše odpovídá fantazijním představám autorů, tedy církevních autorit. Společně s umělci ztvárňujícími takto popsané sabaty tak získáváme základ, na které se rodí přetrvávající představa o čarodějnicích a jejich aktivitách. Tato iluze ovšem často daleko vzdálená od reality a skuteční praktici magie neodpovídali takto vytvořenému schématu.

Některé absurdní popisy by mohly působit až komicky, pokud by ultimátním trestem za čarodějnictví nebyla smrt, v některých případech způsobem upálení za živa. Hloupými, až bizarními argumenty tak byly vedeny soudní procesy, které končily neskutečně brutálními popravami. Opět je tedy na místě se zamyslet nad psychickým zdravím aktérů, kteří proces iniciují, realizují a ukončují, aby následně vyvolali další v jiné lokalitě.

Některé popisy vizí a činností čarodějek během procesů mohly souviset s aplikací psychedelik a záměny mezi skutečností a halucinací vyprovokovanou užitím drogy. Let na sabat se začínal aplikací masti na místa, kde je tenká kůže, takže došlo k absorpci účinných látek – často rostlinných drog, jako je blín či durman. Záměnu takto indukovaných vizí za skutečnost nemůžeme středověkému člověku vyčítat. Popis vizí byl ovšem hojně citován jako důkaz čarodějnické činnosti, což mohl být rozsudek smrti.

V současnosti můžeme moderní čarodějky ztotožnit buď s individuálně praktikujícími ženami, nebo s příslušnicemi hnutí Wicca. Obě dvě skupiny představují neškodné magičky s obvykle silně vyvinutým spirituálním cítěním. Často čarodějky pronikají hluboko do magických nauk, ale k agresivním, nebo v nějakém ohledu sociopatickým aktivitám sklouzávají jen velmi vzácně. Mnohem častěji jde o osoby nadšeně poznávající astrální prostor, bytosti a principy, objevující mytologické kořeny a neposlední řadě i své ženství. Oproti mužským praktikům jsou jejich metody mírně odlišné, ale stejně účinné. Typické je jejich sepětí s přírodou. Čarodějnictví tak představuje rovnocenný obor ma-

gické praxe s velmi zajímavými výsledky. Pro mnoho lidí je tak výrazně užitečnější bydlet vedle čarodějky, než například vedle fary či kláštera. Z mé osobní zkušenosti jsou navíc čarodějky nádherné nejen z hlediska fyzické stránky, ale i z pohledu jejich osobnosti. Měli bychom se navrátit do doby, kdy se čarodějnicím vzdávala úcta, namísto aby byly pronásledovány nebo opovrhovány. Umělá nevraživost vůči čarodějkám je často iniciována z církevního prostředí, které okultní činnosti z duše nesnáší. Konkurenci je totiž nutné očernit, případně z mocenské pozice zašlapat.

Čarodějnictví ve své běžné podobě může představovat jak zajímavý způsob relaxace, tak náročnou práci v astrálu a na osobě praktika. Osoby aktivní v čarodějnictví jsou již pevnou součástí naší společnosti, i když musíme odmítnout praktiky čarodějnictví jen předstírající za účelem ekonomického zisku. Tyto spirituálně nevzdělané osoby obvykle vidíme na obrazovce televize, přestože představují spodinu čarodějnické komunity. Opravdové, vzdělané čarodějky se totiž prezentují mnohem méně profánními způsoby a lze je spíše potkat v přírodě, a i zde daleko častěji narazíme na výsledky jejich činnosti než na čarodějky osobně.

Kapitola 31

Kolo roku

Kolo roku se dnes a denně nevyhnutelně otáčí. Jednou za několik týdnů se otočí do zvláštního bodu, který je významný z hlediska vývoje přírody, ale i z pohledu okultního. Samotná cyklická povaha přírodního vývoje vždy okultisty fascinovala. Každoročně znovuzrozený fénix dráždil filozofy, kteří se snažili aplikovat tento proces i na člověka.

Současné okultní proudy se snaží navázat na dlouho ztracenou předkřesťanskou tradici – pohanskou spiritualitu. Pojetí plynutí času bylo navázáno na přírodní cyklus, zásadními body byly astronomické jevy, jako je rovnodennost nebo slunovrat. Tyto body rozdělují rok na světlou a temnou část, obě části pak souvisí s úrodou, životem v přírodě a samozřejmě s teplotou. Temná část roku, tedy zimní měsíce, byla nebezpečným obdobím. Dodnes vidíme nárůst úmrtnosti v těchto měsících. Nízké venkovní teploty ne-

bylo možné ignorovat, příroda se navíc uložila k zimnímu spánku, což vedlo k nedostatku potravy. Bez zásob bylo těžké přežití i v oblastech mírného pásu, natož v severských končinách blízkých polárnímu kruhu.

Wicca a další proudy spojují vývoj přírody se vztahem bohů a bohyň. Rok začíná na podzim úmrtím mužského principu a začátkem temné části roku. Během zimního slunovratu se rodí bůh nový, který je ještě příliš mladý na to, aby zvrátil zimní klid do jarního kvasu. K tomu dochází až během jarní rovnodennosti, která je oslavou plodnosti, reprodukce a partnerství. V létě, během letního slunovratu je bůh na vrcholu sil, vědom si své nepřemožitelnosti. Z maxima ovšem vede jen jediná cesta a tou je sestup směrem k podzimní rovnodennosti, kdy bůh opět umírá. Po celý cyklus je bůh (obvykle rohatý bůh, obdoba Pana, satyrů či Cernunnose) doprovázen nesmrtelnou bohyní – Velkou Matkou, nebo též Bohyní Matkou. A právě ta je zdrojem všech kreativních činností, jako je porod mladého boha. Biologické procesy stejně jako ty přírodní jsou navázány na spirituální, mytologické vysvětlení (připodobnění).

Křesťanské svátky kopírují původní pohanské slavnosti, nebo se jim alespoň blíží. Někdy je zřejmé, že byly uměle ustanoveny jako náhrada původních svátků, aby posléze pohanský význam zcela nahradily. Protože ovšem neexistují autentické záznamy původních oslav, dnes tyto svátky s různou mírou úspěšnosti pouze rekonstruujeme. Samotné termíny svátků potom korelují se slavnostmi, které se skutečně konaly i během pohanských dob. Astronomicky významné dny, jako je rovnodennost byly důležitými mil-

níky již v prehistorických dobách, jak dokládají nejrůznější stavby orientované k usnadnění pozorování východu Slunce a podobně. Typickým případem je Stonehenge, který byl snad využíván druidy právě k určení slunovratu či rovnodennosti.

Tradice uctívaná hnutím Wicca navazuje na mnohem starší mytologické výklady světa. Ve starověku byl podobným způsobem vysvětlován téměř jakýkoliv přírodní jev. Už ve starém Sumeru byl kreační mýtus spojen s bojem mezi bohy, úmrtím a zmrtvýchvstáním. Stejná mytologie tedy doprovází lidstvo minimálně od začátku zaznamenané historie. A existují důvody domnívat se, že stejný výklad byl zcela běžný i v daleko starší historii. Wicca a pohanská hnutí nám poskytují dostatečně kvalitní představu o oslavách během roku. Jejich historická autenticita je diskutabilní, ale pro představu a pro inspiraci jsou jejich aktivity skvělým základem. Je možné, že v budoucnu bude objeven pramen, který nám umožní současnou tradici s tou historickou konfrontovat. Udržování slavností ovšem pomáhá sepětí s přírodou a přírodními cykly, je tedy důležitou součástí magické tradice, která přírodu považuje za vlastní nedílnou součást.

Naše současná kultura dělí rok dle křesťanské tradice, která nemusí všem vyhovovat. Některé slavnosti získaly spíš rodinný nádech a křesťanský podtext se vytratil. Pokud chceme zachovat původní náplň svátků, jejich pohanský charakter je ideálním směrem. Vzhledem k neexistenci zapsané skutečné podoby oslav můžeme svátky personalizovat a uchopit tak, že budou vyjadřovat významné

předěly v roce blíže našemu chápání a názorům. Dokonce lze snadno vytvořit i kombinace původní pohanské tradice s křesťanským nádechem. Výsledkem by měl být takový roční cyklus, který rozvíjí a podporuje spirituální, magický a mystický rozvoj. V ideálním případě pak bude mít i prvky reálné nebo rekonstruované tradice, ale nemusí tomu tak nutně být.

Kapitola 32

Astrologie

Ze striktně fyzikálního hlediska je vliv hvězd (kromě našeho Slunce) na život na Zemi vyloučen. Je tomu tak z důvodu neznámého mediátora, který by takový vliv na obrovské vzdálenosti zprostředkoval. Vliv těles Sluneční soustavy na život na Zemi je též diskutabilní, protože by muselo být zprostředkováno gravitací. Jiné vlivy jsou naprosto zanedbatelné, jako například odraz Slunečního záření a podobně. Gravitační vliv je ale velmi malý, přehlušený působením Slunce, Měsíce a blízkých těles. Například vliv Neptunu nebo Uranu je na úrovni naprostého šumu. Jako zaručený naopak můžeme považovat gravitační vliv Měsíce, čehož jsme svědky při pozorování přílivu a odlivu. Odraz slunečních paprsků během úplňku navíc projasňuje jinak temné noci, což vede ke zvýšené aktivitě zvířat, člověka nevyjímaje. Neklidný spánek během úplňku lze celkem logicky vysvětlit právě tímto způsobem.

Jakýkoliv vliv postavení hvězd na osud a životní eskapády člověka je ale v oblasti víry či přesvědčení, neexistují pro něj totiž jakékoliv racionální důkazy. Ostatně i magické proudy, jako je magie chaosu, se od astrologie distancují. Pokud je tedy astrologie předmětem vzrušených debat i v rámci magie, o důvěryhodnosti takového oboru získáváme zřetelnější obrázek. Magické operace prováděné dle postavení hvězd mohou ovšem určitý efekt vykázat. Je tomu tak z důvodu vyššího počtu operací prováděných praktikanty se stejným typem hermetického či okultního vzdělání. Pokud tedy máme Mars a další vhodné planety ve výhodné pozici, lze předpokládat vyšší počet praktikantů operujících v daném období. Hustota tohoto magického působení může pozitivně působit na astrální bytosti a evokace/invokace pak mohou probíhat s vyšší mírou úspěšnosti.

Lze tedy namítnout, že astrologie hraje roli synchronizátora, který při správném využití zvyšuje šance na úspěch během magické operace. Předpovídání budoucnosti či osudu lidí je ale zoufale mimo hájemství racionálního přístupu. Úspěšnost tohoto typu předpovědí závisí na vágnosti předpovědi a na informovanosti astrologa, který může mnoho událostí extrapolovat. Nečekané události (černé labutě) jsou pak prakticky všemi astrology nepředpovězeny. Stačí se podívat na předpovědi astrologů na rok 2022, nikdo z nich nepředpověděl počátek války na Ukrajině. Podobně astrologové nepochopitelně míjí všechny šokující události, třeba namátkou teroristické útoky v Paříži či zásah věží Světo-

vého obchodního centra[1]. Nejvíce šokující události v dějinách jsou tak astrology pravidelně opomíjeny, přestože jsou schopni hodiny obhajovat své (často zcela odlišné) metody.

Při pohledu na hvězdnou oblohu jen málokdo nepocítí až posvátnou tíseň plynoucí z pomíjivosti a malosti lidského života ve vesmírném řádu. Hvězdy zcela jistě formovaly i lidskou historii či psychiku, jejich vliv na pozemské dění je ale minimální, pokud nepočítáme výše zmíněné efekty. Zrození astrologie je důsledkem věčné lidské touhy o nalezení řádu i tam, kde jej můžeme hledat jen s obtížemi. V kombinaci se svéráznými kosmologickými představami byla astrologie odsouzena do zapomnění. Současní astrologové v drtivé většině zneužívají neinformovanost a naivitu svých příznivců, to je ostatně důvodem, proč své metody nepředkládají k prozkoumání a studiu i v seriózních výzkumech či experimentech. Prokázání neúčinnosti jejich metod by totiž v obrovské konkurenci a nízkým počtem zákazníků vedlo ke konci astrologické kariéry.

Jako okultisté samozřejmě nemůžeme účinnost astrologie zcela vyloučit. Třeba funguje na podobném principu jako magie a její metody jen neumožňují reprodukci. Možná i astrologové nějakým nám neznámým způsobem pracují v astrálním prostoru. Neúčinnost astrologie se ovšem vine historií a celkem jednoznačně nás utvrzuje v odmítnutí

[1] Odlišnou strategii zvolili vykladači proroctví baby Vangy, kteří předpovídají kataklyzmatické události každoročně. Pravdou ale je, že se nejedná o astrology.

tohoto druhu metod. Při opakování stejných chyb nemůžeme očekávat jiný výsledek, než je zklamání. Záleží tedy na okultním praktikovi, zda těmto metodám uvěří a zakomponuje je do své praxe. Anebo se nechá astrologií inspirovat k načasování rituální práce a využití příslušných asociací. Magikové chaosu jsou důkazem, že astrologii je možné zcela odmítnout bez závažných důsledků pro úspěšnost magické práce. Jaký způsob je praktikem zvolen pak závisí na jeho/její spirituální intuici a zvoleném pracovním modelu. Praktik by se neměl nechat odradit od použití vybraných metod svým okolím, tím méně autorem této knihy.

Kapitola 33

Fanatismus

V magické praxi můžeme identifikovat mnoho dílčích proudů a směrů. Některá hnutí jsou populárnější než jiná. Vzájemné metody a techniky se mohou výrazně lišit, i když se jednotlivé směry mohou zabývat obdobným cílem. Výsledkem je relativně nepřehledná směs mnoha hnutí a široké spektrum metod magické práce. Pro zájemce o magii tak nastává dilema, které z hnutí zvolit pro hlubší praxi a vzdělávání. Nelze jednotlivá hnutí navštívit a udělat si vlastní obrázek, na to je těchto organizovaných společenství obrovské množství. Navíc by se jednalo o nebezpečný proces, protože některá hnutí jsou jen krytím pro kulty a toxické sekty. Pro začátečníka tak může tato nepřehledná směs proudů být pastí.

Každý směr by měl být uchazečem pečlivě evaluován a zájemce by měl vyhledat co největší množství informací i

od bývalých členů hnutí[1]. Až poté, co je srozuměn se všemi procesy a pochody v hnutí, může začít uvažovat o iniciaci. Slepé vstup do magických lóží vedou ke zklamání na obou stranách. V některých případech mohou uchazeče dokonce poškodit.

Typickým znakem toxického, kultického hnutí je izolace zájemce od blízkých a osob na hnutí nenapojených. Praktik tak zůstává napospas dalším členům hnutí, což jej činí zranitelným a bez kontaktu s opozicí hnutí, která by jej na nestandardní procesy upozornila. Prostupnost mezi hnutími, někdy i skupinami se zásadními odlišnostmi, je tak velmi důležitým faktorem, který zamezí izolaci zájemce. Praktik magie ovšem také může lóžovou práci zcela odmítnout a pracovat solitérně. Tento eklektický přístup, který spočívá ve výběru nejvhodnějších technik a metod, je ideálním pro neukotvené praktiky. Některé pracovní modely ale fungují pouze v případě, že jsou praktikovány v plné šíři – včetně skupinové praxe a dalších technik, které nejsou solitérnímu zájemci přístupné.

Skupiny snažící se jedince izolovat a ovládnout vedou k produkci fanatiků, kteří jsou zaslepeni jediným učením. Tento proces je patrný především v náboženských uskupení, ale setkáme se s ním v omezené míře kdekoliv, kde se skupina zabývá duchovními aktivitami. Zájemce by tedy měl vyhledávat hnutí, které umožňují snadný odchod a nemají příliš direktivní řízení. Jistá uvolněnost a pozitivní přístup k ostatním proudům je u skupinové praxe žádoucí,

[1] Právě tento typ recenzí bývá nejcennější.

a právě tyto skupiny by měl zájemce upřednostnit před rizikovými kulty.

Právě v naší republice se magií seriózně zabývá jen velmi omezené množství lidí. Nabídka lóží se ani zdaleka nevyrovná situaci před druhou světovou válkou. Vlastně přímo naopak, počet spolků je žalostný. A právě v takové situaci není úplně výhodné vyhledávat skupinové aktivity, protože jednotlivé lóže a coveny jsou prosyceny jedinci s psychopatickými rysy nebo psychiatrickými diagnózami. Magie láká velké množství neobvyklých lidí, což může být pozitivním rysem, ale také negativním. Někdy nám toto umožní setkání se skvělými lidmi, jindy po čase poznáme odvrácenou stránku tohoto problému. Omezený počet praktikujících magiků a nuzný spolkový život vede mnoho lidí k nástupu do solitérní praxe.

Kapitola 34

Proud

Během magických operací a dalších okultních aktivit většina jedinců cítí proudění energie, které v určitých oblastech a obdobích značně zesiluje a jindy je neznatelné. Citlivé osoby tento Proud pociťují, zesilují a ovlivňují. Jedná se o tok dosud neznámé formy energie, kterou současná fyzika nezná a nemá možnost zaznamenat. Spíše než o energii bychom mohli mluvit o *potenciální okultní moci*. Využití okolního Proudu pak vede k manifestaci okultních schopností.

Tok energie se vyskytuje v nejrůznějších lokalitách a v rozmanitých podobách. Existují místa, kde lze Proud očekávat, jako jsou hřbitovy, staré kostely a chrámy, poutní místa, pohanské svatyně, vrcholky kopců, podzemí hradů, jeskyně a podobně. Výskyt Proudu pravděpodobně koreluje s historií místa a spirituálně či emotivně poskvrněná lokalita si vír v Proudu zachovává po mnoho let od udá-

losti. Senzitivní osoby dokážou zaznamenat i celá desetiletí starý hrdelní zločin spáchaný v určitém místě. Popisují pocit chladu, vanoucí studený vzduch, potemnění, hučení či chvění, náhlé zvýšení krevního tlaku, mdloby, pocit, že je někdo pozoruje, strach a výskyt zlých entit v blízkosti. Někdy se z historických záznamů potvrdí, že v místě skutečně došlo ke zlému činu a jeho otisk je dodnes detekovatelný právě změnou v Proudu. Mnohdy se psaná historie daného místa nedotýká, což ale neznamená, že je místo bez poskvrny. Mnoho zla bylo samozřejmě spácháno bez příslušného zaznamenání v kronikách či dalších pramenech. A některé události mohou být tak vzdálené, že je neudržela ani orální historie v daném kraji. Někdy je tak detekce okultně citlivých osob jediným dokladem nějaké dřívější události.

Proud se nemění jen v závislosti na místě, ale i na čase. Některé dny jsou pro využití Proudu výhodnější než jiné. Typicky jsou velmi potentní dny související s astronomicky významnými okamžiky roku, jako je rovnodennost či slunovrat. I například Měsíc může ovlivňovat tok Proudu, a proto se některé rituály konají během úplňku, nebo naopak během novu. Tyto časové souvislosti se snaží s mizivým úspěchem předpovídat astrologie. Daleko účinnější je ale spolehnutí se na okultní instinkty, které jsou často s astrologií v rozporu.

Někdy Proud může dosáhnout takové intenzity, že je pociťován i běžnými lidmi bez okultního pozadí. Projevuje se jako mráz přecházející po zádech, husí kůže, nebo nevysvětlitelný pocit nebezpečí. Někdy jsou tyto nespecifi-

kované pocity ignorovány, což může vést k vzniku krizové situace, protože oblast může být nasycena astrálními bytostmi. Většina lidí ale s podivným pocitem odchází a snaží se rychle vzdálit z lokality, která na ně negativně působí.

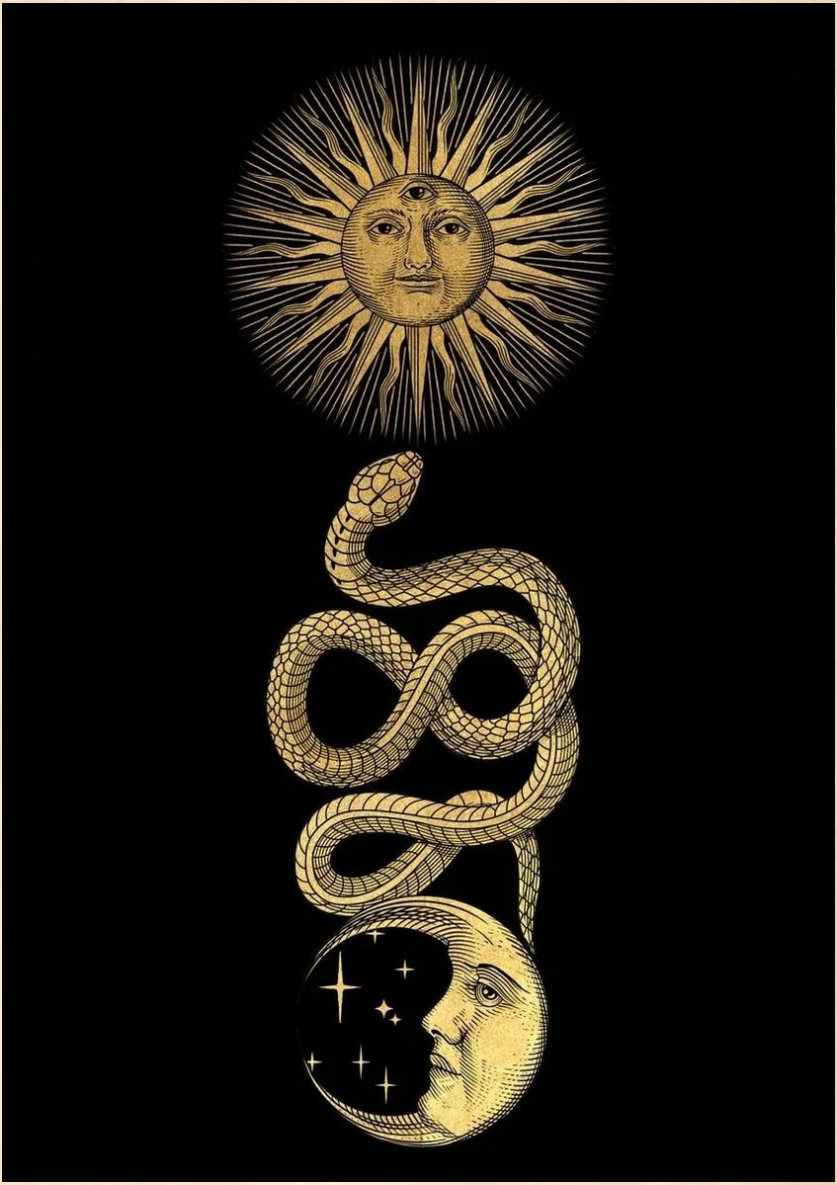

Kapitola 35

Únor

Z tradičního okultního pohledu je nejtemnější částí roku období před zimním slunovratem, kdy převážnou část dne tvoří noc. Tato tradice je ovšem navázána pouze na vizuální stránku tohoto období. Spirituálně a ezotericky nejtemnější měsíc roku je totiž únor, kdy dochází k vyvrcholení zimy – poslednímu útoku mrazivého počasí, temnoty a všeobecně nevlídné tváře přírody.

Při pohledu do historie je navíc zřejmé, že mnoho klíčových událostí proběhlo právě v tomto měsíci. V minulosti byl únor velmi obtížným obdobím, protože zásoby potravin z roku minulého se tenčily a nové nebylo možné vytvořit. Příroda se teprve připravuje na nové vegetační období a pokud uplynulý rok poznamenala neúroda, v únoru se rozhodovalo o žití či smrti. Zvěř a flora se aktivizuje až v březnu, únor je stále klidným měsícem, během kterého nelze snadno nalézt potraviny. Až s příchodem jarních mě-

síců dochází k rozpuku, který umožňuje doplnění zásob.

Všechny organismy jsou navíc dlouhým trváním zimy oslabeny, takže snadno podléhají chorobám a komplikacím, které by ještě v listopadu ustály. To vede k citlivosti organismů na různé patogeny, viry a parazity. Až s příchodem teplejšího počasí a lepší stravy se imunita a obecně odolnost organismů zlepší.

Únor tak patřil k temným měsícům plných smrti a utrpení. V historii můžeme vidět i tragické události, u nichž je zjevným spouštěčem nedostatek panující v závěrečných měsících zimy. Výboje byly motivovány prostým kalkulem, který ve výsledku počítal s úderem nebo vlastní smrtí hladem. Do tohoto období zimy se tak dostal otisk, který spirituálně citliví jedinci zaznamenají a prožívají.

Před úsvitem je největší tma, a proto je tato část roku úvodem k nejkrásnějšímu období zasvěcenému reprodukci a zrodu nového života. Proto jsou jarní svátky tak naplněny nadějí, radostí a důvěrou v budoucnost. Jejich prožití nutně předpokládá temné období patřící ke konci zimy.

Kapitola 36

Necronomicon

Necronomicon je jedna z nejslavnějších okultních knih a honosí se nejtemnější aurou mezi grimoáry. Dle skeptických badatelů byla tato kniha vymyšlena H.P. Lovecraftem a v papírové podobě nikdy neexistovala. Okultisté si však uvědomují, že jakýkoliv objekt uvažovaný i v potenciální podobě získává astrální otisk, který se stává součástí komplexní reality složené z několika rovin. Necronomicon tak zcela jistě byl součástí astrální roviny, kde po několik desítek let habitoval bez reálné formy. V druhé polovině 20. století ale získal i reálnou podobu poté, co byla vytvořena tištěná verze. Od této doby se Necronomicon vyskytuje v několika variacích lišících se podle autora.

Jisté je, že okultně vzdělaní jedinci nemohou existenci Necronomiconu odmítnout jako novodobý padělek. Tato kniha se již stala běžnou součástí magické praxe a mnozí magici varují před sílou skrytou ve stránkách tohoto vpravdě

brutálního grimoáru. Cílem magiků je provedení rituálů, které vedou k evokaci či invokaci velmi starých entit často hnaných čirou nenávistí. Někteří dokonce považují tuto část okultní praxe za velmi nebezpečnou a pokud mají s Necronomiconem špatné zkušenosti, nelze se jim ani divit.

Necronomicon obsahuje mnoho pečetí a inkantací. Některé jsou prokazatelně sumerského původu a tedy autentické. O nebezpečnosti některých inkantací není třeba dlouze polemizovat, protože neznáme jejich použití a mystický význam. Z doby starého Sumeru se nám zachovalo velmi málo a zcela minimální množství detailních okultních praktických informací. Nemáme tedy zcela neprůstřelné znalosti okultního využití inkantací. Podobně i o dalších artefaktech kolují desítky teorií o jejich využití.

K Necronomiconu je tak potřeba přistupovat obezřetně. Jistě pomůže znalost i jiných děl, které se k Lovecraftově dílu pojí, samozřejmě včetně povídek Lovecrafta samotného. Atmosféru může dotvořit i série her, které vizuálně z Lovecraftova díla vycházejí. Podobně působí i díla například H.R. Gigera. Pro práci s Necronomiconem je tedy nutné nasát a vcítit vizuální podobu, kterou je toto dílo typické.

Různé větve magie posuzují Necronomicon odlišně. Tradiční proudy, jako je například hermetismus, odmítají Lovecraftovo dílo jako něco moderního a narušujícího tradiční praktiky. Necronomicon nevadí hermetikům ani tak z důvodu novosti, ale protože jej vnímají jako neúčinnou parodii na skutečné Umění. Neuvědomují si tak, že i jejich vlastní učení bylo v určitém okamžiku moderním. Tito tra-

diční mágové ovšem odmítají i magii chaosu jako takovou a pokládají ji za primitivní. Pravdou ovšem je, že Necronomicon je zcela jistě účinným grimoárem, který může vést k stejně ohromujícím výsledkům jakých dosahuje praxe hermetiků.

NYARLATHOTEP

Kapitola 37

Vnitřní sabat

Pro praktika může být někdy obtížné zorganizovat nebo navštívit sabat resp. rituální oslavu v reálné rovině. Z tohoto důvodu se někdy může uchýlit k tzv. vnitřním sabatům. Tyto události probíhají výlučně v astrální rovině. Magik tak nemusí opustit svou oratoř či jiné místo, kde se aktuálně nachází. Cestuje pouze astrálně, případně využívá svou vnitřní oratoř, kterou může pro tyto účely modifikovat. Cílem magika je účast na důležité události, přechod mezi ročními obdobími, vlastní oslava nějakého činu a podobně. Protože nelze fyzickou účast zvlášť v dnešní době vždy zajistit, existuje možnost jakéhosi okultního vzdáleného přístupu.

Existují dvě varianty vnitřního sabatu. První je vymezení prostoru v astrální rovině, kde bude praktik hlavním organizátorem a vůdčí osobou. Pak je tedy sabat v jeho/její režii a všechny bytosti vstupují do tohoto pro-

storu s vědomím, že jsou vlastně na astrální návštěvě. Tato varianta je pro praktika[1] asi nejbezpečnější, protože existuje jen minimum rizik. Problém může spočívat v požití drog, pokud jsou tyto substance používány pro vstup do astrálního prostoru.

Druhou variantou je astrální cesta do prostoru obhospodařovaného někým jiným, tedy osobou sabat organizující. Tímto se praktik dostává do role, kdy některé faktory nemůže ovlivnit, což jej činí zranitelným. Je proto zásadní cestovat pouze tam, kde je pro praktika zajištěn bezpečný pobyt. Na astrální putování se tedy nevydáváme, pokud organizátorem není důvěryhodná osoba.

Přestože jsou astrální prostory často velmi důmyslně zabezpečeny proti průniku maligních bytostí, nemusí se vždy podařit prostor hermeticky (sic!) uzavřít. Do prostoru prochází totiž snadno bytosti s dobrými úmysly, na které některé protektivní metody neplatí. Pak se tedy během sabatu můžeme setkat s tvory, jejichž existence je uvažována pouze v mytologii, nebo se na jejich klasifikaci dokonce stále čeká. Není výjimkou, že počet těchto bytostí přesáhne i počet původních účastníků. Dokonce se mohou stát i vůdčím elementem sabatu a celou rituální praxi převrátit dle své vůle. Obvykle to však není na škodu, protože účastníci získají hluboké a cenné zkušenosti použitelné v další praxi. Základní obrysy rituálů jsou navíc často velmi

[1] Při zachování základních pravidel, jako jsou vymítací rituál před počátkem sabatu, a nebo ohraničení astrálního prostoru poskytující ochranu před nebezpečnými entitami.

podobné.

Interakce s těmito astrálními entitami nemusí být zcela jednoduchá. Ačkoliv přítomnost v magicky vymezeném prostoru vylučuje zlé úmysly, ty dobré nemusí každého zrovna potěšit. Zvláště v jarních měsících můžeme zažít až dotěrné bytosti, které se pokoušejí oslavu reprodukce a plození realizovat s jedinci, kteří o to nemusí vůbec stát. Vzhled entit totiž často nekoresponduje s ideálem krásy uctívaným v reálné rovině. Mnohdy tak vznikají až komické situace, které ale citlivější jedince mohou zcela odradit od magické praxe a okultní tematiky. Není tedy radno nechávat těmto situacím volný průběh a dobrý organizátor sabatu ostatní účastníky chrání před nevyžádanými a třeba i ponižujícími zážitky. Je také třeba zmínit, že některé interakce s těmito entitami mohou být velice příjemné a povznášející.

Sabat by měl být organizován osobou, která představuje hlavní postavu rituálu. V ideálním případě je takovým organizátorem žena v roli Velké Matky. Po její ruce by měl být Mladý Bůh, neboli postava představující Cernunna, rohatého boha. Tato dvojice je pak doplněna účastníky, kteří plní jejich přání a tužby. Jako celek skupina předvádí činnosti, které jsou pak opakovány, napodobovány a třeba i s mírnou modifikací prováděny ostatními účastníky sabatu. Hlavní pár určuje, kdy k dané činnosti dojde. Jejich pomocníci tuto činnost provádějí ve správné, ryzí formě. Ostatní účastníci se pak zapojují a rozšiřují počet lidí, kteří danou činnost provádějí – z okultního hlediska tedy posilují sílu rituálu započatého Velkou Matkou.

Stejně jako v ostatních činnostech, rituální vedení dvojicí postav je obecně nebezpečné. Po určité době účastníci provádějí i činnosti, které by třeba jinak s úsměvem odmítli. Je tedy zcela zásadně nutné klást vysoké morální požadavky na osoby, které rituální sabat vedou. Celá tato část okultních praktik je založena na emocích a prací s nimi. Někdy mohou účastníci sklouznout do emočně velmi hlubokých stavů – extáze i deprese. Velká Matka a Mladý bůh by měli být schopni rituálem bezpečně provést i tyto okultně citlivé účastníky. Jak je z tohoto popisu zřejmé, sabaty se konají především jako oslava sounáležitosti a začátku dalšího období. Tato setkání se nehodí k nějaké konspiraci nebo poradě, protože se všemi účastníky cloumají emoce. Právě naopak! Racionální diskuse a debaty jsou vyhrazeny pro jiné příležitosti. Během sabatu proudí emoce a člověk je jimi ovládán. Pro účely komunikace jsou daleko účinnější jiné metody.

Dříve se k cestě na sabat využívaly masti tvořené výtažky z rostlin, jako je blín či durman. Tyto masti skrývají značné nebezpečí, protože může snadno dojít k předávkování. Každá rostlina navíc obsahuje jiné množství účinné látky, takže nelze výrobu masti dostatečně standardizovat. Mast se následně nanášela do podpaží, okolí genitálií a na krk. Pokožkou došlo ke vstřebání masti a následnému působení drogy. Mnoho okultistů se tedy domnívá, že sabaty se ve skutečnosti vždy odehrávaly pouze v astrálním prostoru. Jisté ale je, že některé typy oslav se rozhodně konaly i v reálné rovině. Pro vnitřní sabat se dnes již ale mastí využívá zřídka, protože lze využít jiných typů drog

působících lépe a bezpečněji. Typicky to může být indické konopí či hašiš, lysohlávky či některé druhy kaktusů a ayahuasca. Ale každý praktikant hledá svou ideální kombinaci samostatně a tato zkušenost je nepřenositelná. Existují i magici, kteří drogy odmítají a do správného stavu se dostávají meditací či rytmickou hudbou, která způsobuje vznik transu. Obecně samozřejmě nelze využití drog[2] doporučovat.

Jakákoliv práce v astrální rovině vyžaduje přípravu a pokud chceme navíc hostit několik účastníků, musíme se na tento krok soustředit. Klasický postup počítá s vymítacím rituálem, který pročistí naše astrální i reálné okolí. Dále je třeba vztyčit bariéry nepropouštějící nepřátelské entity. Toho již dosáhneme v samotném astrálním prostoru, kde jako materiál pro bariéry použijeme astrální světlo. Tímto postupem vzniká polopropustná membrána zadržující nechtěné bytosti a propouštějící vítané účastníky. Někdy ani tato technika není dostatečná, a proto je nutné zajistit další propriety rituálu. V astrálním prostoru si tedy třeba vizualizujeme meč proti skutečně nebezpečným entitám. Případně můžeme astrálně vykuřovat vhodnou směsí bylin. Vizualizace těchto technik je výhodná v možnosti použití skutečně exotických materiálů. A zároveň prostor izolujeme a upravujeme pro naše zamýšlené účely. Jsou však zaznamenány případy, kdy i bytosti ne zcela kýžené do takového prostoru proniknou. Často se tak děje v případě jarních rituálů, kdy sabat navštíví sukuby a in-

[2] Natož syntetických!

kubové. Lze předpokládat, že tyto bytosti prošly bariérou díky účastníkům, se kterými jsou spojeni. Jako by šlo bariérou projít na přímé pozvání nebo silného pouta s účastníkem. I tuto skutečnost je třeba mít na zřeteli a přestože je prostor skvěle ošetřen, nesmíme polevit v ostražitosti.

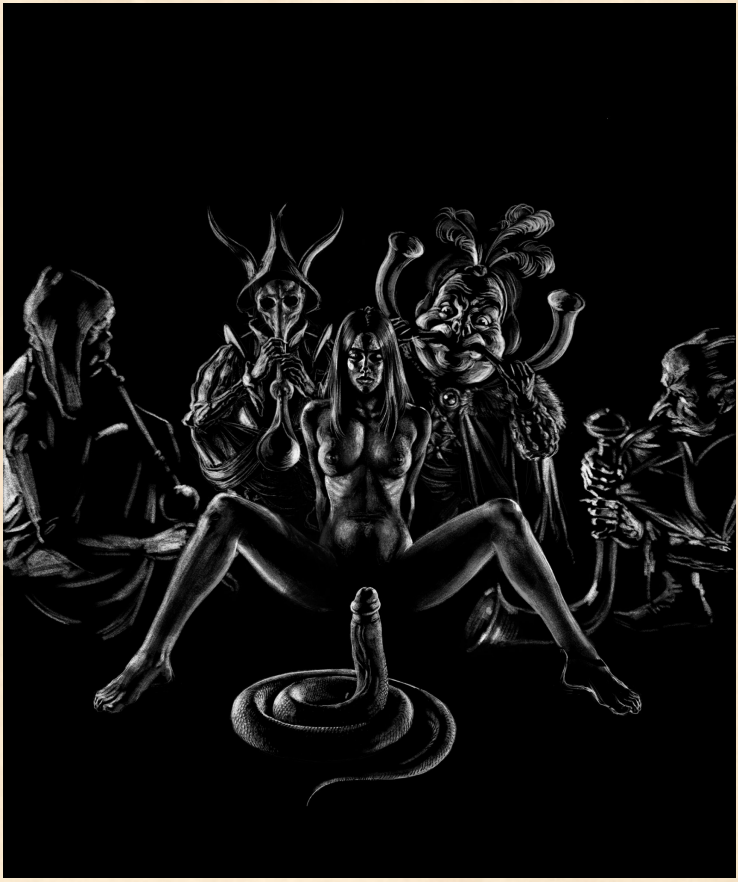

Kapitola 38

Druidství

Lesní čarodějové a mágové mají tendenci svou magii ztotožňovat s druidstvím, což je z historického hlediska krajně problematické. Tradice druidů sahá daleko do laténského období, ve kterém i na našem území působili keltské kmeny. Informací o keltech nemáme mnoho a velkou část tvoří cizí poznatky, které sepsali sousedé keltů. Z toho plyne neobjektivnost takového popisu, o kterou se v této době obtěžoval zaobírat jen málokdo.

Příkladem může být kniha připisovaná Juliovi Cézarovi. Dle jeho Zápisků z války galské, ve které popisuje boj proti keltům v oblasti dnešní Francie, existují na evropském území losi bez kolenních kloubů, kteří spí opřeni o stromy. Keltové je podle Cézara loví pokácením stromu, o který jsou losi opřeni. Protože los nemá kolena, nemůže se ze země zdvihnout a je snadnou kořistí pro kelty.

Tyto a podobné zkazky, které dnes samozřejmě nemů-

žeme považovat za pravdivé, dokazují, že tehdejší prameny těžko mohou popisovat skutečnou realitu. Dalším problémem je neexistence psaných zápisků, protože druidové neuchovávali své učení v jiné formě než je orální. Moudrost druidů se tedy ztratila v okamžiku, kdy poslední druid zemřel. V dnešní době tak poznáváme pouze střípky, které jsou zpravidla od vnějších pozorovatelů. O jejich věrohodnosti pak můžeme často debatovat.

Tradovaná je obliba jmelí u druidů, dle legendy odřezávané zlatým srpem. Další často zmiňovanou informací je symbióza druidů s lesy a jejich mírumilovnost[1]. Například tato informace je ale téměř jistě nesmyslem, protože druidové vstupovali do nejrůznějších konfliktů a snad i prováděli lidské oběti. Ani tato informace ale není zcela zaručená. Druidi tak určitě nebyli stařík starající se o les a zachraňující zvířenu. Druidství bylo schopné i obrany a násilí se tak neštítilo.

Moderní druid by tak měl mít i aktivní složku, která mu umožní odpor proti nepřátelům. Těmi mohou být například lidé usilující o těžbu v lese, pytláci a další škůdci lesa. Druid by proti těmto lidem těžko bojoval pouze zaříkáváním a zakopáváním krystalů v lese. Moderní druid by mohl kromě okultních praktik provést i reálné kroky vedoucí alespoň k znepříjemnění životů osob usilujících o zkázu lesa.

---

[1] Někdy popis druidů zpodobňuje spíše postavy z filmů, jako je Radagast z trilogie Hobit. O reálném vzhledu máme opět jen minimum informací.

K novodobé tradici současných druidů patří důraz na dub jako symbolický strom. Dále druidi vytvořili nový systém rituální praxe, který je velmi formální a rituály jsou lokalizovány na významných místech. Často tak druidové navazují na starou tradici, ale nenechme se zmást, jejich přístup je více či méně úspěšným pokusem o rekonstrukci.

Starší okultní tradice jsou obecně problematické, protože vytvářely konkurenci majoritnímu náboženství, nejčastěji křesťanství. Z tohoto důvodu byly některé aspekty praktik drženy v utajení. Dalším důsledkem je časté ničení okultních pramenů církevními představiteli. Kromě například písemných pramenů bylo zaznamenáno i likvidování samotných praktikantů. Abychom však byli upřímní, i mnoho církevních hodnostářů bylo cílem okultních i fyzických útoků ze strany praktikantů magie.

Občas se můžeme setkat s odsouzením druidů či spíše celého novopohanského hnutí ze strany moralistů, kteří považují některé symboly za nacistické. Tyto osoby obvykle nechápou, že symboly mohou mít daleko starší historii a nacismem byly pouze zneužity. Druidové a pohané si jen nenechali tyto symboly nacisty ukrást. A protože nacisti používali nějaké symboly, zavrhneme celou předchozí historii, ve které třeba mohly symbolicky znázorňovat pozitivní jevy a principy? Někdy se tyto úvahy dostávají až do absurdní roviny, kde například ruská propaganda upozorňuje na nové pojmenování jednotky ukrajinské armády dle rostliny (protěž alpská), přestože se jedná o symbol horských jednotek obecně. Stejný symbol ostatně využívala i samotná ruská armáda, ale i armáda americká či

švýcarská. Podobné úvahy jsou tedy pokrytecké a ve své podstatě nesmyslné.

Nacisté se tedy snažili vytvořit linku mezi starobylou historií a novodobou ideologií. Jejich pojítkem byly právě symboly, které zneužili pro své účely tak, že získaly nový význam. To ale netabuizuje další využití těchto symbolů v původním významu. Nacisti ostatně využili i symbol jelení hlavy, horolezecké boty a další běžné symboly a piktogramy. Některé z těchto symbolů se řízením osudu staly nechvalně slavné. Jiné upadly v zapomnění. Budeme tedy určovat, jaké symboly jsou zakázané jen podle toho, jak se náhodně staly obecně známými? Druidský srp byl ostatně dlouhou dobu velmi výraznou částí jisté rudé vlajky, pod kterou zahynulo obrovské množství lidí… Nebude tedy lepší tuto temnou historii symbolů zmiňovat a samotné symboly neproblematizovat?

Kapitola 39

O potírání okultismu

Okultní symbolika dráždí velké množství lidí, především z řad věřících. Jejich postoj je založen na mylné představě, že samotný symbol může způsobit posednutí démonem nebo otevřít dveře dalším entitám. Každý okultista ale zná zákonitosti, které je třeba následovat, aby k takovým procesům došlo. Symbol samotný je příliš slabý na to, aby se nějaká entita manifestovala náhodnému kolemjdoucímu. Pro evokace a invokace je třeba následovat soubor mnoha kroků, které možná umožní kontakt s danou bytostí. Osamocený symbol je naprosto nedostatečný, ačkoliv bychom si přáli opak.

Podobně se pak někteří lidé staví k filmům, které se i třeba okrajové okultní tematice věnují. Typickým příkladem je zcela neškodná série filmů o Harry Potterovi. Magie prostupuje celou sérií, ale její forma je neškodná a umělá. Využívá některé termíny a dokonce i části postupů ze sku-

tečných rituálů, ale jako celek netvoří model, podle kterého by šlo postupovat. Celý žánr fantasy pak trpí velkým zjednodušením a přehnanými představami o magii. Ani to ale neodrazuje věřící od útoků na tyto snímky, v Polsku dokonce došlo k pálení knih některých autorů.

Nedílnou součástí kolektivní nenávisti věřících je pak odsouzení her na hrdiny, jako je například americký systém Dungeons and Dragons, nebo česká verze známá jako Dračí doupě. Tyto neškodné hry, které mají rozvíjet fantazii dětí a mládeže[1] jsou cílem nevybíravých útoků. K jednomu z nejznámějších došlo ve Spojených státech, kde byl herní systém napadán během takzvané Satanistické paniky v osmdesátých a devadesátých letech. Historie této uměle vyvolané hysterie vedla k absurdním zákazům nejen her na hrdiny, ale i hudebních žánrů či knih. Panika podporovaná bigotními věřícími zničila několik životů a kariérních postupů, aby byla následně pozapomenuta. Dnes tvoří memento toho, jak by svět vypadal dle představ křesťanských apologetů s dostatečnou porcí moci.

Na webu lze snadno najít seznamy aktivit, které věřící křesťané považují za ďábelské nebo prodchnuté démony. U některých jsou výčty tak rozsáhlé, že kromě modlení a návštěv mší jsou všechny ostatní činnosti potenciálně nebezpečné. I běžní křesťané diskutují škodlivost jógy nebo některých filmů. Z jejich pohledu je třeba ostatní lidi formovat k jediné možné víře, kterou samozřejmě reprezentuje křesťanství. Jejich citlivost na konkurenční duchovní

[1] A jsou oblíbené i mezi dospělými.

proudy je zřejmá a moc dobře nesnášejí svobodomyslné prostředí, ve kterém si každý může věřit, čemu chce. Zcela nesmyslně jsou navíc církevní hodnostáři automaticky považováni za autority a jejich přítomnost v médiích jde vysoce nad rámec části společnosti, kterou snad reprezentují. Falešné autority navíc přetrvávají navzdory mnoha skandálům, na které se po nějakém čase záhadným způsobem zapomene.

Skutečnou záhadou je jistá afinita sexuálních menšin, které se k církvi přimykají. Sice je veřejným tajemstvím, že katolická církev je největší gay seznamkou na světě, ale pravidla církve zakazující homosexuální styk snad hovoří dostatečně jasně. Pak ovšem taková organizace nemůže být pro sexuální menšiny atraktivní, nebo ano? Pokud tito lidé řeší potřebu víry v Boha, proč si zhusta vybírají církve potírající jejich vlastní touhy a potřeby? A kdo je tu Bůh a kdo Ďábel, když satanistům homosexuální styk nevadí a některým skupinám dokonce konvenuje?

Vznikl tak nespravedlivý systém dvou kategorií lidí, kdy jedna ze skupin má vždy relevantní, validní a pravdivou odpověď na otázky, které se týkají duchovna. A to vše přesto, že okultisté, spiritisté, ezoterici či třeba pohané mohou stejné otázky zodpovědět obdobně. Pár vybraných typů náboženství má v ČR nevídaný počet vysokoškolských fakult, ze kterých se pak rekrutují slovutní profesoři, jejichž titul má stejnou váhu jako v případě me-

[1] Satanisti rozhodně nepotírají homosexuální styky. Obecně se satanisti nikomu nevtírají do postele, jak mají ve zvyku jiné věrouky.

dicíny nebo fyziky. A to přesto, že vědeckou metodu teologie neuznává. Ptejme se, jak si teologické fakulty stojí ve vědeckých metrikách. Kolik vědců z teologických fakult publikuje článek s 50 citacemi ročně? Kolik jich publikuje v prestižních časopisech v mezinárodní konkurenci. A pak porovnejme tyto výsledky třeba s medicínskými fakultami.

A tito lidé selhávající i při srovnání s humanitními fakultami jsou považováni za morální majáky, jejichž názor na Dračí doupě je považován za hodný k zamyšlení. Těmto lidem je dán prostor v médiích, kde mohou pálit knihy ze série Harry Potter. A tyto lidi pak kryje vedení církve, když se provalí zneužívání mladistvých.

Kapitola 40

O satanismu

Satanismus představuje zajímavý proud okultních praktik. Tento směr se vyvíjí poměrně dlouhou dobu a je velmi proměnlivý. Neexistuje jediný satanismus, proud je spíše individuálním souborem pravidel a činností. Satanisté jsou velmi širokou skupinou zahrnující nepraktikující zájemce, teoretické badatele, nadšence provádějící rituální činnost, jedince zakládající lóže a pozéry užívající nálepku satanisty. V různých dobách převládá jiná kategorie.

Od počátku byl satanismus koncipován jako opak katolické církve či obecně křesťanství. Hnutí tak vyjadřovalo znechucení z církevních skandálů a odklonu od původních křesťanských hodnot. Tento konflikt mezi deklarovanými hodnotami a realitou můžeme pozorovat již od začátku šíření křesťanství. Je tedy přirozené, že duchovně citlivé lidé hledají alternativu, která by skutečně naplňovala jejich potřeby a představy o duchovním učení. A někdy se může

projevit prostá afinita ke svobodnému či okrajovému názorovému proudu. Mnoho jedinců se tak snaží vytvořit aureolu unikátnosti.

Při studiu satanistických metod a technik je jasné, že je tento typ magické praxe koncipován jako parodie nebo opak křesťanské liturgie. V nadsázce řečeno, pokud je v křesťanské verzi kladen důraz na oblečení, satanistická mše vyžaduje nahé účastníky. Tam, kde je vyžadováno červené víno jako symbol krve, satanisté využívají krev skutečnou. V satanismu se vyskytuje i kříž, ale v obrácené podobě. Jasně tak vidíme, vůči čemu se satanisté vymezují.

Satanismus tedy plně akceptuje křesťanskou nauku a vychází z premisy, že křesťanské mše představují magické akty. Pokud se tyto mše provedou v pokřivené podobě, namísto Boha vedou k uctívání satana, tedy největšího božského protivníka. Paradox tkví v uznání celého křesťanského konceptu a poměrně jednoduchému vzniku nového hnutí, které jednoduše dělá vše naopak. Namísto uctívání křesťanských model se tak satanisté klaní jejich protivníkům, často domnělým či umělým. Některé bytosti spojované se satanismem jsou prokazatelně novodobé, připomeňme například Bafometa, který se poprvé objevuje v díle Eliphase Léviho. Tyto entity jsou zručně zakomponovány do satanistického hnutí. Oproti tomu v křesťanství se nové astrální či spirituální entity vyskytují jen zřídka. Jako by byl jejich výčet a povaha jednou pro vždy daná zněním textu v Bibli.

Zatímco křesťanství představuje ve velké většině[1] exkluzivní klub, který podporuje určité typy lidského chování a jiné zavrhuje, satanismus je více či méně inkluzivní. Některé druhy menšin jsou vítány a snad kromě apologetických křesťanů mohou satanisté koexistovat s kýmkoliv.

Absurdita současné situace je zřetelná v případě některých konfliktů, které ukazují na nezasloužené výhody majoritních náboženství. Slavný je případ pastafariána, který požadoval průkazové foto s cedníkem na hlavě, protože jej prohlásil za náboženský symbol. Existují země, kde můžete během focení nosit křížek nebo šátek, ale cedník stále není povolen. Stejně tak nejsou v některých místech povoleny sochy Bafometa a dalších figur minoritních náboženství. Kříže s Kristem či podobné symboly ovšem povoleny jsou. Soukromá víra některých jedinců tedy uzurpuje veřejný prostor, čas v médiích a získává výhody, které malé náboženské kruhy nemají. Podobně jako v jiných aspektech svobody tak ta náboženská obsahuje jisté výjimky – výhody požívané velkými náboženstvími.

Protože jsou tyto výhody patrné v zemích, kde je křesťanství či jiné náboženství silně penetrováno do společnosti, i ve státech, kde se k náboženství hlásí jen menšina obyvatel, nemůžeme očekávat brzkou změnu. Nezbývá než

[1] Existují i velice přátelské a otevřené křesťanské skupiny, které nemají problém s různými formami lidského chování. Křesťanství je velmi komplikovaná skupina nejrůznějších názorových proudů a nelze je zcela jednoznačně identifikovat. Při pohledu na majoritní skupiny ale vidíme převažující vzorce, které působí nepřátelsky k nejrůznějším menšinám.

upozorňovat na trvající nespravedlnost a nesmyslnost některých výjimek. S humorem tak dělají některé parodie na náboženství, jako je již zmíněné pastafariánství nebo třeba diskordianismus[2]

V nedávné minulosti jsme zaznamenali několik smutných případů vražd, které byly způsobeny jedinci hlásícími se k satanismu. Je zřejmé, že spirituální, okultní a mystické skupiny přitahují velmi nestabilní jedince a i osoby psychicky vážně nemocné. Můžeme vidět většinu zájemců z řad běžných lidí a menšinu zjevně labilní, nemocnou. Bohužel, jako v každé skupině i v okultních společenstvech se vyskytují osoby schopné nepředstavitelných skutků. Ostatním členům nezbývá než jejich jednání odsoudit a na svém příkladu ukázat, že okultisté mohou být i platnými členy společnosti. Každý z případů násilí či dokonce ztrát na životech vrhá špatné světlo na celou ideu, přestože ostatní členové mohou být nesmírně cennými pro společnost.

Satanismus definovaný jako prostá opozice ke křesťanství může působit primitivně, ale pravdou je, že v rámci tohoto hnutí je možné rozlišit velké množství dílčích proudů. Samotná rituální praxe je velice individuální, takže kromě několika prvků se mohou rituály mezi jednotlivými praktikanty zásadně lišit. Někteří využívají skutečnou krev, někdy i lidskou, jiní používají jen symbolickou náhražku. Satanisté vlastní často i reálné předměty s pohnutou minulostí, jako jsou nástroje dříve použité k vraždám, nebo třeba artefakty nalezené na pohřebištích. O účinnosti těchto

[2]Náboženství dovedené skutečně *ad absurdum*.

předmětů můžeme diskutovat, ale je zřejmé, že jednotliví satanisté mohou praktikovat velice rozdílné přístupy.

Kapitola 41

Pravdivá Bible

Autenticita Bible je tématem, které mezi věřícími budí vášně. Skupina věřících bez výhrady věří napsanému textu a považuje jej za slovo boží. Další skupina text pokládá za soubor přirovnání a metafor, které reálné události popisují jen vzdáleně. Obě skupiny mají mnohé styčné body a zároveň se ve více ohledech významně liší. Výsledkem jsou miriády názorů na Písmo a jeho interpretace. Protože nelze ověřit či popřít interpretaci textu, všechny variace jsou legitimní. To vede k široké názorové základně, kdy vedle sebe koexistují kreativisté i třeba deisté uznávající evoluci. Ač se tato koexistence může zdát mírumilovná, ve skutečnosti vedla ke vzniku obrovského množství nejrůznějších denominací. Například ve Spojených státech můžeme najít velké počty lokálních církví s malými počty věřících. Často malicherné rozdíly v pojetí ritu či verše vedly k odtržení od hlavní církve a vzniku náboženské sku-

piny, která přežívá v dané lokalitě.

Pravdou je, že příběhy v Bibli jsou někdy analogiemi událostí, které skutečně proběhly, ale ve zcela jiném smyslu. Můžeme se tak setkat s popisem rodových vazeb či osudů dynastií zaobalených do jiných reálií a při ztotožnění historických osob s těmi mýtickými. Třeba padlý anděl může představovat posledního člena vládnoucí dynastie, který neustál mocenský boj a jeho smrtí elitní rodina zanikla.

Logicky by tak Bible doslova být brána neměla, protože nikdy nemáme jistotu o relevanci daného textu, tedy nemůžeme určit, zda zrovna nediskutujeme o analogii bez historického nebo praktického významu. To nebrání některým fundamentálním skupinám stejně tak činit. Proces pak vede ke zcela absurdním závěrům, kdy určité denominace odmítají transfúze krve nebo třeba práci v určitý den v týdnu.

Podobné absurdity mohou působit úsměvně, jak například zpodobnil seriál Červený trpaslík v popisu víření během nedělního oběda, ale někdy mohou mít dalekosáhlé důsledky do života jednotlivce. Tyto nelogické, čistě dogmatické praktiky pak poškozují duchovní i profánní život lidí, kteří třeba ani danou konfesi neuznávají. Zkostnatělost, rigidnost a dogmatičnost je rysem téměř jakékoliv církve. Věřící tak ostatně hledají ukotvení v dnešní fluidní době, a tak může tento veskrze negativní rys působit na mnohé osoby sympaticky.

Bible se svým Starým zákonem, tedy svatou knihou židů, a Novým zákonem, neboli posvátným textem křesťanů, je sestavena schválně tak, aby hlavní postavy vyni-

kaly svým morálním chováním či odvahou. Svatý text tak jistě nebude složen z příběhů, ve kterých by se potenciální vyznavač mohl ztotožnit pouze s morálně odpudivými osobami. Je také zřejmé, že mnoho příběhů bylo převzato z jiných náboženských systémů. Možná tak třeba Abrahám mohl být egyptským faraonem, stejně jako Šalamoun a další historicky nedoložené postavy. Paralely najdeme i u zmrtvýchvstání či narození potomka panně.

Je smutné, že kompilace židovských legend po několika tisících letech od sepsání stále ovlivňuje život člověka, který se sám označuje jako moderní. Ještě smutnější je pak role jedinců, kterým je takto život proti jejich vůli ovlivňován. Nejzvláštnější ovšem je, že lidé věřící v doslovný průběh událostí popsaných v Bibli dostávají prostor v médiích a jsou považovány za autoritu, dokonce i ve státech, které se hlásí k sekulárnímu zřízení. I u nás je prezident uváděn do úřadu ve spolupráci s církevními představiteli a v církevních stavbách.

Kapitola 42

Mantry a inkantace

Pro komunikaci s transempirickými bytostmi je možné využít zvláštních zaříkání, které se označují slovem "enn". Mantra, tedy *enn*, se musí nejméně 108krát opakovat a je možné libovolně intonovat. Dokonce nezávisí na výslovnosti, důležité je projevení zájmu o kontaktovanou entitu. Níže je uveden seznam často kontaktovaných bytostí s příslušnými *enny*.

Abbadon

Es na ayer Abbadon avage

Abigor

Aylan Abigor tasa uan on ca

Agaliarept

On ca Agaliarept agna

Agares
Rean ganen ayar da Agares

Aim
Ayer avage secore Aim

Alloces
Typan efna Alloces met tasa

Amducious
Denyen valocur avage secore Amducious

Amdusias (též Amdukias)
Denyen valocur avage secore Amdusias

Ammon
Avage Secore Ammon ninan

Amon
Avage Secore Amon ninan

Amy (též Avnas)
Tu Fubin Amy secore

Andras
Entey ama Andras anay

Andrealphus
Mena Andrealphus tasa ramec ayer

Andromalius
Tasa fubin Andromalius on ca

Asafoetida
Asana nanay on ca Asafoetida

Ashtaroth
Tasa Alora foren Ashtaroth

Asmoday
Ayer avage Aloren Asmoday aken

Asmodeus
Ayer avage Aloren Asmodeus aken

Astarot
Serena Alora Astartot Aken

Astaroth
Tasa Alora Foren Astaroth

Astarte
Serena Alora Astarte Aken

Azazel
Eya on ca Azazel aken

Babeal
Alan Secore on ca Babeal

Bael
Ayer Secore On Ca Ba'al

Balam
Lirach tasa vefa wehl Balam

Balberith
Avage Secoré on ca Baalberith

Barbatos
Eveta fubin Barbatos

Bathin
Dyen Pretore on ca Bathin

Beelzebuth (též Beelzebub)
Adey vocar avage Beelzebuth

Beleth
Lirach tasa vefa wehl Beleth

Belial
Lirach Tasa Vefa Wehl Belial

Belphegore
Lyan Ramec Catya Ganen Belphegore

Berith
Hoath redar ganabal Berith

Bifrons
Avage secore Bifrons remie tasa

Botis
Jedan hoesta noc ra Botis

Buer
Erato on ca Buer anon

Bune (též Bime)
Wehl melan avage Bune Tasa

Camio (též Caim)
Tasa on ca Caim renich

Cimejes (též Cimeies nebo Kimaris)
Ayer avage secore Cimejes

Crocell
Jedan tasa Crocell on ca

Dantalion
Avage ayer Dantalion on ca

Decarabia
Hoesta noc ra Decarabia secore

Delepitoré
Deyen pretore ramec Delepitore on ca

Eligos
Jedan on ca Eligos inan

Eurynomous
Ayar Secore on ca Eurynomous

Flereous (též Haures — viz níže)
Ganic Tasa Fubin Flereous

Focalor
En Jedan on ca Focalor

Foras
Kaymen vefa Foras

Forneus
Senan okat ena Forneus ayer

Furcas
Secore on ca Furcas remie

Furfur
Ganen menach tasa Furfur

Gaap
Deyan Anay Tasa Gaap

Glasya-Labolas
Elan tepar secore on ca Glasya-Lobolas

Gremory (též Gemory nebo Gamori)
An tasa shi Gremory on ca

Gusion
Secore vesa anet Gusion

Haagenti
Haaventi on ca Lirach

Halphas
Erato Halphas on ca secore

Haures (též Flauros, Flereous, Haurus, nebo Havres)
Ganic tasa fubin Flauros

Ipos
Desa an Ipos Ayer

Leraje (též Leraikha)
Caymen vefa Leraje

Leviathan
Jaden Tasa Hoet Naca Leviathan

Lilith
Renich Viasa Avage Lilith Lirach

Lucifuge

Eyen tasa valocur Lucifuge Rofocale

Lucifer
Renich Tasa Uberaca Biasa Icar Lucifer

Luithian
Deyan anay tasa Luithian

Malphas
Lirach tasa Malphas ayer

Mammon
Tasa Mammon on ca lirach

Marax (též Narax)
Kaymen Vefa Marax

Marbas
Renach tasa uberace biasa icar Marbas

Marchosias
Es na ayer Marchosias Secore

Mephisto
Mephisto ramec viasa on ca

Murmur (též Murmus)
Vefa mena Murmur ayer

Naberius
Eyan tasa volocur Naberius

Oriax (též Orias)
Lirach mena Orias Anay na

Orobas
Jedan tasa hoet naca Orobas

Ose (též Voso nebo Oso)
Ayer serpente Ose

Paimon
Linan tasa jedan Paimon

Phenex (též Pheynix)
Ef enay Phenex ayer

Purson
Ana jecore on ca Purson

Rashoon
Taran Rashoon nanay

Raum
Furca na alle laris Raum

Ronove
Kaymen vefa ronove

Ronwe
Kaymen Vefa Ronwe

Rosier
Serena Alora Rosier Aken

Sabnock
Tasa Sabnock on ca Lirach

Sallos (též Saleos)
Serena Alora Sallos Aken

Samigina (též Gamigin)
Esta ta et tasa Gamigin

Satan
Tasa reme laris Satan – Ave Satanis

Satanchia
Furca na alle laris Satanchia

Seere (též Sear nebo Seir)
Jeden et Renich Seere tu tasa

Shax
Ayer Avage Shax aken

Sitri
Lirach Alora vefa Sitri

Sonnelion
Ayer Serpente Sonnillion

Stolas (též Stolos)
Stolos Ramec viasa on ca

Svengali
Desa on Svengali ayer

Taroon
Taroon an ca nanay

Tezrian
Ezyr ramec ganen Tezrian

Unsere
Unsere tasa lirach on ca ayar

Uvall (též Vual nebo Voval)
As ana nany on ca Uvall

Valefor
Keyman vefa tasa Valefor

Vapula (též Naphula)
Renich secore Vapula typan

Vassago
Keyan vefa jedan tasa Vassago

Vepar
On ca Vepar Ag Na

Verrier
Elit Rayesta Verrier

Verrine
Elan Typan Verrine

Vine
Eyesta nas Vine ca laris

Volac (též Valak, Valac, nebo Valu)
Avage Secore on ca Volac

Zagan
Anay on ca secore Zagan tasa

Zepar
Lyan Ramec catya Zepar

Andras

Kapitola 43

Brány

Možná je mozek inhibitorem, který filtruje vjemy tak, aby nám dávaly smysl. Co když je realita naprosto odlišná od našeho vnímání? Vždyť i zrak je omezen na několik stovek nanometrů vlnové délky, infračervenou či ultrafialovou část spektra vůbec nevnímá. Co když je náš obraz reality jen odleskem hladiny, pod kterou se skrývá hluboká tůň skutečnosti?

V knize *Brány poznání* tuto myšlenku rozebírá Aldous Huxley, který si stejné otázky klade během účinků meskalinu. Psychedelika či drogy obecně mohou náš mozek ovlivňovat tak, že náhle vidíme i skrytou dimenzi skutečnosti. Otázkou je, zda se tak děje proto, že je náš mozek excitován a tuto dimenzi dokreslují a modelují přirozené procesy v něm obsažené, nebo se na krátkou dobu potlačuje filtr, který opravdovou realitu zkresluje do každodenní skutečnosti. Pro obě varianty existují dobré důvody, které nelze

jednoduše vyvrátit. I když je mnoho psychonautů přesvědčeno, že se během psychedelických zážitků dotklo skutečné reality, plně akceptovatelný důkaz pro tyto teorie neexistuje.

Nám jako magiků je samozřejmě bližší psychonautický přístup, který rezonuje s představou další, transempirické roviny. Jakékoliv pokusy o cílené využití vstupu do této roviny však skončily neúspěchem. Dělo se tak v druhé polovině minulého století, kdy se prosadila představa využití LSD v armádě. Mnoho experimentů s vysokými či pravidelnými dávkami LSD-25 různým osobám nevedlo k rozvoji magických schopností, ale spíše k rozkladu osobností. Nakonec i armáda, včetně té československé, odstoupila od experimentální práce s tím, že praktické využití LSD je nevýhodné. Pokud tedy ani tento typ výzkumu nedošel k jednoznačnému závěru, těžko můžeme očekávat jednoduché výsledky. Samozřejmě ovšem nelze vyloučit, že experimenty armády byly zatíženy nějakou systematickou chybou, která znehodnotila výsledky. Nicméně tato indicie hovoří spíše ve prospěch narativu, že psychedelická zkušenost je vytvořena mozkem samotným a pro nás. Skrytou realitu tedy možná neodemyká, i když mnoho anekdotické evidence hovoří opačně.

Psychonauti často hovoří o všeobjímajícím poli, které spojuje veškeré objekty ve vesmíru v minulosti i budoucnosti. Toto pole má snad mít i schopnost retence informace, tedy obsahuje *de facto* veškeré minulé události i ty budoucí. Z těchto myšlenkových konstrukcí pak plyne hypotéza o jednotě všech organismů i objektů a jejich vzá-

jemné vazbě. Jakýkoliv čin je pak v tomto poli zaznamenán a dále působí na své okolí. Vysvětlují se tak třeba paranormální jevy v určitých lokalitách, kde zůstává otisk dávných emocionálních událostí.

Je zřejmé, že psychedelika hrají na strunu mystiky a akcentují duchovní či spirituální složku osobnosti psychonauta. Samozřejmě je tento efekt výběrový a některé jedince nezasahuje v signifikantní míře nebo vůbec. Nicméně u osob se zkušeností s psychedeliky můžeme jistý spirituální posun pozorovat relativně často. Možná, že dokonce hrály psychedelika významnou roli i během evoluce, jak tvrdí teorie Terence McKenny. Jeho závěry působí celkem reálně, i když nejsou uznávány komunitou psychologů, biologů a antropologů. Základní myšlenkou McKenny je konzumace psychedelik jako evoluční výhoda. V jeho pojetí dávní lovci před lovem pojedli psychedelické houby a došlo tak k zostření a prostorovému zvýraznění jejich zraku. Tento efekt vedl k úspěšnějšímu lovu, než by tomu bylo v případě bez konzumace hub. Dále se komunity našich předků oddávaly sexuálním orgiím pod vlivem těchto hub, což kompletně rozložilo nám známé rodinné a společenské vztahy, protože nebylo možné určit, zda kdo je otec daného jedince. Komunity tak fungovaly jako homogenní celek, kde jednotlivci představovaly jen rovnocenné elementy. Mimo jiné tak neexistovaly rodinné linie, které dědí majetek svých předchůdců.

Tento přístup je samozřejmě velice diskutabilní a musí působit směšně pro zastánce tradiční rodiny. Minimálně první předpoklad, že tedy houby působí pozitivně na ost-

rost zraku, je ale celkem reálný. I když i tento závěr má mnoho odpůrců. Jistá je konzumace hub šamany a dalšími spirituálními členy komunit, která je dobře zdokumentována i u kmenů v moderní době. Chemický princip působení psychedelik je pak velice zvláštní a receptory nejrůznějších psychoaktivních látek vypadají jako evolučně vyvinuté přímo na tyto substance. Látky typu DMT se pak dokonce v malé míře vyskytují v lidských tělech, jsou uvolňovány především těsně před usnutím. Tím se snad dostáváme zpět k účelu těchto látek v lidském organismu. Možná je naše tělo akceptuje a v malé míře syntetizuje právě pro snadnější usínání a vytvoření nereálného světa snů, který nám pomůže uvolnit organismus pro relaxaci spánkem. Až tedy umělou výrobou nebo vědomou konzumací psychedelik můžeme navštívit snový svět za plného vědomí. Právě tento eluzivní svět snů působí někdy tak reálně, že po probuzení máme pocit, jako bychom danou událost skutečně prožili. Je tak možné, že psychonauti objevují svět své fantazie a považují jej za reálný.

Odpovědí na kritiku tohoto typu je často tvrzení, že vědecké zkoumání a využití vědecké metody není vhodné k popisu těchto jevů a fenoménů. Můžeme uvažovat efekty, které se projevují jen sporadicky a nebo dokonce pouze unikátně, takže je nelze opakovat. V daný moment může být prostor tak jedinečně konfigurován, že již v budoucnu nelze ani vzdáleně napodobit. Hledat tedy nějaké opakující se vzory a reprodukovat dosažené výsledky může být jen iluzivní. Pak tedy vědecká metoda selhává. Otázkou je, zda lze z takového jevu získat nějakou informaci nebo jev

dokonce popsat. Zde se magikové uchylují k individuální zkušenosti, kterou si musí jedinec sám rozklíčovat.

Kapitola 44

Magie jako únik

Současný systém, ve kterém žijeme, je novodobým otroctvím, ze kterého se nelze vymanit. Po narození získáme unikátní identifikátor, který je zaveden do státních databází. Již v útlém věku se musíme podřídit autoritě státu, která vyžaduje mnohaletou školní docházku. Během těchto formativních let pod vedením často nekvalitních a omezených učitelů získáme představu o dalším vývoji. Člověk buď akceptuje i nesmyslná pravidla, nebo se dostane do předem prohraného konfliktu.

Od určitého věku pak stát nemilosrdně vyžaduje každý měsíc odvedení daně. Teoreticky za to poskytuje například zdravotní servis, a to i v případě, že o něj nestojíme. Jakékoliv vlastnictví je dále zdaněno, veškerý obchod jakbysmet. Pro téměř jakoukoliv situaci existují pravidla, která jsou vymáhána. S rostoucím počtem lidí a jejich aktivit, například na internetu, je nutné pravidla rozšiřovat a je-

jich počet závratně roste. Soubor pravidel – právní řád – je tak složitý, že jej zcela neovládají ani jedinci, kteří se jím rozhodli celoživotně zabývat, tedy právníci. Právo je tak nesrozumitelné a je téměř jisté, že v každém okamžiku nějaký předpis porušujeme, i když třeba ani nechceme. Konflikt s právním řádem je pak mimořádně drahou a dlouholetou kalvárií, některé spory se táhnou desítky let.

Autorita státu je tak zakořeněna, že se i v případě marginálních pří lidé dovolávají konání státu, který někdy se zpožděním reaguje. Stačí osobní známost s politikem, aktivistický happening, nebo třeba ekonomické incentivy, a nové pravidlo může být prosazeno. Takto se populace svazuje novými a novými regulacemi, které řeší i často nesmyslné situace. Kontrola regulací je pak realizována institucemi plnými úředníků, kteří jsou schopni řešit jen modelové příklady a na jakékoliv vybočení z naučených kolejí nemají příslušné formuláře. Samotné instituce mezi sebou nekomunikují, a tak stejné údaje vyžadují po lidech několikrát.

Stát samotný je neporazitelný a pravidla aplikovaná sama na sebe ohýbá a systematicky porušuje. Lhůty určené k reakci na podněty překračuje, újmy odškodňuje minimálními částkami, problémy zametá pod koberec. Stát kriminalizuje téměř veškeré počínání, které by snad mohlo teoreticky někoho poškodit, i když takový případ nemusí být vůbec zaznamenán. A naopak, konfliktu se státem lze předejít jen soustavným placením přímých a nepřímých daní a poplatků.

Pokud se stát rozhodne nějakého jedince či skupinu

zničit, novou regulací prostě kriminalizuje jejich aktivity. Teoreticky může veškeré vlastnictví zdanit takovým způsobem, že nikdo nebude moci vyhovět požadavkům daňové správy. Pak tedy vyvlastní (pomocí daně z nemovitosti a dalších) veškerý majetek populace. Jedinou novelou zákona o výši daně... Stejně tak může na základě nějaké nesmyslné kampaně zakázat třeba vlastnictví papoušků a koček. Možnosti státu jsou neomezené a z jeho vlivu se nejde vyvázat. Jalové řeči o společenské smlouvě jsou jen odpornými obhajobami otroctví, do kterého jsme se narodili. Státy a jejich hranice jsou umělými a často velmi mladými útvary, které vznikly historickým vývojem, na kterém jsme se nepodíleli a ani nemohli podílet. Zvlášť posledních sto let můžeme vidět snahy o větší a větší kontrolu obyvatelstva a šikanu těch, kteří na tento problém upozorňují.

Většina zastánců státu, etatistů, upozorňuje na benefity, které čerpáme z existence státu. Servis typu zdravotní péče či infrastruktury je ale možný i bez státních institucí. Aktivity státu jsou často méně efektivní, než kdyby byly konány v rámci menších komunit a dobrovolně. Skutečná solidarita je totiž vždy dobrovolná a vynucená participace je jen jinou formou zdanění.

Možná právě proto, že je magie zcela na okraji zájmu státu a její zdanění je jen těžko představitelné, mnoho jedinců hledá únik z reality právě v této oblasti. Neexistence množství regulací, kromě zcela základních typu odmítnutí násilných činů a podobně, představuje pro individualisticky orientované osoby přijatelnější prostředí, než třeba

školství. Ačkoliv bylo vzdělávání součástí lidské historie od nepaměti, není možné dnes vyučovat jinak, než dle jasně naplánovaných cest vedoucích k jednoznačně definovaným cílům. Namísto spontánní výuky, která reaguje na aktuální podněty, se čas věnuje tématům, která odpovídají učebním plánům. Otázky vyučovaných jsou jen odbyty, protože není vyučováno to, co by danou osobu zajímalo, ale to, co je narýsováno učebním programem. Tyto plány jsou akreditovány státní autoritou a vyučovány osobami s příslušným životopisem. Obsahem učiva pak připravuje jedince na minulá povolání, která za několik let již ani nebudou vykonávány.

Ale vždyť přece žijeme ve svobodném státě, ne? Takto se můžeme ptát indoktrinovaní celoživotní masáží. Ale zkuste si na půl roku vyrazit, nebo prostě opustit dosavadní způsob života. Pokud nebudete mít našetřeno dostatek prostředků, vrátíte se jako zadlužený člověk s exekucí a problémem na mnoho let dopředu. Zdravotní a sociální pojištění se nezbavíte a pokud nevyjedete do zahraničí, svobodný stát bude daně nemilosrdně vyžadovat. Stejně tak funguje svoboda slova, kdy existují témata, za která můžete být stíháni. Oblečení také můžete zvolit libovolné, tedy až na jisté výjimky, které se budou stíhat jako podpora genocidy. Některá vydavatelství jsou pak stíhána za publikace, které dle moci soudní navádějí k výrobě drog. Zkrátka svobodný stát nastavil ve všech aspektech svobody mantinely, ve kterých se můžete pohybovat, ale skutečná svoboda hranice nezná.

V případě drog je zhoubný vliv státu vidět velice silně.

Některé drogy, ideálně ty nejlépe kontrolovatelné, jsou zdaněny a ošetřeny zákony. Jiné, často i snadno dostupné, jsou na seznamu zakázaných látek, které nelze konzumovat, držet, ani obchodovat. V případě konopí pak vidíme případy, kdy je k mnohaletému vězení odsouzen nemocný člověk, který drogu využívá ke zlepšení zdravotního stavu. Některé tresty jsou dokonce stejné, jako je horní hranice za znásilnění, přičemž zrovna tento trestný čin je často trestán podmíněnými tresty. Jak může být trest za celoživotní psychické i fyzické trauma oběti stejný či dokonce nižší než za držení sušiny nějaké celkem běžné rostliny? Jak to, že můžu legálně držet množství alkoholu, které by otrávilo město okresního formátu, ale za deset dekagramů konopí mě budou soudit soudci, kteří danou látku považují za největší zlo?

Některá spirituální hnutí pochopila, že jen kooperací se státem mohou získat nějaká privilegia, která napomohou jejich růstu. Tato *de facto* kolaborace se státní mocí je v našich končinách velice pěkně zdokumentována u katolické církve, která nějakou formu spolupráce navázala i s nacistickým či komunistickým režimem. Narativ církve sice popisuje stíhání a perzekuci během totalitních režimů, ale snadno dohledáme detaily Vatikánem vydaného dobrozdání vichistické vládě ve věci rasových zákonů. U nás byla na počest prvního dělnického prezidenta, masového vraha a alkoholika Klementa Gottwalda, sloužena mše *Te Deum* arcibiskupem Beranem. Je zřejmé, že církev udržuje se státní mocí nějakou formu kontaktu a na běhu státu se určitým způsobem podílí. Pochopila, že vytvořením sku-

piny zákonodárců může aplikovat svá pravidla na celou populaci, a proto se občas diskutuje například zákaz nedělního prodeje v obchodech a podobně. V jiných zemích ovlivňuje církev zákony zcela nepokrytě, takže i ateista nebo třeba muslim musí respektovat křesťanskou definici nového života v případě interrupcí. Církev se tak stala malým ďáblem sedícím na rameni otylého státu ponoukající k dalším regulacím života všech včetně nevěřících.

V rámci svobodného světa, jak se státy západního kulturního okruhu rády označují, se ve školách v USA vyučuje biblická verze vzniku světa, v Polsku není možné ve škole hovořit o homosexualitě, ve Velké Británii nesmí mít u sebe občan nůž a u nás máte značný problém, pokud nasbíráte dostatečné množství lysohlávek na louce u lesa. Pokud se ovšem věnujete magii[1], získáváte prostor bez mnoha regulací. Drogy, které k magii beze sporu patří, sice regulovány jsou, stejně tak některé rituály ze starých grimoárů jsou v rozporu se současným právním řádem, ale velká část magie je legislativně nepodchycena. Stále se ovšem pohybujete na území státu, který vám jednou může zakázat vstup do místa, kde jste již vykonali velké množství rituálů, protože někdo rozhodl, že daná lokalita je pro vás nebezpečná[2]. Stát se pokouší chránit své občany za každou cenu, i když to není v jejich vlastním zájmu. Téma ochrany se určí na základě často mylných informací

[1] Jako nevýdělečné činnosti, tedy magie jako neplacená služba, záliba.

[2] Třeba protože některé stromy jsou napadeny kůrovcem a mohly by na kolemjdoucího spadnout.

a posoudí se zcela nekompetentními poslanci, kteří téma vidí poprvé v životě a jejich odbornost je zcela odlišná. Po schválení je daný problém postihován, přestože reálně nikomu nevadí.
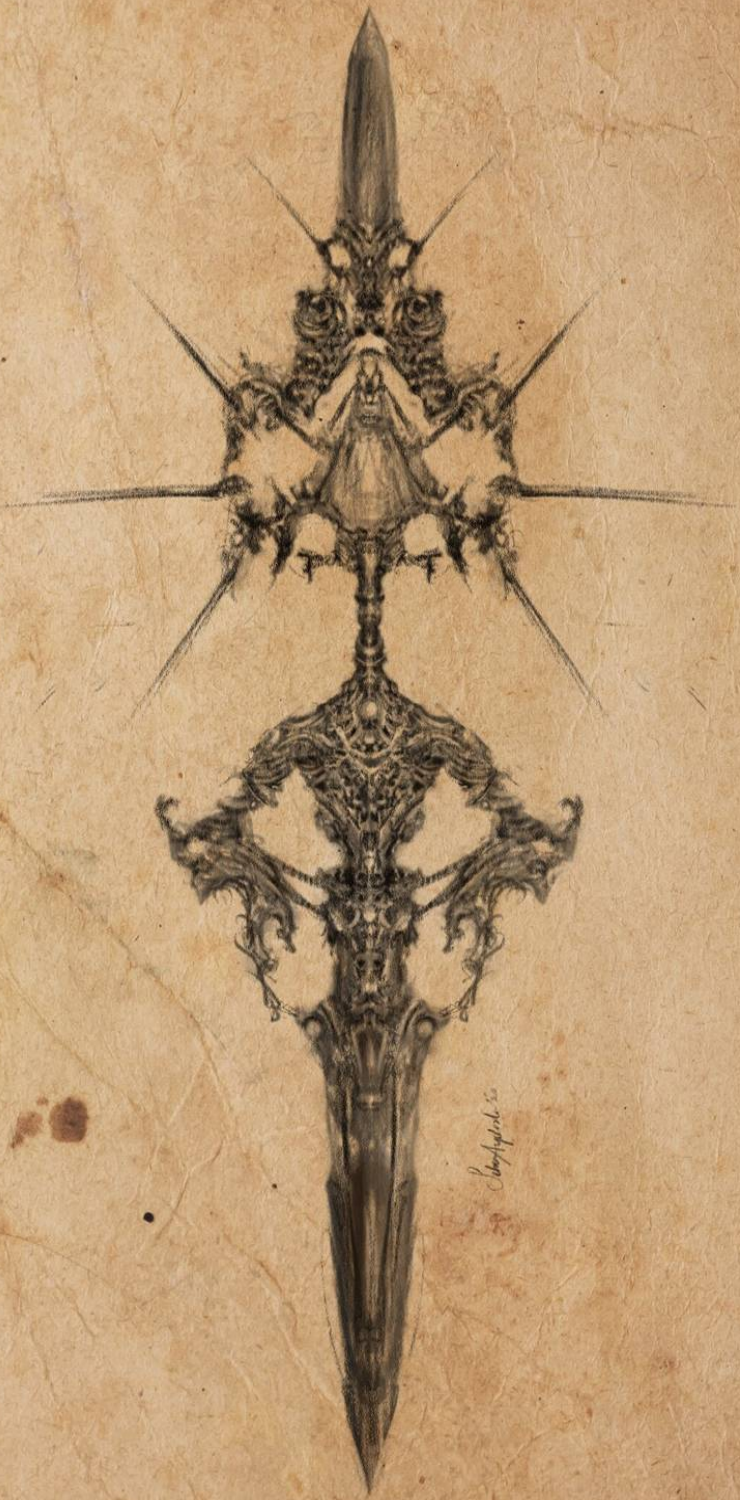
Ze státu se stal kolos, který připomíná gravitačně nevázané hvězdné nadkupy. Chaos panující na všech úrovních a paradoxní rozhodnutí jsou jen projevem přebujelé administrativy a byrokracie. Řešení situace nemá a snad jej ani nikdo, kromě skromného počtu minarchistů a anarchokapitalistů, nechce. Únik do světa astrální roviny a dalších surreálných světů je jeden z mála prostředků, jak se ze sevření státu vymanit. Nedivme se tedy, že je pro mnoho i jinak velice racionálních lidí spiritualita atraktivní.